

01

2021

30 éves
az internátus

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

Főszerkesztő	Bán Magdolna
Szerkesztőbizottság	A Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai
Munkatársak	Csöszné Pető Krisztina, Internátus neveléstudó, Simon Andrásné, Szabados László, Szentes Mártonné Durucz Anna, T. Kabai Virég, Pálné Lencsés Szilvia
Olvasószerkesztő	Kormányosné Makai Eszter
Szerkesztőség	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖNYVTÁRA és LEVÉLTÁRA 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-399 · E-mail: konyvtar@krek.hu · Honlap: www.krek.hu
Tervező	Kiss Ákos
Fotó	Juhász Katalin, Nozslópi Miklós, Pálóczi Károly, Papp Attila, Virég Gabriella
Kiadó	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-399 · E-mail: hivatal@krek.hu · Honlap: www.krek.hu
Felölés kiadó	Kuti József
Nyomda	PRINT 2000 NYOMDA Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 9. · Telefon: 76/501-240 Fax: 76/501-249 · E-mail: office@print2000.hu Honlap: www.print2000.hu
Címlap	Gyermeklánccső (fotó: Juhász Katalin)
Hátlap	Ókollégium (fotó: Papp Attila)

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírnemője

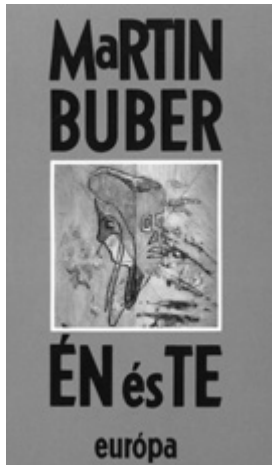
IX. évf. 2020. 1. szám
Készült 1000 példányban

SZERZŐ VARGA NÁNDOR

Én és Te

Martin Buber híres művének címét kölcsönözve, annak szellemében emlékezem meg a Kecskeméti Református Internátus elmúlt harmincéves szolgálatának sok áldásáról.

ÉN

Ha internátusra, kollégiumra gondolok, életem legmeghatározóbb helyszínei jelennek meg előttem. Így ebből a jubileumi megemlékezésből lehetetlen kihagynom a személyes érintettségemet. 14 éves koromtól 24 éves koromig internátusok lakója voltam. 25 évesen azt éreztem, hogy életemnek abból a szakaszából, amely emlékeimben elevenen él, több időt töltöttem ezeknek az intéz-

ményeknek a falai között, mint a szülői házban. Mint oly sok hozzám hasonló diáktársamnak, nekem is az elköltözéssel, az internátusba beköltözéssel kezdődött el a leválás és ezzel párhuzamosan az önállósodás folyamata. Kényszerű párbeszéd önmagammal és sorstársaimmal.

Debrecen és Sárospatak után egy frissen szerzett teológiai diplomával, 1 hónapja házas férjként kerültem Kecskemétre feleségemmel. Az első hely, ahova beköltözhattünk, a Hornyik krt. 4. szám, az internátus volt. Augusztusban érkeztünk, és a tetőtéri betegszobát kaptuk meg „nászutas lakosztályként”. Ha behunyom a szemem, a mai napig emlékszem az éjszakai eget megfestő városi fényekre, az egészen magasra világító fényoszlopokra, melyek a szórakozóhelyeket jelölték meg, az augusztus 20-i tűzijáték színes villanásaira, ahogyan a tetőablak keretbe foglalta... – és mi az ágyon fekvé „moziztunk”.

Kis irigységgel hasonlítottam össze az addigi élményeimet az itt tapasztaltakkal. Milyen jó lett volna, ha nekünk is ilyen körülmények adatnak! Kényelmes szobák saját fürdőszobával, szép tanulótermek.

Pár hét után költöztünk a szolgálati lakásunkba, és így elmondhatom, hogy életem utolsó internátusi lakhelye és ráadásélménye a Kecskeméti Református Internátus volt.

AZ INTÉZMÉNY

A református kollégiumoknak mindig is elengedhetetlen intézményrésze volt az internátus, ahol a vidékről érkező diákok szállást, közösséget, második otthonot találhatnak, és még sok-sok mást. Találhatnak barátot, ellenséget, szerelmet, segítséget, konfliktust, megbocsátást, sérülést és gyógyulást... és mindebben megtalálhatják önmagukat.

„Lakva ismerni meg egymást” – szól a régi bölcsesség. Saját tapasztalataimon túl az itt megírtak is azt bizonyítják, hogy az internátusi lét egy olyan speciális lehetőséget kínál, amit semmi más nem adhat meg. Olyan kapcsolódási pontokat és olyan megismerését egymásnak, amit lehetetlen, vagy inkább önmagunk ellen elkövetett bűn felületesen megúszni. Nem lehet kívülállóként, szemlélődő „mozizásban” élni, sőt akkor járunk a legjobban, ha engedjük, hogy bevonjon, beszippantson, magával ragadjon minket.

Talán ez a „lehetetlen megúszni” kényszer az egyik legnagyobb ajándéka egy ilyen közösségnek a 20-21. században. A kapcsolataink az úgynevezett posztmodern világban teljesen átrendeződtek. A hagyományos kötelékek felbomlottak, még egy családon belül is sokszor értelmezhetlenné váltak. Az emberi kapcsolatok új dimenzióba helyeződtek, és az azt kiszolgáló új technikai vívmányokról egyre többen ismerik fel, hogy nemcsak áldássá, de átokká is válhatnak. A kommunikáció gyorsabb, de felületesebb is lett. A fizikai távolság kevésbé akadály, de itt a digitális magány veszélye... és sorolhatnánk hosszasan modern korunk kettősségeit.

Az internátusok történelmében ugyan nagy hangsúlykülönbségek fedezhetők fel a kor, a hely

szelleme szerint, de lényegük arról az örök feladatról szól, amely mindannyiunk számára kihívás: önmagam megismerése a másik tükrében. Életutak, irodalmi művek sokasága próbálja visszaadni, hogyan hatott egy-egy ilyen intézmény az „én”-re, az „én és te” viszonyokra. (Légy jó mindhalálig, Iskola a határon, Abigél, Holt költők társasága...)

ISTEN

Harminc évre azt mondhatjuk, hogy emberileg hosszú (emberöltönyi) idő, de az Isten örökkévalóságában ez egy pillanat. Mégis erre a három évtizedre visszatekintve, azt tapasztaltuk, hogy az Úristen minden pillanatában jelen akart lenni, és jelen volt. A pillanatokban az örökkévalóság hangja szólal meg. A minket örökké kereső és az örökkévalósággal kereső Isten jelenvalósága. Ahhoz, hogy megtaláljuk helyünket a világban, Istent kell megtalálnunk, és Istennek kell megtalálnia minket, és Ő erre mindenkor kész. *„Teremtő, kinyilatkoztató, megváltó tettekben közvetlen viszonyba lép velünk emberekkel, és ezzel lehetővé teszi, hogy közvetlen viszonyba lépjünk vele.”* (M. Buber)

Az Isten nélküli hely nem a világunk teljessége, hanem egy tökéletlen világ, és nincsen a világnak olyan szeglete, mélysége vagy magassága, ahol Isten meg ne találhatna minket.

Hiszem, hogy az internátusunk is a találkozássok helye. Hiszem, hogy itt megtalálhatjuk Őt, és Ő megtalálhat minket!

„Az Úr é a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók. ... Emeljétek föl fejeteket, ti, kapuk, emeljétek föl, ti, ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!” (Zsolt 24)

SZERZŐ PÁLNÉ LENCSÉS SZILVIA

Kollégium és tehetséggondozás

A kollégium és a tehetséggondozás kapcsolatának feltételezése sok-sok kérdőjelet indukál mindazok fejében, akik még nem találkoztak ennek a speciális közösségi struktúrának, életformának belső világával, lehetőségeivel.

A Kecskeméti Református Internátus a 2021-es esztendőben ünnepli újraindulásának 30. évfordulóját. Ezen alkalomból szeretnénk némi betekintést nyújtani intézményünk életébe, értékrendjébe a tehetséggondozás szemüvegén keresztül.

„A református internátusokban folyó nevelőmunka helyzetéről, nehézségeiről és eredményeiről nemhogy a világi, de még az egyházi sajtóban is alig-alig lehet olvasni. Ez a tény akaratlanul is azt a képet erősíti, hogy az internátusi nevelés területén nincsenek megválaszolandó kérdések.”¹ Vagy talán mégis... Sőt úgy gondolom, hogy nagyon sok kérdés van, amit érdemes lenne megvizsgálni a kollégiumi élet kapcsán, de jelen írásomban csak a tehetséggondozás területére fókuszálok.

Van-e egyáltalán múltja a kollégiumi tehetséggondozásnak?

Hazánkban a bentlakásos intézmények – nevezük azokat kollégiumnak, internátusnak vagy diákotthonnak – története egybeesik az oktatási intézmények történetével, hiszen már az első, egyházi kézben lévő kolostori vagy káptalani iskolákban is a diákok nagy része bentlakó volt. Ez lehetőséget biztosított a diákok személyiségformálására, a tehetséges diákok képességeinek, szorgalmának felismerésére, adottságaik kibontakoztatására.

Jellemző volt ez az első magyar iskolára, a 996-ban alapított pannonhalmi bencés apátság kolostorára ugyanúgy, mint a középkor végén, a refor-

máció időszakában létrejött protestáns, kollégium típusú intézményekre (Debrecen, Pápa, Sárospatak, Kolozsvár, Várad, Gyulafehérvár, Nagyenyed). Itt nem a mai értelemben vett kollégiumokról beszélünk, hanem egy közös rendszerben működő, egymásra épülő, háromszintes képzést nyújtó intézményekről (elemi-, közép- és felsőbb iskola), ahol a diákok meghatározó többsége az iskolák diákotthonaiban, internátusaiban teljes ellátás és nevelőtanári felügyelet mellett mélyíthette el ismereteit. *„Tehetségpártoló tevékenységüknek köszönhető, hogy a legkiválóbb növendékek külföldön, elsősorban német vagy németalföldi egyetemeken folytathatták tanulmányaikat, hogy aztán hazatérve ők maguk váljanak a magyar oktatás megreformálóivá (Apáczai Csere János, Tolnai Dali János, Pápai Páriz Ferenc).”²*

A dualizmus és a két világháború közötti időben sok egyházi középiskola mellett szerveztek diákotthont fiúknak és lányoknak egyaránt, sőt olyan bentlakásos intézményeket is alapítottak, amelyek növendékei különböző iskolákba jártak. Ezekben jelentős figyelemmel voltak az alacsonyabb társadalmi rétegekből jövő fiatalokra. A kollégium, mint szerveződés az egyházi iskolák mellett tehát az állami iskolák életében is szerephez jutott, ahol szintén törekedtek a diákok nevelésére, tehetségük kibontakoztatására.

Az 1900-as évek első felében tehetségvédelmi mozgalom indul hazánkban, melynek egyik érdekes kísérlete a Sárospataki Református Kollégiumban zajlott „manzárdszoba és Rácz-ház” néven. A vizsgálódás fókuszában az állt, hogy egy kiváló képességű,

1 HODOSSI Sándor: *Illúziók és realitások a magyarországi középfokú internátusi nevelésben*. Mediárium, 2014.

2 TÓTH Tamás: *A magyar kollégiumi tehetséggondozás története*. Magyar Tehetségsegítő Szervezetek Szövetsége, 2014
https://tehetseg.hu/sites/default/files/konyvek/geniusz_31_net.pdf

szegény sorsú gyermekekből álló homogén csoport tud-e hatékonyan működni az angol, „elitinternátusra” jellemző viszonyok között. A kísérlet azt az eredményt hozta, hogy a tehetségekből kiválogatott csoport tagjai természetesnek tartották a velük szemben támasztott magasabb követelményeket, s azoknak igyekeztek megfelelni. A református kollégium értékrendje biztos alapot nyújtott az itt folyó eredményes tehetséggondozó munkához. Az 1946-ig működő programból indulók szinte valamennyien a szellemi és a politikai elit tagjai lettek vagy Magyarországon, vagy külföldön. A pataki modell sikere, jóval túlhaladva a várt eredményeket, áttért több egyházi iskolára is. A kollégiumi tehetséggondozás tehát új lendületet kapott. Ennek hatására 1941-ben a kormány támogatásával létrejött az Állami Tehetségvédelmi Alap.

Az 1940-es évek végén hatalomra kerülő kommunista párt és ideológiai vezetése azonban feleslegesnek ítélte a tehetséggondozás minden korábbi formáját. A bentlakásos intézmények esetében még a kollégiumi elnevezést is el akarták törölni, általánossá téve a diákotthoni megjelölést. Ezekben az intézményekben a lakhatási és tanulási feltételek megteremtésével elsősorban a munkás-paraszt származású fiataloknak biztosították a továbbtanulás lehetőségét.

Az egyházi intézmények államosítása során 1952-re alakult ki az az állapot, amely egészen a rendszerváltásig fennállt: a katolikus egyház nyolc (négy szerzetesrend – a bencések, a ferencesek, a piaristák, illetve a szegény iskolanővérek – két-két intézményt), míg a református egyház egyet-

len négyosztályos gimnáziumot működtetett Debrecenben. Ezek az intézmények a bentlakásos kollégiumi rendszerükkel menedéket jelentettek a rendszer által üldözöttek gyermekei számára, végezve felkaroló, tehetségápoló tevékenységüket. *„Ám az ideológiai elképzelések ellenére, mint ahogy egyes iskolákban, a kollégiumok körében is voltak olyan intézmények, amelyek hivatalosan vagy a hatóság hallgatólagos engedélyével tudatosan végeztek tehetséggondozást.”*³

A 60-as évek közepétől a kollégium elnevezés kezdett ismét elfogadottá válni. A diákotthonból kollégiummá válás feltétele a meghatározott szempontoknak megfelelően szervezett közösségi élettől és a bentlakó diákok 4,00 körüli tanulmányi átlagától függött.

A rendszerváltást követő években a magyar tehetséggondozás újabb fellendülésének időszaka következett, mely napjainkig tart. Elindításában meghatározó szerepet játszott az 1989-ben megalakult Magyar Tehetséggondozó Társaság.

A kollégiumok helyzete azonban nem volt biztató. *„A kollégiumi nevelői munka a rendszerváltás előtt, és az azt követő néhány évben kissé lenézett, sőt szinte nem létező szakma volt.”*⁴ *„Az 1993. évi LXXIX. közoktatási törvény előkészítése és társadalmi–szakmai vitája során pedig a törvény-előkészítők körében felmerült annak a lehetősége, hogy a kollégiumot nem is kell szerepeltetni a közoktatási intézményrendszer részeként, inkább a népjóléti tárca felügyelete alá kell helyezni, mint szociális ellátórendszert.”*⁵ (BENEDEK 2003, p. 54.)

³ TÓTH Tamás: *A magyar kollégiumi tehetséggondozás története*. Magyar Tehetségsegítő Szervezetek Szövetsége, 2014, p. 200.

⁴ TÓTH Tamás: *A magyar kollégiumi tehetséggondozás története*. Magyar Tehetségsegítő Szervezetek Szövetsége, 2014, p. 205.

Végül ezeket a veszélyhelyzeteket sikerült elhárítani, majd 2001-ben elkészült a Kollégiumi Nevelés Országos Alapprogramja. Ebben, valamint 2009-es módosításában kiemelt tevékenységként jelent meg, és azóta is jelen van a tehetségek kiválasztásának és gondozásának feladata. A rendeletben foglalt előírások megteremtették a komplex tehetségfejlesztő munka szinte minden elemének (differenciált képességfejlesztő, tehetséggondozó foglalkozás, önismeret, szociális képesség, tanulási és gondolkodási kultúra fejlesztése, sokszínű szabadidős tevékenységi rendszer) alkalmazási kötelezettségét, a kollégiumok pedagógiai programjába történő beépítését. Ezzel a tehetséggondozás tehát nemcsak lehetőség, hanem törvényi kötelezettség lett a kollégiumokban, internátusokban.

Fontos feladatunknak tekintjük tehát a tehetséggyekek felismerését egy-egy diákban, majd gondozni és támogatni annak kibontakozását. A tehetség nem feltétlenül csak az iskolai tantárgyi tudásban azonosítható, hanem valamilyen területen meglévő motiváltságban, érdeklődésben is. *„A pedagógiai kutatások mára már egyértelműen igazolták, hogy komplex megközelítésű, a kompetenciafejlesztésre fókuszáló tehetségsegítést kell előtérbe állítanunk, aminek csak az egyik komponense az ismeretek halmaza. Különösen igaz ez a kollégiumokban, ahol a kompetenciákat jóval tágabban (tehát nem kizárólag szaktárgyi vonatkozásokban) kell értelmezni.”*⁵ A komplex szemlélet viszont igényli a kollégiumpedagógusi attitűd megújulását a mindennapi gyakorlatban. A tehetséggondozás

két területen kíván a nevelőtanártól odafigyelést a rábízott diákok tekintetében: egyrészt szükség van a bizonytalan tanulók támogatására, másrészt a lelkes diákok folyamatos ösztönzésére, valamint mindkét típus lelki terelgetésére.

A tehetséggondozás fontosságát mérlegelve a 2017/2018-as tanév során nevelőtestületünk az internátus diákközösségével karöltve egy díjat alapított, melynek értékét emeli, hogy az a Kecskeméti Református Gyülekezet által 1928-ban alapított internátus 90. jubileumi évében született.

A díj elnevezésére a diákság körében pályázatot hirdettünk, mely Tauber Lili, akkori 11. e osztályos tanuló ötlete alapján a „Bontsd Ki Szárnyaid!” Díj lett. Az elismerést kaphatja:

- az az internátista diák, aki a közösség alakítását, fejlődését munkájával, jó kezdeményezéseivel, véleményével, példamutató viselkedésével elősegíti, és erre társait is ösztönzi, illetve
- tanulmányai terén igényes, pontos és eredményes.

A díj kiosztására három ízben került sor az intézmény nevelőtestületének és diákönkormányzatának döntése alapján, melyet az alapítás óta eltelt tanévek során Vas Virág Sára, Bartha Dániel és Ficsor István nyert el.

A Kecskeméti Református Internátus pedagógusai szívükön viselik a diákjaik egyéni kísérését, tehetségük támogatását, és nyitottak az ehhez szükséges önművelésre és a továbbképzések által történő szakmai fejlődésre.

5 BENEDEK István: Kollégiumokról a NAT árnyékában. In: *Új pedagógiai szemle* (53. évf.) 7-8. sz. 2003. július-augusztus

PÓTOR Barnabás: „Nem börtön, hanem (...) menedék.” In: *Studia Litteraria* 2018., <https://doi.org/10.37415/studia/2018/3-4/135-151>.

6 DR. BARNA Viktor: Megújuló nevelőtanári szerepkészlet a tehetségsegítés érdekében. In: *Tehetségkikötők*. A Pécsi Hajnóczy József Kollégium tehetségsegítő kiadványa, 2019.

Az internátus nevelőtestületének tagjai balról jobbra haladva:

FELSŐ SOR: **MOLNÁR TAMÁS** nevelőtanár | **IMRE VERONIKA** lelkipásztor | **PÁLNÉ LENCSE SZILVIA** igazgató | **HALASINÉ SIFFER EDIT** igazgatóhelyettes; csoportvezető nevelőtanár | **FAZEKAS ISTVÁN** csoportvezető nevelőtanár

KÖZÉPEN: **SZERDINÉ NOVÁK ANETT** csoportvezető nevelőtanár | **LAKATOSNÉ IVÁN ILDIKÓ** kollégiumi ápoló (2020-tól)

ALSÓ SOR: **DROZDIK ATTILÁNÉ** nevelőtanár (2018-tól) | **TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA** csoportvezető nevelőtanár | **SIKÓ IRÉN** csoportvezető nevelőtanár | **BODOR ZOLTÁN JÓZSEF** csoportvezető nevelőtanár (2017-től) | **TÖRÖK EDIT** kollégiumi titkár (2020-tól)

Munkatársak az elmúlt öt évben:

FAZEKAS KATALIN nevelőtanár (2018-ig) | **FÜREDI MÁRTA** kollégiumi titkár (2020-ig) | **KISS IMRÉNÉ** | **PÉCSI ZSÓFIA** kollégiumi ápoló (2018-ban) | **SZABÓNÉ BARTOSEK ORSOLYA** igazgatóhelyettes, csoportvezető nevelőtanár (2017-ig)

* A tábló **JÁNOSI ZOLTÁN PÉTER** 10. d osztályos tanuló munkája.

SZERZŐ SZENES MÁRTONNÉ DURUCZ ANNA

Kollégisták a gimnáziumban

„Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá.” (Pál 3,9-10)

A Kecskeméti Református Gimnázium a keresztyén református hitelvek és erkölcsi normák szerint végzi nevelő-oktató munkáját. Célunk, hogy diákjaink amellet, hogy hitben megerősödve hagyják majd el intézményünket, felvérteződjenek mindazon tantárgyi tudással, ismerettel, készséggel, amely képessé teszi őket a választott szakmájukban, hivatásukban történő helytállásra.

Tanulóink között számosan vannak, akik hitközségünk internátusának lakói. Ennélfogva intézményünkben nap mint nap tapasztaljuk az ott folyó áldozatos munkát. Látjuk, hogy az internátusban lakó diákjaink tanulmányi munkáját eredményesen segítik az ott kialakított feltételek, elvárások: a tanulási folyamat szabályozása és kontrollja. Nagyon fontos a rendszeres tanulás, és erre a kollégisták közül a szilenciumon az is „rákényszerül”, aki önmagát másképp nem tudja fegyelmezni, „nehezen tudja rávenni magát a tanulásra” - ahogy a diákok mondani szokták. Egyáltalán, az egész életvitelük

rendszerezett, napirenddel irányított. Sokat segítenek a kikérdezések és a tanulásmódszertani tanácsok is. A megszerzett érdemjegyekről a negyedévenkénti számvetés izgalmas, hiszen ezen a diákok kimenőjének időtartama múlhat.

Az internátus lakóinak tanulmányi átlaga felülmúlja a teljes iskolai átlagot, és ez a rendszerességnek, a mindennap rendelkezésre álló segítségnek, az egyéni és csoportos korrepetálásoknak, tehetőség gondozó foglalkozásoknak köszönhető. A nevelőtanárok mélyen elkötelezettek a csoportjukba tartozó diákok lehető legjobb tanulmányi eredményének elérésében, akár a gyermekük tanulmányi előmenetelére nagyon gondosan figyelő szülők.

Az internátusban lakó fiatalok lelkének ápolásával, hitbéli alapjuk szilárdításával, a jó közösséghez tartozás élményével pedig a táptalajt teremtik meg ahhoz, hogy a fiatalok tanulásra, befogadásra készek legyenek.

Isten áldása legyen az internátus vezetésének, az ott szolgálók hitbéli felelősséggel és szeretettel végzett munkáján!

HITÉLET

SZERZŐ IMRE VERONIKA

Legyünk közreműködően közreműködők!

„Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (1Pt 4,10)

Bizonyára sokan ismerjük Max Lucado híres *Értékes vagy* c. meséjét. A történetben a fából készült manók arany csillagokat és szürke pontokat ragasztgatnak egymásra, jelezvén, hogy ki mennyire szép és különleges, vagy épp ütött-kopott, csúnyácska. Pancsinelló, a történet főszereplője is ez utóbbiak közé tartozott. Ebben a szívet melengető mesében azonban a fafaragó mester, Éli segítségével felismeri, hogy milyen értékes, függetlenül attól, hogy ki mit gondol róla.

Nem nehéz átültetni keresztyén gondolkodásunkba, az Istennel való kapcsolatunkba és mun-

kánkba a mese mondanivalóját. Hiszen minden keresztyén ember hitvallása, hogy Isten senkit sem indít el tálum, ajándék, tehetség nélkül az életbe. Mindannyiunk életébe értéket rejtett. Az internátus feladata, hogy előhívjuk, gondozzuk és kísérik a diákokban azt a tehetséget, amelyet Isten ajándékozott nekünk.

A tehetség megnyilvánulása szerteágazó. Különböző tálummal rendelkezünk. Isten arra próbál bennünket rávezetni, hogy legyünk közreműködők. Nem a maga javára áldott meg bennünket tehetségekkel és képességekkel. Azért adta, hogy mindezek más emberek javára váljanak, és fordítva: mások tehetsége nekünk is hasznunkra legyen, abban örömet lássunk.

Az internátus működése, az intézményben zajló munka és közösségi életforma mind eszköz lehet abban, hogy a bennünk elrejtett kincseket a felszínre hozzuk, és azt egymás megerősítésére használjuk. Mindezek használata által dicsőíthetjük Urunkat. Az ige felelősséget is ébreszt bennünk, hiszen egész életünkben arra kell törekednünk, hogy Isten kegyelmének eszközei legyünk a tőle kapott értékek által.

ADVENTI MŰSOR (2018/19)

ADVENT

ADVENT A TANODÁS DIÁKOK KÖZÖTT (2019/2020)

HŰSVÉT

ADVENTI EST

IMASÉTA (2014)

SZERZŐ SZERDINÉ NOVÁK ANETT

Hitélet az internátusban

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá...” (1Pt 2,5)

Az internátus életében számos összetevő állandó változásnak van kitéve, legyen az akár helyszín, akár csoportvezető vagy diák. Egy dolog van, ami állandó: intézményünk egyházi jellege. Az egyház szó nemcsak egy megkülönböztetés a címerünkön, hanem szellemiségét nézve is közösségünk egy élő, lelki ház.

Büszkék vagyunk egyházi gyökereinkre, mely útjelzőként megjelenik működésünk minden területén, minden kereszteződésben. Fundamentuma minden beszélgetésnek, fejlesztésnek, programnak. Kiemelt célunk, hogy diákjaink olyan kövekké váljanak vezetőik kezében, akik által ez az épület növekszik, egyre nagyobb lelki házzá épül.

A kereszteny hozzáadott érték alatt, nem pusztán a bibliai jellegű programokat értjük. Azok is fontosak, de nem elegendők, ha a cél a program. A kereszteny hozzáadott érték egy olyan lelki ház felépítése, melynek tartalma Jézus Krisztus, a maga megbocsátó, szerető, kegyelmező, védő, óvó, tanácsoló jelenlétével.

Mi itt, a Kecskeméti Református Internátusban erre törekszünk: a tartalom megélésére és továbbadására diákjaink között. A hozzáadott értéknek

nincs mértékegysége, de megjelenik a diákok életében, amikor problémával, kihívással, döntési szituációval találkoznak. Az érték ilyenkor mutatja meg magát a hit, a remény, az ima, a megbocsátás számos képében. Bábosik Zoltán írja egy cikkében az értékről: *„Valamiféle mozgatóerő, amely lassacskán utat tör magának a valóságban.”*¹ Mi, akik imával támogatjuk diákjaink felnövekedését, hisszük, hogy a valódi érték valamikor, valahol utat tör életükben.

Az elmúlt öt évben Vincze Árpád, Weiner Zoltán, Imre Veronika szolgáltak megbízott lelkészként az internátusban. Szolgálatuk nyomán sokrétű,

¹ <https://folyoiratok.oh.gov.hu/uj-pedagogiai-szemle/ertekkozvetites-napjainkban>

a keresztyén felnőtt szerepvállalására, közéletiségére felkészítő tevékenység bontakozott ki a diákság körében. A hagyományokra épülő rendszeres, valamint rendkívüli hitéleti alkalmakat számos, a fiatalok életkorához igazodó „újítással” tették vonzóbbá.

A kollégiumi presbitérium, a Kolipresbitérium életre hívása Weiner Zoltán ifjúsági lelkész nevéhez köthető, aki abból a célból alapította 2019-ben ezt a csoportot, hogy a kollégium hitéletének szervezésében, lebonyolításában legyenek diák segítők, előjárók. Ótott-Kovács Zalán 11. évfolyamos diákunk ennek megalakulásáról, működéséről így számol be: *„Tavaly került megszervezésre egy olyan közösség, ami tökéletesen összefogja a lelki alkalmakat. Létrejött az ún. kollégiumi presbitérium, aminek az internátus olyan diákjai a tagjai, akik különösen komolyan veszik Isten dolgait. Ők a kolipresbiterek. Ezen a csoporton keresztül érkehetnek diáktársaink részéről javaslatok és észrevételek, amelyek továbbításra kerülnek. Havonta párszor összeülünk, és átbeszéljük, hogyan tehetnénk még érdekesebbé és izgalmasabbá a programokat, illetve hogy milyen újdonságot lehetne bevezetni. Ezek mellett van még egy feladat, amely számomra a legkedvesebb. Néhány alkalommal mi tarthatunk bibliakört a golyáknak. Ez több szempontból is fontos, hiszen ez számunkra is egy megpróbáltatást jelent, emellett fejlődhetünk általa. A csoport pedig teljesen más viselkedést és érdeklődést mutat akkor, ha nem egy felnőttel kell a gondolatait megosztania, hanem egy vele hasonló korú társával. Amikor bibliakört tartunk, nagyon fontos, hogy kötetlenül, mégis kellő komolysággal adjuk át az igaz református tanítást Istenről, az Ő egyházáról, Jézus Krisztusról és a megváltásról.”*

A 2020/21. tanévben a következő diákok szolgálnak kolipresbiterként: Kuncz Ábel, Ótott-Kovács Zalán, Kecskés Béla, Lucza Tamara, Szilágyi Noémi, Fischer Bogi, Endre Anna, Sümegh Bíbor, Pintér Bogi, Suhajda Sarolt.

A bibliakör egy kis ráncfelvarráson esett át az elmúlt években mind neve, mind szerkezete tekintetében. Nevét illetően ezek a csütörtök estei alkalmak most már nem a bibliakör, hanem a kolifi nevet viselik. A bejövő osztályoknak ugyanúgy heti rendszerességgel tartunk csoportfoglalkozást, állandó kolifivezetővel. Ezekon a kiscsoportos alkalmakon lehetőség van még mélyebben megismerni a református hitvallás alappilléreit, s személyes kapcsolatot kialakítani az élő Istennel. A 9-12. évfolyamos diákoknak fakultatív módon, félévente két alkalmon kell részt venniük. Kiválaszthatják, hogy melyik az a két téma, ami a legjobban érdekli őket, s azon vesznek részt. Ez a felállás szabadabb téma- és időbeosztást eredményez diákjainknak.

A kolifivezetők csoportja vegyes összetételű: diákokból és felnőttekből áll.

A kollégiumban lakó diákok közül néhányan vállalták, hogy a tanulás mellett segítenek a csoport vezetésében. Nagyon sok diákunk hitélete komoly gyökerekkel rendelkezik, s nagy öröm számunkra, hogy a kollégiumban ezzel jó sáfárként szolgálnak mások felé.

A kollégium nevelőtestületében is vannak olyan szakképzett hitoktatók, akik már hosszú ideje segítik a lelkészek munkáját, s vezetnek kolifit. Támogatást kapunk a helyi gyülekezettől is. Számos olyan elkötelezett tagja van, akik vállalják, hogy minden héten bejönnek a diákjaink közé, s megosztják közöttük Isten Igéjét; beszélgetnek, imádkoznak velük. Az elmúlt öt évben a református

egyházközösség tagjai közül hosszabb-rövidebb ideig köztünk szolgált Vass Réka, Grosch András, Nagy Henrietta, Papp Attila, Szilasi Ildikó, Bartha Andris, Borbély Bea és Fekete Ákos.

Programjaink közül a vasárnap esti hétkezdő áhítatoknak kiemelt szerepük van az internátus rendjében. Ezeken az áhítatokon az egész közösség együtt vesz részt. A művészeti (zenei) szakkör tagjai hangszeres kísérettel segítik az éneklést, s így töltődünk együtt Isten Igéjével az előttünk álló hétre. Az igeszolgáltatók között számos református lelkész szolgált már ezeken az alkalmakon, az ökumenizmus jegyében pedig vendégszolgálatot vállaltak közöttünk evangélikus, katolikus, baptista és pünkösdi lelkészek is. Előfordult az is, hogy a vasárnapi alkalmat az evangélikus, illetve a katolikus templomban tartottunk meg, ezzel is építve az egységet egyházaink között, s továbbadva ennek szellemiségét diákjainknak.

A csütörtök esti kolifin minden hónapban egy meghívott vendég szolgál az egész internátusi közösség előtt. Mindig próbálunk olyan vendéget hívni, aki a hitéletben példával szolgálhat diákjaink előtt, s elért eredményeik inspirálóan

hatnak rájuk. Az utóbbi években közöttünk járt például Bráz Szilvia divattervező, Zámberi Soma szinkronszínész, Szentjóni Ottó mentálhigiénés szakember, Bíró Tamás geográfus, Hámori Attila házassági tanácsadó.

Az imaséta minden évben egy nagyon kiemelkedő hitmélyítő program. Advent időszakában szoktuk megrendezni, egy adott tematika mentén. Egész héten látogatható a diákok számára, ahol egyedül, elcsendesedve, az Isten előtt élhetik meg a személyes találkozás mélységeit. Sándor Janka 11. d és Pintér Boglárka 9. c osztályosok vallják: *„Végül elértem ennek az útnak a céljához, a Kereszthez. Itt letehettem azt a követ, mely az egész imaséta*

alatt csak nehezítette lételemet, melyet a fájdalom, nehézségeim, haragom, sértettségem lapjaiba csomagoltam. Átadtam a kereszttövénben Istennek, és bűnvalló imádságom után nagy megkönnyebbülést éreztem, mert tudtam, hogy meghallgatott. Ezen az úton megtanulhattam, hogy nekem is úgy kell megbocsátanom másoknak, ahogyan Isten megbocsát nekem.”

Nagy öröm számunkra, amikor diákjaink elköteleződnek hitük mellett, s megragadnak minden olyan lehetőséget, ahol hitüket erősíthetik, gyarapíthatják.

Ilyen lehetőség – az internátus falain kívül – a Kecskeméti Református Egyházközség gyülekezetének ifjúsági csoportjához való kapcsolódás. A gyülekezeti ifi alapvetően a 11–18 éves fiatalok csoportja, amelynek találkozási alkalmain, jobban megismerhetik Istent, az ő akarátát, s ezáltal jobban el tudják fogadni az általa adott célt az életükre nézve. *„Sok-sok lelki huzavona után, amikor végül is eldöntöttem, hogy Istennel akarom élni az életem, bekerültem az internátusba. Eleinte el sem akartam hinni. Annyira furcsa volt hirtelen egy olyan helyen lenni, ahol úgy gondolkodnak, mint ahogy én (vagy ahogy én akartam). Hála Istennek,*

hogy ide helyezett, ahol végleg megerősítésre találtam (valószínűleg ez volt a célja). A szobatársaim, a tanárain, és persze Erika néni mutatták meg nekem igazán, mit is jelent keresztyénnek lenni. Mellettük még inkább azzá akartam válni (de olyan igazivá). Az első igazán tudatos lépést Isten felé akkor tettem meg, amikor elmentem a gyülekezeti ifibe. Ekkor kezdődött az én „saját” keresztyén életem. Visszatekintve a bibliaköröket, az áhítatokat, a hittanórákat és az ifiket stb. Isten ölelő karjainak tudom be, amelyekkel megismertette Önmagát, és nem engedte (nem engedi), hogy eltávolodjam tőle.” (Sümegh Bíbor 10. e osztályos)

Keresztyén identitásunk egyik fontos parancsának eleget téve, próbáljuk diákjainkban is elültetni a szolgálatkészség lelkületét. Jézus ebben is az örök példamutató, hisz elől járt abban, hogy az akkori társadalmi falakat lerombolva nyújtson segítséget az arra rászorulóknak. A diakóniai szolgálat keretében diákjaink minden évben részt vesznek a cipősdoboz-akcióban. Szinte versenyeznek a gyerekeknek szánt ajándékok gyűjtésében. Az utóbbi években a Hajnalcsillag tanodának gyűjtöttünk uzsonnának való ételkészletet, melyet a diákönkormányzat és a presbitérium képviselői adtak át.

„A növendékek hitének gondozása, megerősítése az internátus vezetőjének és valamennyi nevelőjének lehetősége és felelőssége, [...] az internátus hitéletének vezetése elsősorban az azzal megbízott lelkész feladata” – olvasható intézményünk szervezeti és működési szabályzatában. Bízom benne, hogy a fentiekből gyülekezetünk tagjainak és minden olvasónak megmutatkozott nevelőközösségünk felelősségvállalása.

Postaládánkból

Szilágyi Sámuel vagyok. 2014 őszétől 2018 tavaszáig voltam a Kecskeméti Református Internátus lakója. Jelenleg a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának másodéves lelkész szakos teológusa vagyok.

Szüleim „őskorba” nyúló debreceni „refis” kalandjaikról szóló történetei adták az impulzust, hogy én is „refis” legyek. És természetesen kollégista. Erre nagyszerű helynek ígérkezett a kecskeméti „refi” és a „kolesz”. Mindig lelkiismeretes, de kissé kényelmes fiú voltam. Így már nagyon vártam a „kolis” életet. Azt gondoltam, itt majd rá leszek kényszerítve a tanulásra. A szilenciumok híre vonzó volt számomra. Azonban meg kellett tapasztalnom, hogy egy-egy óra kötelező „csendben lét”, még nem azonos a tanulással. Az idő haladtával azonban fokozatosan megtanultam a helyes időbeosztást, és a négy év alatt folyamatosan fejlődtem ebben.

Egy másik fontos, gyerekkoromat meghatározó szülői történetsorozat, édesapám katonatörténetei voltak. A katonaság, ahol rendet és fegyelmet tanult – ez szintén erősen kapcsolódott számomra a kolihoz. Itt a reggeli riadót Molnár tanár úr „razziái” jelentették. A fegyelmezetlenségért járó büntetések, a szobatársakkal együtt elkövetett – de szerencsére titokban maradt vagy megúszott – csínyek, számomra az édesapám történeteiből megismert sorkatonaságot idézték.

Fontos tapasztalatokat szereztem azzal, hogy tanulócsoporthoz a négy év alatt négy csoportvezetője volt. Négy vezető, akivel meg kellett találni a közös hangot, kialakítani a kapcsolatot. A négy „főnök” komoly fejlődést eredményezett az alkalmazkodási képességeinkben.

Sajnos kissé kívülállóként töltöttem ezt a négy évet. Sem a vagány társasághoz nem tartoztam igazán, sem a hívő, jó tanulók között nem voltam igazán otthon. Engem a kollégium tanított meg a magam útján járni. A négy év alatt sikerült leválnom a szüleimről, és mentálisan önállóvá lettem. Ez volt az a hely, ahol szüleim óvó-védő kezei közül kiszabadulva, ellenőrzött keretek között ismerkedhettem a világgal és Istennel. Itt vezettem először (nem nagy sikerrel) bibliakört. Az túlzás lenne, ha azt mondanám, hogy az internátus szervezte programok hatására tértem meg, mert ez nem így történt. Ahhoz én sajnós, túlságosan kritikus voltam. Illetve a haverok, barátok nyomása akkoriban erősebb volt, mint egy-két csendesnap, dicsőítő este vonzereje. Azonban személyesen meg tudtam élni a hitemet. Miután a teológiát választottam, és a lelkészséget mint hivatást, a koliban minden tanárom örült és támogatott. Különösen jól emlékszem Fazekas István tanár úrral folytatott beszélgetéseimre a témáról.

A kollégiumi élet legfontosabb lenyomata az életemben talán más, mint amit elsőre egy teológustól várnánk, azonban mégis két nagyon fontos jellemzője a szolgálatának: az önállóság és a fegyelem.

Szilágyi Sámuel

SZERZŐ SZERDINÉ NOVÁK ANETT

„Adj egy évet az életedből Krisztusnak!,,

INTERJÚ SÁNDOR JANKÁVAL *

Milyen diakóniai szolgálatban veszel részt jelenleg?

Jelenleg Ausztriában dolgozom egy idősek otthonában. Segítek a konyhán, illetve az idősekkel foglalkozom. Beszélgetek, társasjátékozom velük, felolvasok nekik. Gyakran sétálok velük a kertben. Szeretem ezt a munkát, bár megvannak a nehézségei. Biztos nyelvtudás híján nehezen értem meg őket, ők meg engem. De járok német nyelvi kurzusokra, és figyelek, így mindig egy kicsivel többet megértek a beszédükből.

Mi indított arra, hogy az életedből egy évet ennek a szolgálatnak szentelj?

Legelőször a nyelvtanulás miatt gondolkodtunk el szüleimmel azon, hogy jó lenne egy kis időre külföldre mennem. Ennek kapcsán merült fel bennünk az ÖDE (Önkéntes Diakóniai Év) kínálta lehetőség. Az „Adj egy évet az életedből Krisztusnak!” jelmonddal a második világháború után egy német evangélikus püspök

buzdította önkéntes szolgálatra a fiatalokat. Az önkéntesség egész Európában, különösen a nyugati országokban nagyon népszerű lett. A Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítvány Önkéntes Diakóniai Év (ÖDÉ) Programirodája a 18 és 30 év közötti fiataloknak segít abban, hogy megtalálják a segítségnyújtás számukra legmegfelelőbb formáját. Az önkénteskedni vágyók Európa számos országa közül választhatnak tíz hónapos, illetve egyéves önkéntes utakat. Sokáig gondolkodtam a lehetőségen, és imádkoztam érte. Végül jelentkeztem a feladatra. Mivel szeretek idősekkel foglalkozni, így azt jelöltem meg.

Milyen diakóniai szolgálatban vettél részt az internátusi éveid alatt?

Rendszeresen részt vettem az internátusi bibliakörökön. Eleinte csak mint hallgató, egy idő után már mint csoportvezető. Emellett az utolsó

* Interjú a diakóniai szolgálatról Sándor Jankával, aki 2016–20 között volt internátusunk lakója

évben tagja lettem a diákpresbitériumnak is. Jólesett segíteni másoknak a tanulásban, ha nehézségeik akadtak. Szívesen részt vettem a különböző internátusi alkalmak előkészületeiben is, mint például a terem berendezése a farsangi vacsorához.

Mikor döbbsz rá arra, hogy neked ehhez elhívásod / talentumod van?

Mindig is szerettem segíteni másoknak. Azonban, amikor felmerült az ÖDE ötlete, akkor gondolkodtam el igazán a dolgon. Egy évet arra szánni, hogy segítsek másoknak... Hosszú idő, de most mégis oly kevésnek tűnik, miután fél éve itt vagyok. Sok minden történt ezalatt. Örömteli és nehéz dolgok egyaránt. De szolgálatom közben jöttem rá, hogy igen, ez a feladatom, és jó helyen vagyok.

PIRKADAT

Sétálok. A világ elől menekülve, csendben.
Fejem felett a lombok eltakarnak engem.

Virág sarjad talpam alatt minden lépésemnél.
Madár, ki röptében téved errefelé, nem fél.

Nap sugarán hárfazenét játszik szárnyaival,
szemhéjamon átszűrődik a földöntúli dal.

Lélegzem. Egyszerre minden fűszállal és gallyal,
mint a harmat: maradok, amíg véget ér a hajnal.

Hamarabb, fák és virágok,
vissza ne küldjétek,
engedjétek repülni még mielőtt elmegyek!

SZOMBATI GRÉTA *

* Szombati Gréta a Kecskeméti Református Gimnázium és Internátus végzős tanulója. Szorgalmas, irodalomkedvelő diák, aki nemcsak lelkes befogadója egy-egy irodalmi alkotásnak, hanem szerzőként is bontogatja szárnyait. Több alkotói pályázaton sikeresen szerepelt.

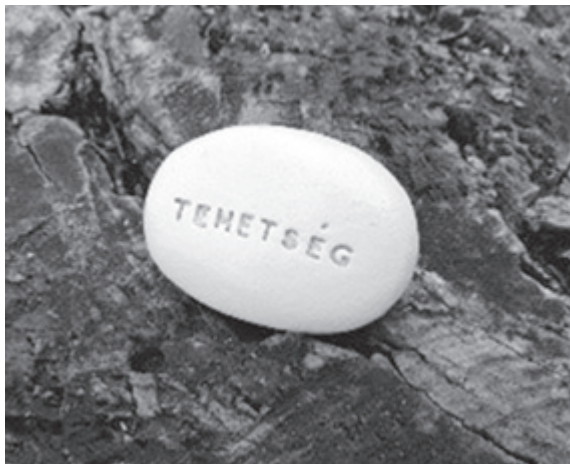
TANULMÁNY

SZERZŐ TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA

Istenadta tehetség

„...minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása. Az ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy mintegy első zsengéje legyünk teremtményeinek.” (Jak 1,17-18)

„Istenadta tehetség” – halljuk sokszor ezt a kifejezést a hétköznapiakban.

Nekünk, keresztyéneknek ez nemcsak egy szófordulat, hanem valóban egy hitvallás. Valljuk, hogy Isten – teremtett gyermeiként – különféle képességekkel, adottságokkal ajándékozott meg minket. Ki többet, ki kevesebbet kapott ezekből, s ha jól sáfárcodunk velük, gyarapíthatjuk a körülöttünk lévő világot.

Isten teremtő kreativitásában az Ő tökéletes szeretete, bölcsessége és gondoskodása abban is megnyilvánult, hogy értelmes, lelki, erkölcsi érzékkel bíró lényekké formált bennünket. Adottságainknál fogva egyediek, különlegesek és az Ő számára – személyválogatás nélkül – kedvesek és fontosak vagyunk. Olyanok, akik képesek alkotni, teremtő munkát végezni; akik törekednek arra, hogy éljenek az Úrtól kapott képességükkel, tehetségükkel, lelki ajándékaikkal.

A tehetséget az ember – Istenbe és Krisztusba vetett hitétől függetlenül genetikai és környezeti hatások által befolyásoltan – ajándékként kapja az Úrtól (például Becalél esetében: 2Móz 31,1-6). Ellenben a kegyelmi ajándékokat a Szentlélek Isten adja azoknak, akik Jézus Krisztusra mint személyes Megváltójukra tekintenek, bűneik bocsánatát kérik és átélik. Újjászületnek a Szentlélek által. (Róm 12,3-6) Aki azután akarata szerint ruházza fel a hívőket annak érdekében, hogy azok mások javát szolgálják. (1Kor 12,11)

Ezzel magyarázhatjuk azt, hogy mindenkinek van valamilyen talentuma, azonban csak a kereszténynek vannak abban a kegyelmi állapotban, hogy élhetnek lelki ajándékaikkal. Mindkettőre igaz, hogy hatékonyságuk, erejük akkor növekszik, ha felismerjük őket, és élünk velük. Mekkora adomány, ha e kettő együtt van jelen az életünkben! Hiszen a Lélek ajándékai gazdagítják, teljessé teszik a tehetséget.

Napjainkban a tehetségről leginkább individualista módon gondolkodunk, ezért sok esetben énközpontú módon is kezeljük. Tanításaiban Jézus Krisztus ugyan hangsúlyozta a személyes fejlődés fontosságát, a képességek kibontakoztatását, de mindig Isten dicsőségére és az embertársak épülésére. Ha csak az egyén tehetségének gondozására fókuszálunk, az szétrombolhatja a testvéri közösséget; ha pedig csupán a közösség fejlődése a fontos, az elnyomhatja az egyén sokszínűségét, egyediségét. Jézus példázatain keresztül (Lk 19,11-27; Mt 25,14-30) is jól láttatja velünk, hogy a tudásnak, tehetségnek csak a közösségben van szerepe. Egymást segítve, egyén és közösség együttes fejlődése lesz igazán előremutató.

Napjaink tudománya is hasonlóan vélekedik. Dr. Balogh László tehetségkutató a tehetségről mint átlagon felüli általános képességek, átlagot meghaladó speciális képességek, feladat iránti elköteleződés, valamint kreativitás ötvözetéről gondolkodik. Önmagában egyik sem elegendő, a négy összetevő együttesének eredménye a tehetség. *„Tehetőségesnek [...] azok tekinthetők, akik kiváló adottságaik alapján magas szintű teljesítményre képesek az élet bármely területén”* – summázza.

Franz J. Mönks holland tehetségkutató professzor a szociális környezet rendkívüli szerepét

hangsúlyozza a tehetség kibontakoztatásában. *„Önmagában valamely kiemelkedő képesség csak tehetségigéretté teszi az egyént, a kibontakozáshoz külső tényezők (család, iskola, társak) hozzájárulása is szükséges. Emellett a tehetség kulturálisan meghatározott, és az egyén élete során is változó, folyamatos tanulási folyamat”* – olvashatjuk Katona Péter kollégiumpedagógiáról írt tanulmányában is.

A tehetség óriási érték: hasznos tevékenységé alakítása valamennyi közösség számára nagy jelentőségű. Ezt szem előtt tartva végezzük naponta szolgálatunkat a Kecskeméti Református Internátusban. Úgy vélem, annyiféle tehetség van, ahányféle kifejezési forma, elhívás, szolgálat, munka. Intézményünkben a hitélet, az iskolai tanulmányok, a művészetek, a sport, a közösségi programok a tehetséggondozás színterei, ahol az egyéni adottságok kibontakozhatnak, ahol a közösség épülhet. Nevelő-oktató munkánk során nem csupán az ifjúság tanulmányi eredményeinek javítása, tudatos fejlesztése a cél. Olyan összetett személyiségformálásban hiszünk, amely képessé teszi fiataljainkat a gyorsan változó világ elvárásaihoz való alkalmazkodásra, és tehetségükkel, lelki ajándékaikkal sikeresen szolgálják embertársaik, a szűkebb és tágabb közösség gazdagodását, boldogulását.

A tehetség értéket hordozó teljesítményekben tizenéves kortól jelenhet meg. Ezért rendkívül fontos, hogy figyelemmel kísérjük, felismerjük, erősítsük, fejlesszük a ránk bízott fiatalok adottságait, képességeit. Megmutassuk nekik azokat az értékeket, melyek mentén haladva tehetségük olyan kihívásokkal találkozik, amelyek segítik, támogatják annak további kiegyensúlyozott fejlődését. Ennek köszönhetően azok a tehetségek

jelennek meg, amelyek értéket képviselnek az egyén és az adott közösség számára egyaránt. A mi esetünkben ezek az értékek a keresztyén értékrendben koncentrálnak.

A tehetséggondozás feltételezi a pedagógus részéről azt a szakmai tudást és tapasztalatot, mely elengedhetetlen a tehetség jellemzőinek felismerésében és a fejlesztés lehetőségeinek megtalálásában. Pedagógiai Programunk erre a következőképpen tér ki:

„Internátusunkban gyermekeket szerető, hitben elkötelezett, egymás munkáját megbecsülő, következetes, emberséges szigorral nevelő, pedagógiában jártas tanárokból kell állnia a nevelőtestületnek.

Tehát nemcsak a hozzáértés, hanem a keresztyén meggyőződésből fakadó tanúságtétel is nélkülözhetetlen.” [...] „A nevelőtestület tevékenysége kiterjed a tervezésre, a megvalósításra és a teljes nevelési –oktatási folyamat értékelésére.” [...] „Cél: A személyiség kibontakoztatása, az adottságok fejlesztése; [...] a tehetségek kiválasztása és gondozása.”

Isten akaratának köszönhetően olykor részesei lehetünk egy-egy tehetség szárnyalásának, tanúi a lelki ajándékok megjelenésének. Hiszünk abban, hogy a tehetségek támogatásával internátusunkat gazdagabbá tehetjük, hiszen a tehetséges ember önmagát boldogabbá, a közösséget gazdagabbá teszi. Mindezt Isten dicsőségére.

FELHASZNÁLT IRODALOM

- *A Kecskeméti Református Internátus Pedagógiai Programja*, 2015
- BAGDY Emőke, KÖVI Zsuzsanna, MIRNICS Zsuzsanna: *A tehetség kibontakozása*. Budapest, Helikon Kiadó, 2014
- BALOGH László (2007): *Elméleti kiindulási pontok a tehetséggondozó programokhoz*
- KODÁCSY-SIMON Eszter: *Talentum – a megvalósult tehetség*. In: *Evangélikus Hittudományi Egyetem Rendszeres Teológia Tanszék*, Budapest, 2017
- Református Országos Értékteremtő Tehetségközpont. In: *Hírlevél* 2020. 1. sz.
- *Talentum Tehetségműhely* TP 170 002 752.
- *Talentum Tehetségműhely*. Tehetséggondozó portfólió a kollégiumpedagógiai gyakorlatban
- http://opuseteducatio.hu/public/oepp/opee_201503.Pdf
- <http://tehetseg.hu/mitehetseg>
- https://regi.tankonyvtar.hu/hu/tartalom/tamop412b2/2013-0002_felzarkoztatas_es_tehetseg_gondozas/tananyag/JEGYZET-11-2.2._A_tehetseg_sokfelesege.scorm1
- <http://kokasuli.hu/node/138>.
- <http://opuseteducatio.hu> > opusHU > article > download

SZERZŐ HALASINÉ SIFFER EDIT

Sokszínűség és kihívás a kollégiumpedagógiában

NEVELŐTANÁRI KOMPETENCIÁK

„A keresztyén pedagógia alapja a bibliai emberkép. Az ember Isten (eltorzult) képe, s ezen torzulás helyreállításában Isten embereket (pedagógusokat) használ fel teremtő szándéka eszközeként. Éppen ezért a keresztyén pedagógia nem lehet emberközpontú, hanem csakis Isten-központú, értékközvetítő pedagógia.” (Szontagh Pál Iván: Keresztyén pedagógia)

2014 őszén bibliakör vezetését vállaltam az internátusban. Nagy erővel hatott rám az a nyitottság és szeretetlégkör, amellyel itt fogadtak. Úgy is fogalmazhatnék, megragadott a hely szellemisége, miliője. 2016-tól főállású munkatárs lettem. Mielőtt az internátusba kerültem, nem volt rálátásom a nevelőtanári feladatkör sokszínűségére és kihívásaira. Nem volt saját élettapasztalatom a kollégiumok világáról, hiszen szűkebb-tágabb környezetemben nem volt kollégista. Így, munkavégzésem első éve – a rácsodálkozásokon túl – sok új ismeretszerzéssel és tapasztalatgyűjtéssel telt.

Meghatározó élmény volt számomra látni, ahogy az újonnan érkező diákok félénken lépnek

be a kollégium ajtaján, hiszen egy teljesen új világ várja őket. Megszűnik az otthon által nyújtott mindennapi állandóság, biztonság. Meg kell tanulni az önállóságot, alkalmazkodást, és részben egyedül boldogulni.

Az idő múlásával azonban egyre csökken, majd meg is szűnik a kezdeti szorongás. Egyre magabiztosabban mozognak a gyerekek, egyre otthonosabbnak érzi mindenki a kollégiumot. Megszokják a napirendet, összeismerkednek a felsőbb évesekkel, összezsizsolódnak a szobatársakkal. Lassan barátságok is köttetnek, és egy idő után – szinte észrevétlenül – a meghatározó tagjaivá lesznek a kollégiumi nagycsaládnak. Megkezdődik egy új élet, a csoportfoglalkozásokkal, késő estébe nyúló beszélgetésekkel, a kollégiumi rendezvények sokaságával, színházlátogatásokkal, kirándulásokkal, kulturális és sportnapokkal.

A kollégium a gyerekek második otthona. Itt nyilvánul meg valódi személyiségük. Esetenként felszínre törnek a tanulási vagy szocializációs nehézségek hátterében meghúzódó, megoldásért kiáltó gondok.

Nem mindegy tehát, milyen lelkiállapotú, szakmai felkészültségű pedagógusok állnak a gyerekek mellett segítőként ebben az élethelyzetben.

Hitemet gyakorló keresztyén pedagógusként hálás vagyok azért, hogy olyan intézményben dolgozhatom, ahol a nevelőtestület *„...gyermeket szerető, hitben elkötelezett, egymás munkáját megbecsülő, következetes, emberséges szigorral nevelő, pedagógiában jártas tanárokból áll.”* (Pedagógiai Program) A szakmai hozzáértésen túl kiemelten fontos a keresztyén értékek életvitelszerű megélése, bemutatása. Megjelenésünkkel, magatartásunkkal, beszédkultúránkkal egyaránt nevelünk és példát mutatunk.

Ahhoz, hogy kollégiumpedagógusként kiteljesedhessünk pedagógiai munkánkban, pontosan kell ismernünk saját intézményünk nevelési alapelveit, céljait és feladatait. Néhányat szeretnék kiemelni internátusunk alapelveiből, a teljesség igénye nélkül:

- *„a keresztyén erkölcsi elvek megismertetése és életté váltása”,*
- *„felelősség, bizalom, szeretet, segítőkészség és tapintat alkalmazása a nevelésben”,*
- *„tehetség gondozás, felzárkóztatás, pályaválasztás, életkezdés segítése, az egész életen át tartó tanulás megalapozása”,*
- *„egyéni bánásmód alkalmazása az életkori és személyiségre jellemző sajátosságok, különösen a sajátos nevelési igényű tanulók szükségleteinek figyelembevételével”,*
- *„a nevelőtestület pedagógiai, módszertani felkészültségének folyamatos fejlesztése”.*

A kollégiumi nevelőmunka szakmai kompetenciákat feltételez. A kompetencia egy gyűjtőfogalom:

illetékeség, jogosultság, szakértelem. A pedagógiai kompetenciák rendszert alkotnak: a pedagógiai munkára, a nevelésre, a tanításra alkalmassá tévő ismeretek, képességek és készségek, valamint az ezeket kísérő érzelmek, motívumok rendszerét. A szakmai munkánkban meghatározó nyolc kompetenciaterület a következőkre épül: a személyiség fejlesztése; az egyéni bánásmód érvényesítése; tanulói csoportok, közösségek alakulásának segítése, fejlesztése; szaktudományi, szakmódszertani tudás, tervezés; a tanulás támogatása; a pedagógiai folyamatok folyamatos értékelése; kommunikáció és szakmai együttműködés; elkötelezettség és felelősségvállalás a szakmai fejlődésért.

A nevelőtanári szerepkörhöz hozzátartoznak az általános pedagógiai kompetenciákon túl, olyan sajátos kompetenciák is, amelyek egy iskolai tanár esetében nem, illetve másképp érvényesülnek. A kollégiumi közegben ugyanis szükségesszerű, hogy képesek legyünk a kulturális és anyagi különbségek, az eltérő hozott tudás, hagyományok, a más-más családi háttérből adódó problémák rövid- vagy hosszútávú kezelésére. A serdülőkorú identitáskezesésből adódóan napi rendszerességgel fordulnak elő konfliktusok. Sokszor nagy kihívás megoldani az adott szituációt úgy, hogy minden érintett érdekét figyelembe vegyük. Ilyen helyzetekben el kell vonatkoztatni saját érzéseinktől, és tárgyilagosan kell döntést hozni. Mindehhez olyan lelki és szellemi attitűddel kell rendelkezni, mely az esetek megoldásában egyetértéses, igazságos eredménnyel szolgál.

Az Kollégiumok Országos Alapprogramjában meghatározott széleskörű tizenkét nevelési terület feltételezi a kollégiumpedagógus generikus kompetenciáinak meglétét: a tantárgyakhoz kapcsoló-

dó ismereteit és ezek átadására való képességét. Kiemelten fontosak a különböző funkcionális kompetenciák, melyekkel az iskolai felzárkóztatást, előrehaladást és a tehetséggondozást is végezzük. Elengedhetetlenek a kommunikációs és kooperatív kompetenciák. Ezek egymásra épülnek, nem választhatók szét, nem egymástól függetlenül fejlődnek a pedagógiai gyakorlatban.

Nagy ajándék, hogy nevelőtestületünk szakképzettség tekintetében nagyon sokszínű. Zenepedagógus, hegedűművész munkatársunk, Drozdik Attiláné Ildikó a művészeti szakkört magas szinten irányítja, gondozza. Irodalmi esteken, adventi hangversenyen, ballagások alkalmával a gyerekek zenei előadása emeli a rendezvények színvonalát. Sikó Irénke, könyvtáros kolléganőnk a könyvtár működtetésével kapcsolatos feladatokat látja el. Ebben a rendkívüli helyzetben online könyvtárat hozott létre, így a diákok mindenkor hozzáférnek a kötelező olvasmányokhoz, érettségi segédanyagokhoz. Emellett a kézműves szakkör vezetését végzi, ahol a sütés-főzés mellett az ünnepekhez kapcsolódó kreatív dekorációk, dísz tárgyak készülnek. Hárman, Szerdiné Novák Anett, Tótné Kovács Erika és jómagam rendelkezünk hittanoktatói diplomával, így részt vállalunk a kollégiumi bibliakörök szolgálatában. Két férfi kolléga, Fazekas István és Bodor Zoltán informatikus végzettséggel segít az IKT- kompetenciák fejlesztésében. Molnár Tamás éjszakai nevelő, tánctanárként sok végzős osztálynak tanította be a szalagavató táncát, valamint a műveltségi területek közül ő végzi az illemtanoktatást. Sokat jelent – a kollégiumi nevelés vonatkozásában –, hogy többségében nagycsaládosok, 4-5 gyermeket nevelő családanyák és családapák vagyunk. Gyermekeink

között vannak a kollégiumi diákokhoz hasonló korú fiatalok, így a családban szerzett nevelési tapasztalataink gyakran segítséget jelentenek a kollégiumi nevelőmunkában is.

Végezetül, de nem utolsósorban szeretném megemlíteni intézményvezetőnket, aki a pedagógus előmeneteli rendszerben mesterpedagógus fokozatba lépett. Az országos pedagógiai-szakmai ellenőrzésben, a pedagógusok minősítő vizsgáján vagy minősítési eljárásában szakértőként vesz részt. Következétesen számontartja és szorgalmazza a tantestület tagjainak önértékelésben, minősítési eljárásban való részvételét. Támogató jelenléte sokat segít, hiszen a pedagógus életműmodell és az ahhoz kapcsolódó tényleges gyakorlat elvárja a *kollégiumi nevelőtanári szerepkör sokrétű átgondolását*.

Összegezve, a munkáját szakmailag igényesen végző nevelőtanárra a diákok életében meghatározó szerepet játszik, hiszen segíti a tanulókat a hátrányok leküzdésében, esélyeket teremt. Hozzáférést ad a jó színvonalú tudás elsajátításához és ezáltal az életminőség javításához. Munkájával hozzájárul az egész életen át tartó tanulás megalapozásához, a tanuláshoz szükséges készségek és képességek, a kulcskompetenciák erősítéséhez.

Megteremti a feltételeket az iskolai tanulmányok sikeres folytatásához, kiegészíti a családi és iskolai nevelést és oktatást. Biztonságot, érzelmi védettséget nyújt. Segíti a társadalmi szerepek tanulását, a konfliktuskezelés gyakorlását.

Dr. Simon István szavaival élve: *„Kollégiumi tanárnak lenni nem könnyű. Csak igazi pedagógus elszántsággal, optimizmussal, tanári hittel végezhető hivatás.”*

FELHASZNÁLT IRODALOM

- 59/2013. (VIII. 9.) EMMI rendelet, a Kollégiumi nevelés országos alapprogramjának kiadásáról
- *Kecskeméti Református Internátus Pedagógiai Programja*
- BAKOS Ferenc: *Idegen szavak és kifejezések szótára*. Budapest. Akadémiai Kiadó, 1974
- SZONTAGH Pál Iván: *Érték, rend, értékrend*. Tézisfüzetek Károli Gáspár Református Egyetem, Budapest, 2018. p. 4.
- VOPALECZKY György: Nevelőtanár? Kollégiumpedagógus? In: *Kollégium* 2006. 10. sz. p. 4-6.
http://www.kollszov.hu/_news/2006/Koll_06_10.pdf
- BARNA Viktor, DANCSHÁZY-NAGY Ágnes: *A kollégiumpedagógus kompetenciái*. A kollégiumi nevelőtanárok kompetencia-térképe

SZERZŐ SIKÓ IRÉN

Tanulmányi munka és szabályrendszer kapcsolata

A Kecskeméti Református Internátus a bentlakó diákok számára olyan családias légkört igyekszik biztosítani – figyelembe véve az életkori sajátosságokat, személyes szükségleteket – ahol a kollégium lehet a tanulók második otthona. A folyamatosan bővülő tárgyi feltételek mellett, egységes nevelési rendszerben erősödhetnek hitükben, bővíthetik tudásukat, készülhetnek a továbbtanulásra, a felnőtt életükre.

A tanulószobákban az önálló ismeretszerzés mellett (a szilenciumok alatt) a kis csoportos vagy páros tanulással, illetve eseti tanulási lehetőség megteremtésével támogatjuk-biztosítjuk a változatos tanítási-tanulási formákat.

Végzőseink így gondolnak vissza a helyre: *„A tanulóban könyvek és füzetek halmazával elhelyezkedsz a szokásos kis térségeden. Hogyha te nem tudod a leckét, valaki más biztosan tudja...”*

Az internátus tevékenységrendszerében a lemorzsolódás elkerülése érdekében igyekszünk feltárni a hátrányok keletkezésének okait, és differenciáltan szervezni a felzárkóztatási tevékenységek megfelelő formáit. Ugyanakkor a tehetség megmutatkozásának, kibontakozásának lehetőségét az iskolával, a családdal és más érintettekkel együttműködve tudjuk igazán hatékonyan támogatni.

A szakkörök, a tematikus foglalkozások, a pályaorientációs tevékenységek, vetélkedők és bibliakörök a maguk sajátos eszközeinek és módszereinek felhasználásával lehetőséget biztosítanak a ránk bízott fiatalok kiegyensúlyozott, egészséges személyiségfejlődéséhez és sikeres életpályára való felkészítéséhez. Az önismeret és a társas kultúra fejlesztése, valamint a tanulás tanítása mellett, intézményünkben kiemelt szerepet kapnak a pályaorientációs foglalkozások. Az önismeret,

a hatékony tanulási módszerek, az informatikai eszközök ismerete és használata hozzásegíti a tanulókat a pályaismeret bővítéséhez, a képzési rendszerek feltérképezéséhez, a munkaerő-piaci lehetőségekről való tájékozódáshoz.

Melyek a sajátos eszközeink és módszereink? Nem más, mint a melegszívű nevelői munka egy szeretetteljes szabályrendszerben. Ez ad biztonságot, kapaszkodót a gyerekeknek az itt töltött években bármilyen messzire kerültek is a családi fészektől. Ehhez meg kell érteniük, el kell fogadniuk: a szabályok nem ellenük, hanem értük vannak. Amint azt egy végzős diáklány 5 évvel ezelőtt megfogalmazta: *„...rendíthetetlenül áll felettünk a legnagyobb káosz idején is.”* Üzenete pedig a következő generációknak: *„Így tanácsolom, hogy mindenki tartsa szem előtt: az internátusba vezető út is szabályokkal van kikövezeve.”*

SZERZŐ GYÓLLAI MÁTYÁS

Silentium

Három a magyar igazság! – tartja a szólás, és tartják a Kecskeméti Református Internátusban is. Ugyanis három szilenciumot kell végigülni minden nap. Napi három szilencium! Ha csak belegondolok, már beleborzongok. E szó hallatán a legtöbb internátistában vegyes érzelmek támadnak. Jómagam mindig nagyon jól kitalált

dolognak tartottam. Ha máskor nem is, akkor legalább kínjában tanul az szegény, sanyarú sorsú diák. Délután négy óra – a szabadság vége. Ekkor a legtöbb kollégista rezignáltan bebattyog a tanulószobába, hogy megkezdjék az elkerülhetetlent, a tanulást. De csak a legtöbb, nem mindenki! Vannak azon kiváltságosok, akiket mi „A kategóriásoknak”

hívunk. Történetesen nekik nem kötelező a napi első szilencium. Micsoda privilégium! De mit sem ér, ha ezt az időt ugyanúgy tanulással kell tölteniük, hogy megmaradjanak kiváltságos helyzetükben. Ez egy ilyen ördögi kör...

Már (bőven) elég (sok) szilenciumon vettem részt, hogy megfigyeljem és elemezzem minden apró részletét. Először is nagyon fontos megjegyezni, hogy van egy igen különleges tulajdonsága: itt megáll az idő. Egyszerűen nem akar telni, a viláért sem. Pedig mi sürgetjük minden igrkezetünkkel. Nem telik el olyan perc, hogy egy szempár ne noszogassa az óra mutatóját a tekintetével. De az idő ellenünk van, a legkisebb kompromisszumra sem hajlandó.

Mivel így megmakacsolja magát, mi, diákok kényszerülünk ellenlépésekre. Különböző módszerek végeláthatatlan lajstromával állunk elő, hogy gyorsabb múlásra bírjuk. Például vannak azon

szerencsések, akik belátják, hogy az idő valóban úgy telik a leggyorsabban, ha azt ténylegesen produktívan töltjük: tanulással.

De sokaknak ez bizony nem kenyere, ezért ódzkodnak az ilyen radikális megoldásoktól. Mint az élet minden területén, itt is vannak kiskapuk. És persze olyanok is, akik ezeket nagy előszeretettel ki is használják. Ők a szobán tanulók. A szobán tanulás olyan, mint az orosz rulett. Nagyon jól tudja mindenki, hogy a szobán tanulás elsődleges célja nem a tanulás, hanem minden egyéb foglalatosság, amit a nevelőtanáraink – akik éppen a szilencium rendje-csendje felett öröködnék – vigyázó tekintetén kívül szeretnénk csinálni. Úgy érezzük, hogy szobánk négy falának védelmében a tanuláson kívül más tevékenységet is megengedhetünk magunknak. No persze... Csakhogy ez a biztonságérzet addig tart, amíg meg nem tisztel bennünket kedves nevelőtanárunk a látogatásával. És bizony,

ha tetten ér, akkor nekünk „lőttek”! Jön a retorzió: a kimenőmegvonás. Ami tulajdonképpen egy plusz szilencium – a szabadidőnkben.

De azokat sem kell ám félteni, akik a tanulószoba falain belül próbálják – a tanulást mellőzve – valahogy elütni az időt. Nekik is akad néhány trükk a tarsolyukban. Mind közül talán a leginkább irigylésre méltóak azok, akik kifejlesztették azt a – számomra mind a mai napig bámulatos – képességet, hogy ülve alszanak, a tanulás látszatát keltve. Persze ezzel az alternatívával sem ajánlatos lebukni, mivel az mindenféle további kellemetlenséggel járhat.

Rajtuk kívül vannak még az álmodozók. Ők fantáziájuk vadregényes tájain, netán az asztrális síkon – vagy tudom is én hol – töltik a tanulásra szánt értékes, de múlni nem akaró időt. Ők általában merev tekintetüket egy pontra szegeznek, és még akkor is nehézkesen ocsúdnak föl, ha meghallják a várva várt „vége a szilenciumnak!” szavakat.

A következő csoport a személyes kedvencem. Ők az „agitátorok”. Számukra lételem a diszharmonia. Ugyanis, ha felborul a rend, akkor nem kell tanulni, és az idő is mintha parányit gyorsabban telne. Minden adandó alkalmat megragadnak, hogy egy kis zavart keltsenek – általában a látószólag jelentéktelen eseményekre való állandó reflektálással. Egy-egy felszólalásuk után apró duruzsolás, sutyorgás veszi kezdetét. Ilyenkor a következő sablonos párbeszéd zajlik le a nevelőtanárral és a diákok között:

– Tudjátok-e mit jelent a „szilencium” szó?
– Igen! – hangzik fel kánonban. – Azt, hogy „csend”.

– Akkor legyetek kedvesek ehhez tartani magatokat!

Ekkor valóban csend lesz (ki gondolta volna?!). Viszont egy igazi, vérbeli agitátor azt mondja magában, hogy „etiam si omnes, ego non”¹, és folytatja a rendbontást. Ez a folyamat egészen addig játszódik, amíg a szilenciumból nem lesz „repeta”. Ekkor aztán igazán mélyen hallgat az agitátor (még a legmerészebb is!), érezvén magán a sok megvető, bosszús tekintetet.

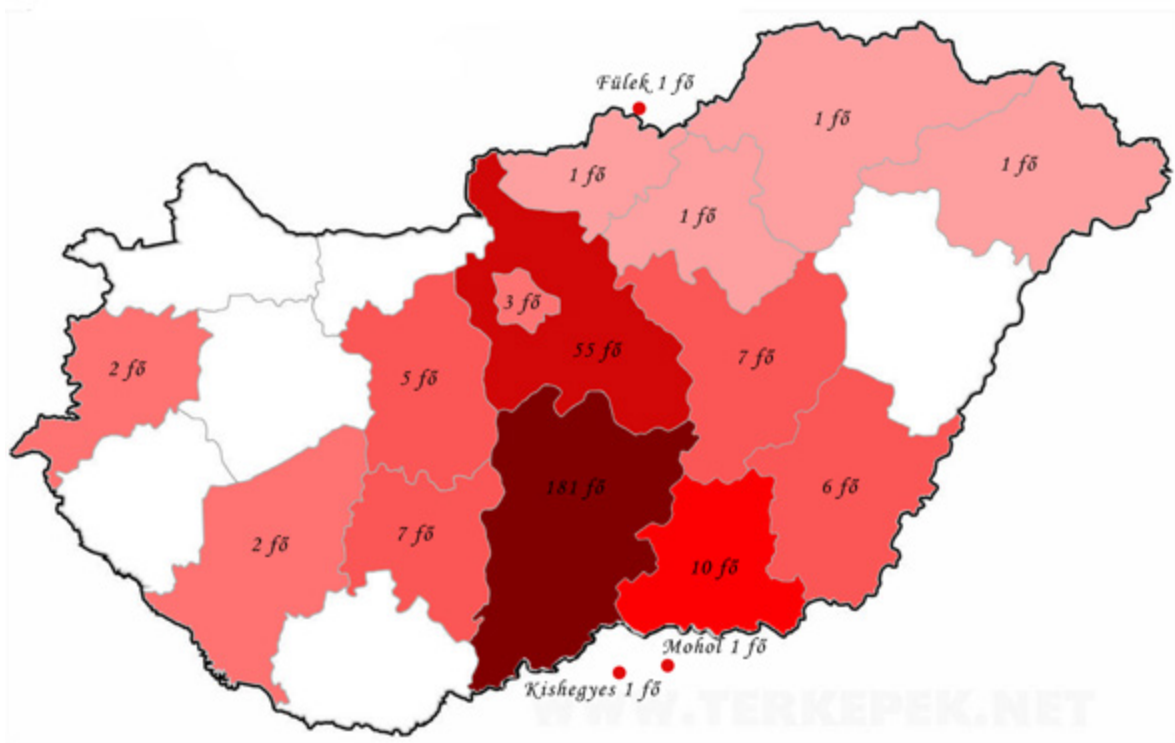

De nini, „nemsoká” hét óra! Minden szempár feszülten kíséri a mutatót. Várja a csodát, amelynek közelsége most egyszerre oly hihetetlennek tűnik! Ez szinte felfoghatatlan azok után, hogy mennyit szenvedtünk az idő kegyetlen börtönében. „Szó bennszakad, hang fennakad, lehellet megszegek”²..., s ekkor a nagymutato a tizenkettesre emelkedik. Hét óra! Vége a szilenciumnak! Mehetünk vacsorázni! Micsoda gaudium²! És ha az Úr is úgy akarja, talán még jól is lakunk...

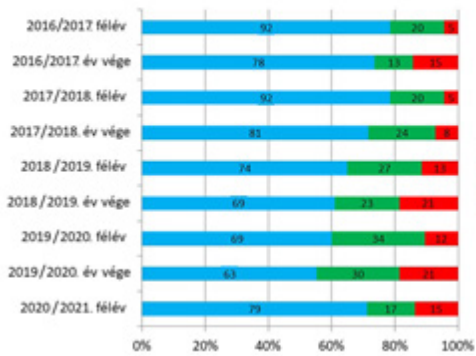
¹ Ha mindenki egyetért, én nem. (lat.)

² öröm (lat.)

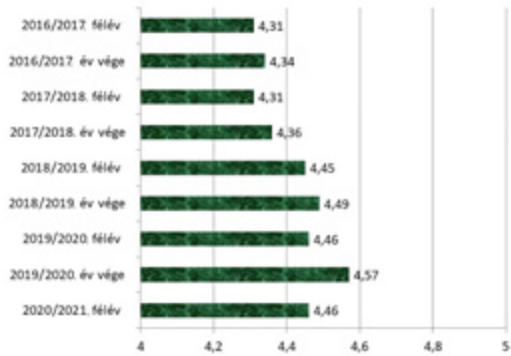

INTERNÁTUSI DIÁKOK ELOSZLÁSA MEGYÉK SZERINT (2016/2021)

TANULMÁNYI EREDMÉNYEK
Kitűnő és jelas diákok (fő) (2016/2021)

TANULMÁNYI EREDMÉNYEK
Internátusi tanulmányi átlagok (2016/2021)

Versenyeredmények

2016/2017

3.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID Oláh György kémiaaverseny
3.	PAPP DÓRA Országos múltfeltáró pályázat
1.	KARCZA VIKTOR, TAKÁCS BALÁZS (Csapat: GÓCZON TAMÁS) A szuezi válság és Magyarország 1956
1.	CSISZÁR GERGELY, MARÓTI MÁRK Ceglédi filmfesztivál
2.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID KÖKÉL feladatmegoldó verseny
Különdíj	FICSÓR ISTVÁN DÁVID Református iskolák kémiaaversenye
Kazinczy-jelvény	MAKAI BÉLA Szép magyar beszéd verseny

2017/2018

2.	PETRI ÁRON (csapat: CSIPAK EDVIN, KELEMEN BÁLINT) Glóri Victis
2.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID Budó Ágoston fizikaverseny
3.	MAKAI BÉLA (Csapat: SIPOS RITA, SZÉP SOMA) „Serkenj fel!” – Kodály Zoltán országos zenetörténeti verseny
1.	CSISZÁR GERGŐ, VARGA ATTILA V4 „Középen vagyunk” filmpályázat
1.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID Középiskolai Kémiai Lapok versenye

2018/2019

1.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID Oláh György kémiaaverseny
Ezüst oklevél	GULYÁS BOTOND „Regösök húrján...” országos vers- és prózamondó verseny
2.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID (Csapat: TERJÉKI GERGŐ, URBÁN ORSOLYA) Dürer kémiaaverseny
3.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID Budó Ágoston fizikaverseny
1.	FICSÓR ISTVÁN DÁVID KÖKÉL feladatmegoldó verseny
Arany minősítés	PINTÉR BOGLÁRKA, VAS BARNABÁS BENDEGÚZ Lesewurm német olvasási verseny
Két különdíj	FICSÓR ISTVÁN DÁVID Református iskolák kémiaaversenye

2.

FICSÓR ISTVÁN DÁVID | Református iskolák matematikaversenye

1.

NOVÁK LAURA | Spanyol nyelv I. OKTV

10.

FICSÓR ISTVÁN DÁVID | Kémia I. OKTV

2019/2020

3.

FICSÓR ISTVÁN DÁVID | Kémia I. OKTV

Bronzérem

FICSÓR ISTVÁN DÁVID | 54. Nemzetközi Mengyelejev Kémiai Diákolimpia

Bronzérem

FICSÓR ISTVÁN DÁVID | 52. Nemzetközi Kémiai Diákolimpia

1.

KUNCZ ÁBEL | Egyházi népénekverseny

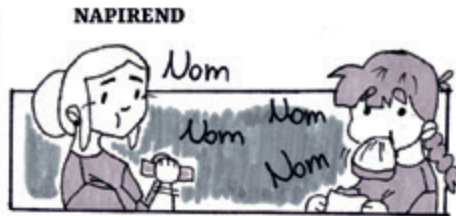

FOCIKUPA DÍJÁTADÁS

KÖZÖSSÉG

KÉPREGÉNYT KÉSZÍTETTE: HUSZÁR ESZTER 10. OSZTÁLYOS (KATEDRA)

SZERZŐ SZOMBATI GRÉTA

Egy nap az internátusban

5:57

Azt hiszed, álmodsz. Azt hiszed, a füledben egyre erősödő dallam csak képzeleted szüleménye. Csak kitalált világod aláfestő zenéje, amit megálmodott neked valaki, valaki fáradhatatlan. Ahelyett, hogy aludt volna még, ugyebár.

Aztán a rádiós hírbeolvasó ismerős hangjára felriadsz. Egy darabig fülelsz, csukott szemmel, hátha akkor elhallgat, látva, hogy nincsen célközönség. De ő elszántan beszél tovább, te pedig minden reggel meghallgatod, mennyivel drágult a benzin, bosszankodsz rajta, bár autód az nincs.

Az éjszakás nevelő emlékeztet, nehogy elfelejts ébren maradni. Mire az ágyból kikászálódasz, a fürdőszoba már foglalt, természetesen. Felöltözöl. Közben azon gondolkodsz, vajon a szomszéd épület ablakaiból át lehet-e annyira látni hozzátok, mint tőletek hozzájuk.

Megkísérelsz valami hasznosat tenni magaddal. Megágyazol. Az ágytakaród gyűrődései viharos tenger hullámaira hajaznak, te pedig tanácstalan hajótöröttként meredsz rájuk. Húsz percen át próbálsz szalonképessé alakítani magadat. Húsz perc

5:58

5:59

6:00

múlva a többiekkel együtt papucsban csoszogsz le a konviktusig, és a hátsó ajtón mész be reggelizni – mint bennfentes.

Álomittas arcok között készítesz magadnak reggelit – müzlit, ha máshoz nincs ötleted. Hogyha túl korán érkezel, a tea megegetheti a szádat, de ha késésben vagy, éppen megfelelő hőmérsékletű ahhoz, hogy nagy kortyokkal behozhasd a lemaradást.

Visszamész a szobádba. Majd lefelé jövet a lépcsőn – már indulóban a suliba – azon agyalysz, vajon mit felejtettél ki a táskádból, hogy ma ilyen képtelenül könnyű.

A portánál köszönsz. A portás néni több év gyakorlatából adódóan csak minden negyedik „áldás, békesség”-nél köszön vissza. Így mindenki azt érzi magáénak, amelyiket akarja.

Sorban mindenki leadja a szobakulcsot, hogy délután, az iskolából visszaérve hasonló taktikával visszakérhesse, majd kimenőre menet leadhassa, és kimenőről visszaérve elkérhesse.

A tanulóban könyvek és füzetek halmazával elhelyezkedsz a szokásos kis térségeden. Hogyha

nem tudod a leckét, valaki más biztosan tudja, vagy ha mégsem, legalább van, aki együttérez. Ilyen szempontból tehát a csoportos tanulás nagyon is hasznos.

Mire leérsz vacsorázni, a többiek már repetáért állnak sorba.

Vacsora után pedig éneklés, illetve szájról olvasás dalba szedve... – attól függően, hogy tudod-e a szöveget vagy nem. És ha tudod a szöveget, tudod,

mikor kell hátralökni a széket ahhoz, hogy minél nagyobb legyen a vacsora végét jelző hangzavar.

A folyosón mindenki telefonál. Páran – már pizsamában – visszaülnek a tanulóba, vagy az utolsó perceket kihasználva indulnak más szobákba, látogatóba.

Villanyoltás után már csak aludni szabad, vagy suttozni, de úgy, hogy azt össze lehessen keverni az alvással.

22:15

23:30

6:00

PINTÉR ÁGNES ÉBRESZTŐ C. RAJZA

internátusi programok

Cancel

Top

People

Tags

Places

#ISMERKEDÉSIEST#TALÁLKOZÁS#ISMERKEDÉS#DIÁKOK#TANÁROK#VÉGZŐSÖK#GÓLYÁK#

#RÓZSÁSEST#GÓLYA#VÉGZŐS#VERS#RÓZSA#SÜTI#

#INTERNÁTUSIKIRÁNDULÁSOK#KIRÁNDULÁS#KÖZÖSSÉG#BULI#

#GÓLYAKIMITTUD#MENTOR#VERSENY#GÓLYA#VÉGZŐS#SZÍNPALETTA#

#GÓLYANAP#GÓLYA#VÉGZŐS#CSAPATÉPÍTÉS#KÖZÖSSÉG#

#SZERENÁD#VÉGZŐS#MEGLEPETÉS#MŰSOR#GYERTYAFÉNY#

#VÁROSIKOLLÉGIUMOKTALÁLKOZÓJA#BARÁTSÁG#HAGYOMÁNY#JÁTÉK#NEVETÉS#

#FARSANG#SÜTÉS#FÓZÉS#BULI#MULATSÁG#

#BALLAGÁS#REPÜLAZIDŐ#JELESNAP#BÚCSÚZÁS#MEGHATÓDOTTSÁG#ÖRÖM#

#ADVENTIHANGVERSENY#ÜNNEPREVARUNK#GYERTYAFÉNY#CSENDESSÉG#DALLAM
#SZERETET#HITBENJARUNK#

#IRODALMIESTE#APRILIS#TEHAZ#MAGYARKOLTOKVERSEI#KULTURA#SZAVALATOK#

SZERZŐ VAS BARNABÁS BENDEGÚZ

Mikulás-est

A Mikulás-est nagyon fontos szerepet tölt be a Kecskeméti Református Internátus életében. Hiszen a Mikulás minden évben ellátogat hozzánk, és nagyon jól érzi magát közöttünk. Többször is hangot adott annak a véleményének, hogy milyen jó gyerekek vagyunk, és nagyon büszke ránk. Mi pedig mindig derűs lélekkel és rendkívül izgatottan várjuk őt.

Érkezésének módja meglepetésszerű és mókás. Ebben segítik rénszarvasai (a „gólya” fiúk) és krampuszai (a 11. évfolyamos lányok). A lelkes rénszarvasok külleméről a fiúk gondoskodnak, a „szépséges krampuszokra” Szabó Csaba tanár úr – volt internátusi nevelőtanár – fest különleges díszítő mintákat.

Miután a Mikulás megérkezik, énekszóval köszöntjük. Ő ezt örömmel fogadja, és hosszasan mesél kalandos útjáról. Majd tréfás vetélkedők, előadások sora következik, melyekkel kedveskedünk várva várt vendégünknek: kisfilmben bemutatjuk az internátus életét, táncprodukcióval, szavaltokkal szórakoztatjuk. S meg kell, hogy mondjam – és ezt ő, a nagyszakállú is elismeri – évről évre jobbnál jobb produkciókkal nyugtazzuk le.

A műsorszámok után mindenkit megszólít, és szeretettel értékeli kreativitásunkat, a csoportok összetartását és az odaszánt időt. A Mikulás tudja

– ahogyan már említettem –, hogy az internátusban csupa jó diák lakik, ezért mindenkit megajándékoz egy igazi mikuláscsomaggal. Ebben a krampuszok segédkeznek.

Mindezek után következik egy kötetlen program, a just dance. Ilyenkor, aki csak szeretne, táncra perdülhet. Személy szerint nekem ez a kedvenc részem az estében. Nagyon jókat nevetünk és szórakozunk. Ezekről a pillanatokról készült képek, mindig jól visszaadják azt a hangulatot, amely ezt az estét jellemzi. (Ezeket a fotókat meg lehet tekinteni az internátusunk honlapján.)

A Mikulás-est egy kiváló közösségépítő program, rendkívül jól összekovácsolja a diákságot. Az est végeztével mindenki jó kedéllyel vonul vissza a saját szobájába. Másnap nagy hahotázások kíséretében meséljük elményeinket a gimnáziumban diáktársainknak, akik ezt irigykedve hallgatják.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a Mikulásnak (Zajacz Lajos tanár úrnak, Kerekes Márton lelkipásztornak, Papp Attila bibliakör-vezetőnek, Csizmadia Szabolcs tanár úrnak), hogy felejthetlenné tette az elmúlt öt év Mikulás-estjeit.

Őszinte, gyermeki örömmel várjuk őt a következő évben is.

MIKULÁS-EST

SZERENÁD

BALLAGÁS

RÓZSÁS EST (2019/20)

GÓLYANAP (2018)

SZERZŐ FISCHER BOGLÁRKA MÓNIKA

Tanévzáró piknik

Bátran kijelenthetem, hogy minden kollégista legkedvesebb internátusi programja a tanévzáró parti. Nagyon örültem hát, mikor engem kértek meg, hogy írjak néhány gondolatot erről az eseményről.

Tapasztalt diákönkormányzati képviselőként volt alkalmam a háttérmunkáját is látni ennek az izgalommal teli délutánnak, amelyre mindig a tanév utolsó előtti délutánján kerül sor. A DÖK-képviselők már május elején elkezdnek gondolkodni, ötletelni a lehető legjobb feladatokon, játékokon.

Általában sorversenyek szoktak lenni a feldíszített udvaron, miközben a diákság által összegyűjtött zenék szólnak „alapzajként”. A versengő csoportok vegyes összetételűek. Ezt azért is tartom kiváló elképzelésnek, mert ilyenkor mindig rájövünk, hogy mennyi kollégista társunk van, akit még

egyáltalán nem ismerünk. Ez a parti alkalom erre.

A játékok nagyon jó hangulatban zajlanak, és (dicséret az ügyes szervezőknek) ilyenkor a belső udvar zeng a kacagástól. Természetesen a versenyszellem is megvan, hiszen szuper főnyereményeket szokott ilyenkor az igazgatónő felajánlani a győztes csapatnak.

Ha év közben egy-egy alkalommal megemlítjük a tanévzáró partit, akkor a diákok zömének a finomabbnál finomabb ételek jutnak először az eszébe. A konviktus ilyenkor fantasztikusan kitesz magáért! Ínycsiklandozóbbnál ínycsiklandozóbb grillezett húsok, zöldségek, többfajta saláta, gyümölcslevek és az elmaradhatatlan desszert: az óriás palacsinta kerül asztalra. Még most is összefut a nyál a számban, ha ezekre a finomságokra gondolok. A konyhás nénik és bácsik ilyenkor igazán nem sajnálnak tőlünk semmit sem. Miért is tennék, hiszen ezután egy jó darabig nem látjuk majd a konviktust. Ahogyan egymást sem...

A rengeteg mókázás, beszélgetés nevetés és evés ellenére, azért a búcsúzás kis szomorúsága is jelen van a légkörben. Akkor még senki sem mondja, senki sem bánkódik miatta, hiszen még egy napig együtt van a „csipet csapat”. De aztán elkezdődik a nyári szünet, és legközelebb majd csak szeptemberben látjuk egymást.

SZERZŐ BODOR ZOLTÁN

Osztályfőnökként kollégiumi nevelőnek lenni

5 évvel ezelőtt még el sem tudtam képzelni, hogy milyen az internátusban lakó diákok élete. Igaz, hogy főiskolásként én is voltam kollégista, de az egyáltalán nem hasonlítható a középiskolás létehez. Ezért is örültem a kihívásnak, hogy gimnáziumi tanárként kollégiumi nevelőtanár lehetek.

Eleinte nem volt könnyű feladat az „átváltás”, hiszen a gimnáziumban befejezett tanítás után szinte azonnal kezdődött a műszak a kollégiumban. Így a munkanap befejezése jóval későbbre, sokszor este 8 vagy 9 óra utánra tolódott. Idővel azonban megtanultam ezzel élni. Ma már rutinosan kezelem a helyzetet: amíg átsétálok a gimiből a koleszba, addig igyekszem kikapcsolni a gimnáziumi pörgést, és „feltölteni az elemeket” a délutáni folytatásra a kollégiumban.

Az első évemben – amikor nevelőtanár lettem – nem voltam osztályfőnök; épp „pihenő időmet” töltöttem két osztályfőnökség között. Így jobban koncentrálnék a nevelőtanári feladatomra, s a ráhangolódás könnyebben ment. Korábban nem tudtam elképzelni, hogy miként zajlik egy kollégista élete. Az előző osztályomban is voltak internátisták, és mindig kaptam tőlük mint osztályfőnök meghívókat a különböző kollégiumi ren-

dezvényekre, de épp elég gondom volt az iskolában is, és nem láttam fontosnak ezeken részt venni.

Azóta nagyot változott a világ körülöttem. Az új osztályom (a mostani 11. d) 12 diákja bentlakó, így az osztály jelentős hányadával napi szinten találkozom kollégistaként is. (Persze csakis vírusmentes időben.) Ráadásul közülük kilencen a csoportomba tartoznak, tehát a kollégiumi csoportom közel fele a gimnáziumi osztályomba jár. Most már látom, hogy ezeknek a gyerekeknek a kollégiumi közösség jelenti a második családot. Több időt töltenek itt együtt, mint a saját családjukkal. Összeköti őket a sok közös élmény, melyek nyomán tartós kapcsolatok, gyakran életre szóló barátságok köttetnek. A szobatársak teljesen összekovácsolódnak az évek alatt. Azt tapasztalom, hogy az iskolában legtöbbször egymás társaságát keresik. Szabadidős programjaikat is együtt szervezik. A tanulásban is óriási segítségei egymásnak. Mindig van, aki jobban tud valamit a másiktól, és hajlandó segíteni a többieknek. Gyakran lehet látni, hogy együtt tanulnak, közösen beszélnek meg a tananyagot. Persze mindig vannak, akik nyúgnak veszik a szilenciumokat, de közben az eredmények azt mutatják, hogy a rendszeres ta-

nulás meghozza a gyümölcsét. Aki nagyon ellenáll, és nem akar tanulni, azt erőszakkal úgysem lehet rávenni erre a tevékenységre, de a többség belátja, hogy tanulni jár az iskolába. Elmondhatom, hogy az osztályomba járó kollégisták akarnak tanulni, mert belátják, hogy szükségük van a tudásra, ahhoz pedig tanulni szükséges. Ebben is motiváló a kollégiumi csoporttársak példája, segítőkészsége. Most már értem, hogy miért teljesítenek jobban a gimnáziumban a kollégisták a bejárós tanulóknál.

A közösség nagyon nagy erő a munkában és a szórakozásban egyaránt. Nevelőtanárként én is részese lettem a késő estékbe nyúló kollégiumi

rendezvényeknek, melyekhez nagyon hozzászoktak a gyerekek, számontartják azokat. Várják, hogy decemberben megérkezzen a Mikulás; várják, hogy együtt főzőcskézhessenek farsangkor a nevelőkkel; és várják, hogy együtt biciklizhessenek júniusban.

Osztályfőnökként nagyon nagy áldásnak tekintem, hogy benne lehetek az osztályomba járó tanulók több mint harmadának a mindennapjaiban. Sokkal nagyobb rálátásom van az életükre, jobban tudok törődni velük, jobban megértem őket. Örülök, hogy nemcsak az osztályfőnökük, hanem a nevelőtanáruk is lehetek, s ebben a kettős szerepben kísérelhetem őket a felnőtté válás útján.

SZERZŐ MOLNÁR TAMÁS

Diákmentorok az internátusban

Amióta létezik kollégium a köznevelési rendszerünk részeként, azóta létezik a diákok közötti hierarchikus viszony. Ennek különböző megnyilvánulási formái vannak, így a gólyáztatás is, ami mindig is a végzős évfolyam privilégiuma volt. A Kecskeméti Református Internátus nevelőjeként fontosnak tartom, hogy – akár diákokról vagy nevelőtanárokról van szó –, emberi kapcsolataink kialakítására nagy hangsúlyt fektessünk, így gazdagítva egymást.

Éppen 5 éve, a 25 éves jubileumunk alkalmával teremtődött egy szép és egyre tartalmasabb

hagyomány intézményünkben. E törekvés szerint a végzős diákok legyenek segítőtársai, kortárs nevelői a beérkező gólyáknak. Mivel az utolsó évesek az újonnan beérkező diákokkal szemben óriási erőfölénnyel rendelkeznek tantárgyi tudásukban, szociális érzékenységükben, hitbeli látásukban, kapcsolati tőkéjükben egyaránt. Ez lehetőséget teremt arra, hogy mentoraik legyenek ifjú diák-társaiknak, felkarolva és gazdagítva őket.

A mentor, mint fogalom egyébként nem új keletű. A szó görög eredetű, Odüsszeusz barátját és tanácsadóját hívták Mentórnak. De a *Bibliában*

is találkozhatunk több helyen mentori szereppel és tevékenységgel. Így például Mózes és Józsué utódnevelő, Illés és Elizeus bizalomra és tiszteletre épülő, Pál és Timótheus önzetlen, életre szóló kapcsolatában. És ne feledkezzünk meg Jézusról sem, aki életét adta tanítványaiért...! A Biblia után a világ különböző szakterületein is megjelent ez a fogalom, amikor is a fiatal segítése, képzése volt a cél. A későbbi mentorok aztán követték Mentór példáját, és idősebbként, tapasztaltabbként, nagyobb tudásúként segítettek a kevésbé tapasztalt ifjabbakat abban, amiben ők már jók voltak, a tanítványok pedig fel akartak nőni az ő szintjükre.

Ebben a szellemiségben és ezzel a céllal indítottuk útjára diákmentor rendszerünket. Ezt színesíti az erre épülő sok program, gondolok itt a tanév eleji gólyanapra és rózsás estre, az őszi dartsbajnokságra és ki mit tud?-ra – csak hogy néhányat említsek –, amelyek egyébként nemcsak a gólyák, hanem végzős mentoraik, sőt az egész kollégiumi közösség gazdagodására is szolgálnak.

DIÁKMENTORÁLÁS RENDJE

Mit várunk el a végzős mentortól?

- A „gólya” bevezetése az internátus rendjébe (házirend, szokásrend);
- segítségnyújtás az internátusi közösségbe való beilleszkedésben;
- segítségnyújtás a város fontosabb helyeinek, intézményeinek megismerésében;
- példamutatás az internátusi élet minden színterén;
- a mentorált diák tanulmányi munkájának figyelemmel kísérése;

- korrepetálás végzése (szükség esetén más korrepetáló személy keresése);
- lelki segítségnyújtás (szükség esetén külső segítség szervezése);
- a mentorált szabadidős tevékenységének megismerése, időnként közös szabadidő eltöltése;
- havi rendszerességgel szóbeli beszámoló a nevelőtanárnak (sikerek, nehézségek);
- a ráruházott feladatkörrel való helyes sáfarkodás.

Mit kaphat érte?

- Plusz kimenőt;
- a (lakó)szobában való tanulási lehetőséget;
- nevelőtanári, igazgatói dicséretet;
- mozijegyet vagy pizzát a félév végén;
- jutalomkönyvet.

A mentorpárok kialakításának szempontjai:

- azonos nemű mentor és mentorált,
- nevelőtanár javaslatot tehet (szakirány, település, hobbi stb.),
- végzős diák választhat,
- szükség esetén egy mentoráltnak több mentora, vagy egy mentornak több mentoráltja is lehet.

Meddig tart a mentorálás időszaka?

- A tanév elejétől az első félév végéig.

Mit várunk a mentorált diáktól?

- Mentora iránti tiszteletet;
- őszinteséget;
- aktívan dolgozzon a jó kapcsolat kiépítésében, ápolásában;
- alázattal fogadja mentorának támogató segítségét, tanácsait, olykor intését.

SZERZŐ TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA

Cserediákprogram

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,35)

Cserediák programunkat 2008 novemberében indítottuk azzal a céllal, hogy a Kecskeméti Református Internátus diákjai és a partnerintézmények tanulói kölcsönösen betekintést nyerjenek az őket vendégül látó, keresztyén értékrendet képviselő és annak mentén működő nevelési – és oktatási intézmények életébe.

Fontosnak éreztük, érezzük, hogy diákjaink ne csak egy-egy verseny vagy ünnepi esemény keretein belül találkozzanak, hanem megismerhessék egymás hétköznapijait is. Évente kétszer, egy héten át lehetőségük nyíljon élményszerzésre, tapasztalatcserére, egyén- és közösségfejlődésre. Ezek az alkalmak minden esetben meghatározóak a programban résztvevő intézmények és diákok életében, hiszen az *istenszeretet és az emberszeretet gyakorlásának megerősítése közös célunk.*

Fiataljaink gyakran érzik az őket körülvevő impulzusok miatt, hogy a keresztyén értékek idejétmúltak. Viszont a programnak köszönhetően, találkozva hasonló szellemiségben nevelkedő társaikkal, belátják, hogy azok az értékek, melyek körülveszik őket, mennyire fontosak életük vezetésében. A kortársak véleménye és példája ebben a kor-

osztályban meghatározó. Azok, akik már fiatalokkorban elnyerték a hit ajándékát, középiskolás éveik tudatos megélésével segítséget nyújthatnak a hitükben ingadozó társaik keresztyén identitásának épülésében.

Az egy hétig tartó programsorozat alatt az internátista diákok „helyet cserélve” részt vesznek az internátus és a gimnázium életében, s közben sok-sok tapasztalattal, élménnyel és barátságokkal gazdagodnak. Megismerik az adott város múltját és jelenét, bekapcsolódhatnak a helyi gyülekezeti programokba.

Vendéglátói szerepkörben mi is nagy szeretettel készülünk a vendég fiatalok fogadására, és arra törekszünk, hogy olyan események részesei legyünk, melyek építik személyiségüket és a keresztyén közösséghez tartozás tudatát. Délelőtt a Kecskeméti Református Gimnázium óráit látogatják, délutánjaikat hitéleti, kulturális és sportrendezvények (ismerkedési est, ki mit tud, irodalmi teaház, városnézés, színház- és múzeumlátogatás, hangverseny, kirándulás, uszodalátogatás) színesítik.

A hitéleti alkalmak – reggeli áhítatok, istentiszteletek, internátusi bibliakörök, lelkigondozás

– szintén nagy hangsúlyt kapnak ezen a héten. Hálás a szívünk, hogy vendégeink mindig nagyon jól érzik magukat, minden általunk felkínált rendezvényen, eseményen örömmel vesznek részt. Erről a csere-diák emlékkönyvünkben is említést tesznek.

Internátistáink is élményekkel gazdagon térnek vissza a partnerintézményeinkből. Az ott látottakat, tapasztalataikat, a jó gyakorlatokat örömmel osztják meg internátusunk egész közösségével. A szeretetteljes fogadtatás mindig hangsúlyos beszámolóinkban. Ugyanakkor rendszeresen elmondják, hogy mindenhol jó, de legjobb otthon – ezzel is kifejezve azt a kötődést, ami már régebben kialakult bennük, de a megélt távolságnak köszönhetően ez még inkább megerősödött bennük.

A program keretében internátusunk tanulóit több ízben eljutottak a miskolci Lévy József gimnázium diákotthonába, a debreceni, a pápai, a sárospataki, a pécsi, a kiskunhalasi, a hódmezővásárhelyi református gimnáziumok kollégiumaiba, továbbá

Kárpátalján, Tivadarfalván a Péterfalvai Református Líceumba, Erdélyben a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégiumba, illetve Felvidéken a lévai Czeglédi Péter Református Gimnáziumba.

Úgy gondolom, eddig a program minden évben elérte célját. Köszönet ezért a programot mindig támogató vezetőségnek, a nevelőtestület és a diákközösség tagjainak, a segítő és támogató gimnáziumi háttérnek

Hálátelt szívvel köszönjük a partnerintézményeknek, hogy kezdeményezésünket örömmel fogadták, és megosztva hitünket és reményünket együtt erősíthettük, erősíthetjük diákjainkban református hitünk értékeit és a keresztyén testvéri összetartozás érzését.

Postaládánkból

Amikor nyolcadik osztályban középiskola-választás előtt álltam, biztos voltam benne, hogy kollégiumban szeretnék lakni. Sok történetet hallottam a kollégiumi közösségről, az összetartásról, hogy egy koliban mindig történik valami. Sokat gondolkoztam, hogy hova jelentkezsek, végül a hittantanárom ajánlotta a Kecskeméti Református Gimnáziumot. Azzal, hogy a felvettek a refibe, egyértelmű lett, hogy az internátusban fogok lakni.

Amikor eljött a beköltözés napja, egyszerre féltem, és voltam izgatottan kíváncsi arra, hogy mi fog várni itt rám. Az első év még csak arról szólt, hogy gólyaként próbáltunk beilleszkedni, megszokni a közeget, megtanulni az íratlan szabályokat, és ... – hogy az írottakat hogyan lehet kijátszani. Nyilván túl kellett esnünk az olyan kötelező programokon, mint a bemutatkozó est, a gólya ki mit tud, vagy a rózsás est. Ezeket akkor mérhetetlenül kínosnak éreztük, de utólag már mosolyogva gondolunk vissza rájuk, és nevetve nézzük az épp soros gólyákat, hogyan szavalják setesuta versecskéjüket.

A következő évek már sokkal másabbak voltak. A beköltözésnél a félelem elszállt, csak az izgalom maradt. Megszoktuk a szabályokat, és megtanultuk kis szobánkat a lehetőségekhez mérten a saját képünkre formálni. Része lettünk a közösségnek, ami talán a legfontosabb a kollégiumi életben.

Így, ahogy közeledik az érettségi, egyre többször tűnődöm el azon, hogy mit is adott nekem az internátus. Az a helyzet, hogy többet, mint azt korábban gondoltam. Elsősorban egy fantasztikus közösséget, hiszen ha valakit befogad az internátus „fiú szintje”, egy olyan közösségbe csöppen, amelyet máshol nem talál. Mindenki szívesen segít a másoknak, mindig van kivel beszélgetni, és persze valaki mindig kapható egy kis hülyéskedésre. Szerencsére sok rendkívüli barátot is köszönhetek ennek a kollégiumi négy évnek.

Nem mehetek el szó nélkül a programok mellett sem. Itt lehetőségünk volt, hogy összegyűljünk, süsünk-főzzünk, ünnepeljünk; megmutassuk, miben vagyunk tehetségesek, a vetélkedőkön összemérjük kreativitásunkat, tudásunkat; vagy „csak úgy” közösen kikapcsolódjunk. Minderre alkalom lehetett egy karácsonyi műsor, farsang, évváró kerti parti, vagy egy nagy kirándulás a Pilisben geoláda gyűjtéssel fűszerezve Molnár tanár úr vezetésével. A kreativitásom, önállóságom is sokat fejlődött a négy év alatt. Képesé váltam olyan lehetetlen problémák megoldására, mint például a leszakadt mosdókagyló álcázása, vagy hogyan tudok ötszáz forintból vacsorát főzni.

Arra jöttem rá, hogy kollégistának lenni nem csak annyi, hogy a kollégiumban lakom; ennél fontosabb a közösség és az itteni hangulat. Kollégistának lenni – ez ebből az életformából fakadó életérzés.

Sümegeh Zágón

Kedves Tanár Úr!

Nagyon jól esik, hogy gondoltak rám, én is nagyon sokat gondolok vissza a refi koleszra, az ottani barátokra, a tanárookra!

Életem egyik legjobb döntése volt annak idején, hogy átmentem a Táncsics koleszból a refi internátusába. Ez mind a tanulás, mind a közösség szempontjából igaz. Be kell vallanom, hogy sokszor hiányzik is. Még talán az esti „D kategória” is. ☺

Jelenleg a Debreceni Egyetem Szolnok Campusán tanulok, harmadéves turzimus szakos hallgató vagyok. Nagyon szeretem Szolnokot és az itteni közösséget is. Természetesen kollégista vagyok itt is, hiszen már Kecskeméten megszoktam ezt az életformát. Nem utolsó szempont, hogy a kolesz minősége is nagyon korrekt. Tagja vagyok a hallgatói önkormányzatnak, illetve a kollégiumi kulturális bizottság alelnöke vagyok immár 2. éve. A következő félévben, ha a munkámmal elégedettek lesznek továbbra is, átvehetem az elnöki posztot. Tehát a közösségi életből is rendesen kiveszem a részem. Jelenleg viszont – sajnos – otthonról tanulok az online oktatás miatt. Sikeresen zárult minden vizsgám ebben a vizsgaidőszakban is. Az egyetemi tanulmányaim mellett jelenleg nem dolgozom, de a jövő félév végén mindenképp gyakorlati helyet kell találnom, ami a turizmus területén manapság nem a legkönnyebb feladat. De azt gondolom, nincs okom panaszra.

Jelenleg szingliként élem mindennapjaim. Lassan egy éve, hogy vége lett az előző komoly kapcsolatnak, amit nehezen zártam le magamban. Most értem el abba az állapotba, hogy tovább tudok lépni. Szóval lassan valami menyecske után kell nézнем! ☺

Úgy gondolom, egy kicsit komolyodtam az internátusi évek óta. Már érzem, hogy felelős vagyok dolgokért, illetve sok mindenre megtanít az egyetemi élet is. Mégiscsak magamra vagyok utalva. Nyilván megkapok minden segítséget a szüleimtől, amiért rendkívül hálás vagyok, de úgy gondolom, hogy egyre jobban boldogulok egyedül is.

Kb. ennyi magamról.

Még egyszer köszönöm, hogy gondoltak rám. Remélem, ha a helyzet is úgy alakul, tudunk találkozni és beszélni egymással, hiszen szép emlékek kötnek minket össze.

Nemcsényi Bence

Tisztelt Tanár Úr!

Elsősorban elnézést kérek az esetleges kései válaszáért, de az utóbbi pár napban nem voltam számítógép közelében, és úgy gondoltam, hogy inkább, egy komolyabb válaszlevelet írok, mintsem pár sort a Facebookon.

Már az üzenetben a tanár úr szóhasználata is sok emléket idézett fel bennem, amelyekről mi is sokat beszélgetünk a volt szobatársakkal. Mi sem mutatja jobban az internátus falain belül kötött barátságok értékét, hogy az ottani barátokkal a mai napig összejárunk. Annak ellenére, hogy a ballagást követően, az egyetemi szaktársakkal is új barátságok köttettek. Miután elballagtam a refiból, felvettek a Szegedi Tudományegyetem osztatlan tanárképzésére. Ezen a képzésen belül én angol és történelem szakos tanárnak készülök. Ez a képzés öt- vagy hatéves, attól függően, hogy ki milyen iskolában szeretne tanítani.

Nagyon gyorsan sikerült beilleszkednem az új városba, valamint a számomra új egyetemi környezetbe. Magát a képzést is nagyon élvezem, hiszen tényleg azzal foglalkozhatom, ami érdekel. A történelmi kurzusokat különösen szeretem, hiszen a professzorainkkal közösen gondolkozhatunk, vitázhatunk akár aktuális történelmi, szociológiai kérdésekről is. A történelmi képzés során még latinul is meg kellett tanulnunk, ami mindig is nagy vágyam volt. Bár ez a nyelvi képzés csak kétéves kurzus volt, az alapokat el lehetett sajátítani. Az angolképzéssel már voltak nehézségeim. Bár a felsőfokú angolnyelv-vizsgámat már a gimnáziumban megszereztem, ez leginkább annak volt köszönhető, hogy sok angol anyanyelvű ismerősöm volt, és sokat beszéltem angolul. Iskolai keretek között én német nyelvet tanultam. Ennek köszönhetően a beszéd, szókinccsel vagy szövegértéssel nem voltak problémáim, ám a bonyolultabb nyelvtani tételekkel már igen. Az első félévben angoltanárnőim keményen megszorogattak. Sokat küzdöttünk egymással, de a végére már egészen jóban lettünk. Mind igen fiatalok voltak, így jól szót értettem velük. A kezdeti nehézségek ellenére csúszásmentesen sikerült tanulmányaimban előrehaladnom, és most már a negyedik év második félévének nézek elébe. A képzés elméleti része véget ért, most a gimnáziumokba megyünk órákat látogatni/tartani. Az ötödik évben, tehát szeptemberben lesz majd az egyéves csoportos tanítási gyakorlatom, amikor a szaktársakkal együtt fogunk egy osztályt tanítani. A hatodik évben pedig az egyéni tanítási gyakorlaton, ami már munkahelynek számít, már fizetést is kapunk. Utána pedig, ha sikeresen lediplomáztam, elkezdhetek dolgozni. Ilyenkor mindig felmerül a kérdés, hogy hol is szeretnék tanítani, de erre a kérdésre továbbra sincs válaszom. Szegedet mint várost nagyon megszerettem, így nem venném a szívemre, ha nem kellene elhagynom.

Az egyetem második évétől a fizikai munka területén is próbára tettem magam. Bár szerencsésnek mondhatom magam, ugyanis a családom úgy áll anyagilag, hogy nem kellett volna dolgoznom az egyetem mellett. Én azonban ki akartam próbálni, milyen az, amikor a saját lábán áll az ember. Szeged belvárosában a sétálóutcán található a bécsi mintára épült Acapella kávéház. A szorgalmi időben csak hétfőgenként, nyáron és szünetekben pedig majdnem minden nap ott dolgoztam pincérként. Igazából még most is ott vagyok – immár főpincérként –, de a koronavírus-járvány miatt most a kávéház zárva tart. Már eddig is sok értékes tapasztalatot szereztem: hogyan kell az embernek egy hónapra

beosztania a keresetét; mikor engedhet meg magának egy összejövetelt a barátokkal, mikor nem stb. Összességében is érdekesek (hasznosak) a munka világáról szerzett benyomásaim, pl. milyen az, amikor kezdőként megy egy munkahelyre az ember. Igen érdekes volt nem diplomás emberek között dolgozni és az ő világukat is megismerni. Ameddig kezdő voltam, az akkori főpincér gyakran tett lekicsinylő megjegyzést az egyetemistákra. Megtapasztaltam, hogyan kell elviselni a kevésbé intelligens emberek gúnyolódását. Azt a bizonyos békát jobb, ha megtanulja az ember lenyelni.

„Családi állapot” tekintetében nem változott a helyzetem a ballagásom óta. A korosztályomból egyre többen járnak jegyben, de én úgy gondolom, hogy egy ilyesfajta döntést nem szabad elsietni. A család-alapítás előtt mindenképpen szeretnék egy diplomát és egy biztos munkahelyet, hogy ha megtörténik a gyermekáldás, akkor a születendő gyermeket illően fel tudjam nevelni.

Tisztelt Tanár Úr! Szeretném megköszönni az érdeklődést, és kellemes 30. jubileumot, jó egészséget kívánok Önnek, valamint az internátus valamennyi dolgozójának és családjainak.

Tisztelettel:

Fagyal Máté

a 302-es szoba exlakója

Kedves Tanár Úr!

Elnézést kérek a késésért, de a vizsgaidőszak vége mindig rohanós. Ösztöndíjas papírok után rohangálni, gyakorlatot szervezni normál körülmények között is kínkeserves, hát még a mostani helyzetben! Ráadásul a hétfvégen egy online továbbképzésen vettem részt, ami szintén sok időt elvett.

Meglepődtem, de nagyon jól is esett a megkeresésed. A srácokkal gyakran szoktuk felemlgetni a koleszos emlékeket, élményeket. Azon gondolkodtam, hogy a gimnazista éveimből ők, a koleszosok azok a barátok, akikkel napi szinten tartom a kapcsolatot. És ez nem csak a Messengeren történő üzenetváltásokban merül ki. Sűrű telefonhívások és – ha van lehetőség rá – személyes találkozások útján is ápoljuk a barátságot. Talán az, hogy évekig egy légtérben éltünk, együtt tanultunk, hasonló kihívásokkal, problémákkal néztünk szembe, ugyanazon értékrend mentén együtt nevelődtünk kamaszkorunkban, nem múlt el nyomtalanul. Ez abban is tetten érhető, hogy még ha hónapokig nem is látjuk egymást személyesen, egy találkozáson úgy léteztünk együtt, mintha csak tegnap láttuk volna egymást utoljára. Biztos feltűnt, hogy sokszor írom le, hogy „együtt”. Ennek nemcsak az emlékezés szempontjából, hanem a mostani vírushelyzet aspektusából is jelentősége van. Ahogy a jelenből visszatekintek a koleszos időkre, csak azt tudom mondani, hogy áldás volt (és az a mai napig), amit a közösség adott. Mert KÖZÖSSÉG

volt csupa nagybetűvel írva. Talán ez a járvány újra emlékeztet és figyelmeztet minket arra, milyen fontos dolog az együttlét, az összetartás, hogy meg tudjuk osztani a problémáinkat egymással. Nagyon kívánom, hogy a mostani refis kollégisták minél hamarabb visszakerülhessenek saját közösségükbe, mert kincset érő az az idő, amit az internátusban tölthetnek.

Szerintem nem vagyok egyedül azzal, hogy annak idején szűknek éreztem a kollégiumi keretet a szoros és pontosan behatárolt napirendjével, a szabályokkal. Így 5 év távlatából, felnőttként már látom és tudom az értelmét. Amikor esténként a fiúkkal olyan jó kis kamaszos világmegváltó beszélgetéseket tartottunk, mindig tervezgettünk, hogyha végre-valahára kikerülünk a "keretek közül", mennyi minden nagy dolgot fogunk majd tenni. Így visszatekintve azt mondhatom, hogy ahhoz, hogy az ember boldogan és felelősen tudjon élni a szabad akaratával, ahhoz meg kell tanulnia értékelni is azt a szabadságot. Mert valljuk be, hogy a szabadság felelősség is. A felnőtt létben nem lesznek ott a "keretek", hogy megvédjenek egy-egy zuhanástól. De egy jó közösségben, ahol a szabályok értelmét megismertetik és megértetik a fiatalokkal, talán egy életre rájuk kerül egy „védőheveder”. Ez nem zár keretek közé, engedi, hogy a viselője hullámvölgyek, szakadékok között haladjon az útján, de a nagy zuhanásoktól egész életen át véd. Csakhogy egy kicsit életközeli példával éljek: sokszor éreztem azt, hogy miért kell a tanulást ilyen szigorúan szabályozott időbe zárni annak ellenére, hogy az sosem megy parancsra. Viszont, ha ezt tekintjük az egyik végletnek, akkor az egyetem – és úgy általában az élet – a másik véglet. Mondhatom, hogy elég nagy arconcsapás volt a felsőoktatásban, hogy itt tulajdonképpen senki nem kínál egy rendszert, ami mentén haladni tud az ember a tanulásban, fejlődésben. Csak a végeredmény, a kurzus teljesítése a fő elvárás az oktatók részéről. Az, hogy te hogyan jutsz el odáig, az már a te dolgod, senki nem fog benne segíteni. Azt láttam a tanulmányaim alatt, hogy sajnos azok, akik nem hoztak magukkal egy legalább részben kialakult rendszeresség elvén alapuló gondolkodást, azokat bizony hamar maga alá gyűrte a hatalmas terhelés.

Összefoglalva, én ezt a két fontos dolgot kaptam az internátustól: hű barátokat és egy rendszert, rendszerszemléletet, ami látatlanul is vezet az életben.

De hogy magamról is meséljek; a barátnőmmel már találkoztál nyáron Máté és Regi lagziján. 11.-es korunk óta egy pár vagyunk, tehát már lassan 7 éve. Igazán jó párost alkotunk mi ketten. Ez talán annak is köszönhető, hogy szinte együtt nőttünk fel. A kihívások, amik szembe jöttek velünk a felnőtté válás során, megtanítottak az azonnali és egyenes kommunikációra, kompromisszumkészségre. Így – mondhatni – már akkor igazodtunk egymáshoz, amikor még az ember jelleme könnyebben formálódik.

Remélem, te is jól vagy, Tanár Úr! Kívánom, hogy minél hamarabb visszaálljon az élet a normális mederbe, és a kolezban újra hallhassák reggel a fiúk, hogy „óra tíz van, fiúk, start!” :)

Üdvözlettel:

Balogh Dániel

Kedves Tanár Úr!

Egy 33 éves, krisztusi korban lévő fiatal felnőtt visszaemlékezéseit olvashatják kamaszkorának egyik meghatározó „második otthonáról”...

Kecskeméti Református Gimnázium Kollégiuma! Hangzatos és értékes név. Képzeletben megállok csendben az épület előtt, és magamba szívom az összes koleszos emléket, amik AKKOR történtek velem. Szavak, melyek egy életre belém ivódtak a teljesség igénye nélkül: rend, kitartás, szilencium/tanulás, megpróbáltatás, hála, lemondás, éjjeli tanulások... – és Közösség, Közösség és Közösségi Élet! *Mennyire hiánycikke ez a ma emberének!?*

Nekem Otthon volt. Igen, a nagybetűs fajtából! Számos lehetőséget adott, amiben kipróbálhattam magam. Segíthettem. Szolgálhattam. Megtanulhattam, milyen egy csoportot vezetni, és milyen egy közösség építő tagjának lenni, közösségben létezni. *Hatalmas előnyt, tapasztalatot és segítséget jelentett ez a tudás az elkövetkezendő éveim során.* Persze tanulni, azt kellett, nem is keveset! Időbeosztásban „verhetetlen bajnokom” volt az internátusi élet!!! Köszönet érte!

Volt azonban egy misztikus és varázslatos kincse a koleszos életemnek, mely engem mindig továbblendített és megerősített a nehezebb időkben. Ez nem más volt, mint a nevelőkkel folytatott őszinte (esti, éjjeli) beszélgetések a „nagybötűs” élet még nagyobb kérdéseiről... *(Szerintem egy kamasznak ez adhatja a legnagyobb erőforrást a felnőtt élethez.)*

Személyes odafordulás, megtartó közösség és reményteljes életbölcesség. Talán ez az, amivel a batyumat megtömték szinte észrevétlenül... Első olvasásra talán kevésnek tűnnek ezek a szavak, kedves olvasó, de ugye tudod, hogy ezek nem a 21. századi trendi, shoppingolható értékek mulandó kacetjai közé sorolhatók?

S most itt vagyok 2021-ben, majd 20 évvel a kollégiumban töltött négy évem után pedagógusként, zenészként, leendő zeneterapeutaként. Jelentem, a batyum még mindig tele! ☺

Szabó Mátyás

GÓLYANAP (2018)

GÓLYA KI MIT TUD

GÓLYANAP (2018)

KÉZMŰVESKEDÉS

FARSANGI MULATSÁG

GÓLYA KI MIT TUD (2018)

SAKKVERSENY

ISMERKEDÉS

SZERZŐ PÁLNÉ LENCSEÉS SZILVIA

„Bontsd Ki Szárnyaid!”

INTERJÚ FICSOR ISTVÁN DÁVIDDAL

István, hogyha végigpörgetem azt a hat évet, amit az internátusban töltöttél, akkor először egy hangját ritkán hallató, de karcos fiúcskát látok, aki 8.-tól kémiakönyvvel jött a bibliakörre, mindemellett kiemelkedő bibliaismerettel felvértezve.

Mikor és milyen elképzelésekkel érkezted a Kecskeméti Református Gimnáziumba és az internátusba?

2014 szeptemberében kezdődött az internátusi „karrierem”, és a 2020-as tavaszi érettségivel zárult. Emlékeim szerint semmiféle elvárásom nem volt sem az iskolától, sem az internátustól, illetve még akkor nem volt határozott elképzelésem a jövőbeli munkámmal kapcsolatban sem.

Az évek során változott-e a célkitűzésed?

Igazság szerint sosem állt tőlem távol a tanárszak, de azért más lehetőségek is felmerültek. Úgy foglalnám össze, hogy a többi szak lekopott a tanári pálya mellől.

Beszélg az internátusi közösségbe való beilleszkedés nehézségeiről, szépségeiről!

Alapvetően egy sportos gyermekként érkeztem az internátusba, és így a tanév eleji udvari programokba és az internátusi fociba is könnyedén be tudtam kapcsolódni. Ez előnyt jelentett, de azért beletelt egy kis időbe, mire az internátus teljes jogú tagjának éreztem magam.

A kémia iránti szereteted mikor kezdett gyümölcsözővé válni, milyen eredményeket értél el gimnáziumi éveid alatt? Segített-e ebben az internátusi lét?

Nyolcadikos koromban derült ki, hogy van némi érzékem a kémiához, és attól az időtől kezdtem kémiaversenyekre járni. Az évek során több ilyen megmérettetésen is részt vettem, de mindenféleképpen a két, bronzérmekkel záruló nemzetközi kémia-diákolimpián való szereplésem tartom a legnagyobb sikernek. Ennek elérésében komoly szerepe volt az internátusnak, ahol nyugodt körülmények között

készülhettem. Nem kellett naponta másfél órát utazással töltenem, és így jutott idő a versenyekre való felkészülésre.

Az évek múltával fiatalemberré cseperedtél a szemünk előtt. Szelíd, céltudatos, mélyérzésű, segítőkész fiatalemberré. 11.-ben már kimondottan úgy éreztem, hogy érettebb vagy társaidnál, és egyértelmű volt a diákok közötti tekintélyed is. Ekkor már időpontot kértek tőled „felzárkóztató foglalkozásokra”.

Hogyan kezdődött az internátusban a diáktársaid közötti „tanársegéd” tevékenységed?

Ha jól emlékszem, a most érettségiző évfolyam két diákjával kezdődött még akkor, amikor nyolcadikos vagy kilencedikes voltam, és folyamatosan akadt „tanítvány”, egészen végzős koromig.

Tudom, hogy komoly, keresztyén fiú vagy. Beszelnél a hitre jutásod történetéről?

Egy keresztyén családban nőttem fel, és egy gyülekezeti táborban tértem meg még általános iskolásként.

Az internátusban milyen hatással voltak rád a hitéleti alkalmak?

Sokszor jelentettek lelki felüdülést egy-egy hosszú hétköznapi után. Ezenfelül jelezték azt is, hogy nem csak az iskola köt össze minket, refiseket.

Tudtál-e szolgálni diáktársaid körében?

Két évig voltam bibliakör-vezető, mind a két évben párban végeztük a szolgálatot. Ezenfelül az internátus diákokból álló presbitériumnak is tagja voltam.

Mondj néhány területet, amiben az internátusi éveid során továbbfejlődtél, kibontakoztál!

A türelem és az alázat területén, valamint abban, hogy milyen vezetni, irányítani egy csoportot.

Milyen érzés volt elnyerni az internátusi közösség által alapított „Bontsd Ki Szárnyaid!” Díjat?

Mindig jóleső érzés az, hogyha egy közösség fejezi ki azt, hogy hálás azért, amit véghez vittem. A „Bontsd Ki Szárnyaid!” Díjjal sem volt másként.

Nagyon sokoldalú fiú vagy. Számodra melyek a legfontosabb értékek, amelyek a jövőbeli céljaid eléréséhez nélkülözhetetlenek?

Pontosság, tudatosság, alázat, türelem, állhatatosság.

Jelenleg hol tanulsz, és milyen életpályát tervezel?

Az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen tanulok matematika–kémia tanári szakon, és terveim szerint tanárként szeretnék majd dolgozni.

István, táltumaidat, sikereidet internátista éveid alatt is alázattal kezelted, most sincs ez másként. Megtiszteltetés számunkra, hogy a nyugodt tanulási körülményeid biztosításával, a sok támogató beszélgetéssel, hitbeli fejlődésed biztosításával kísérhettük életed egy jelentős szakaszát. Nagyon büszkék vagyunk rád!

További életutadra kívánjuk, hogy Gondviselő Istenünk minden napodat ajándékozza meg pontossággal, tudatossággal, alázattal, türelemmel, állhatatossággal, és mindezt koronázza meg sok-sok örömmel!

2020/2021 —

TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA 1. CSOPORT

BARHÁCS BOGLÁRKA CSENGE | 9. d
 BARTA LÉNA VERONIKA | 9. c BARTA PANNA | 9. a
 BÍRÓ NOÉMI | 9. c ÉHMANN NIKOLETT | 11. KAT
 ENDRE ANNA KRISZTINA | 12. ÉZI
 FEIL PANNA | 8. a HODOSSY PETRA | 9. c
 HUSZÁR ESZTER | 10. KAT KAJDI KATA FANNI | 11. a
 KIS JÁZMIN | 10. KAT KÓNYA VANESSZA KLARISSZA | 10. KAT
 KÓKAI LAURA | 7. a KRISTÓF SÁRA | 8. a
 KRIZSÁN ZSÓFIA | 9. KAT LÁSZLÓ ESZTER | 10. KAT
 LOBODA ZSÓFIA | 11. b MEZEI ESZTER ANNA | 11. c
 MÁTYÁS ANTONIA | 10. KAT MOLNÁR RÓZA | 9. a
 NAGY ANDREA | 8. b OROSZI VIRÁG | 11. d PINTÉR BOGLÁRKA | 11. c
 PODOBNI NÓRA | 11. c PUSKÁS FANNI | 9. c
 RAKSZEGI NAPSUGÁR | 11. c SÜMEGH BÍBOR | 10. e
 SZABÓ ÉVA ZSÓFIA | 9. d SZARKA ESZTER | 11. d
 SZILÁGYI NOÉMI | 11. c SZŐKE ESZTER | 10. KAT
 SZŰCS LUCA | 11. ÉZI TÓTH HELGA ZITA | 11. d
 TÓTH ZSÓFIA ANNA | 9. d

2020/2021 —

SIKÓ IRÉN 2. CSOPORT

BIBER EMESE | 11. KAN
 BARNA SAROLTA | 12. d BOZÓ ZSÓKA ROXÁNA | 10. d
 CZÁR ALIZ | 12. d CZINEGE KATA | 12. d
 FÁY OLÍVIA | 11. e FERÓ JÁZMIN | 10. d GAÁL ESZTER | 11. SZV
 FISCHER BOGLÁRKA MÓNICA | 12. d GERA ESZTER SZONJA | 10. KAT
 ILYÉS RÉKA | 10. c KÁRMÁN RENÁTA REA | 10. d
 KÓKAI BIANKA HANNA | 10. d
 KRISTÁLY KAMILLA | 10. d LAKATOS RÉKA | 10. c
 LENKEY LOTTI LILLA | 12. c LÚCZA TAMARA | 11. e
 MÓNUS MELINDA | 10. c OLÁH ANNA | 10. c
 OROSZ MAJA VIOLA | 10. KAT PÉRI FANNI | 12. e
 PINTÉR JULIANNA RÉKA | 12. d
 SCHAUTEK SÁRA | 9. KAD SIKÁR EVELIN | 12. d
 SUHAJDA SAROLT ANNA | 10. c SZABÓ ENIKŐ | 10. c
 SZOMBATI GRÉTA | 12. e SZEKÉR RÉKA | 12. c
 TYUKÁSZ ORSOLYA | 12. c
 TÓTH VIRÁG | 11. e VENCZEL VIRÁG ESZTER | 12. e
 VARSÁNYI LAURA | 11. KAT

2020/2021

SZERDINÉ NOVÁK ANETT 4. CSOPORT

BÓDI ÁRON | 9. c CHUDI LEVENTE ZSOLT | 10. c
 CSOMA BÁLINT | 10. c GIBERT MARCELL | 9. d
 HAJDÚ KOPPÁNY BÚLCSÚ | 9. c JÁNOSI ZOLTÁN PÉTER | 10. d
 JURINKA MIRON MARTIN | 10. c KENYERES ANDRÁS | 9. d
 KHIRER ALEX ÁDÁM | 10. a KÓKAI ZOLTÁN | 10. a
 KORCZ GÁBOR MÁRK | 10. d MÁJER MARTIN | 9. d
 MIHÁLY HUNOR | 10. d PASKA LEVENTE | 9. c
 PINTÉR BOLDIZSÁR | 9. c SALACZ DÁNIEL | 10. c
 SÁNDOR BARNABÁS | 10. d SIPOS ZENTE KOLOS | 10. d
 SRAMEK ANDRÁS | 10. d
 SUHAJDA BOTOND | 9. d
 SZABÓ ZALÁN HUNOR | 10. c
 ZSOLDOS BENEC ISTVÁN | 10. EÜ

2020/2021 —

BODOR ZOLTÁN 3. CSOPORT

BÁN KRISTÓF PATRIK | 11. d
 FODOR JÁNOS SÁNDOR | 11. d KÁDÁR KRISTÓF | 12. c
 KEREKES MÁRTON | 11. d KECSKÉS BÉLA | 12. c
 KOVÁCS GÁBOR | 13. ÉZI KOVÁCS ÁKOS | 11. d
 KUNCZ ÁBEL JÁNOS | 11. d
 LAKATOS MÁRTON | 9. KAT
 LÉVAY DOMINIK | 11. d
 MÁJER MÁRK | 11. d
 NAGY VIKTOR | 12. c
 ÓTOTT-KOVÁCS ZALÁN | 11. d
 RADVA LÁSZLÓ | 12. ÉZI
 RÓZSAVÖLGYI ERIK ZSOLT | 11. d
 SIMÓ ÁRPÁD | 9. KAN
 SIPOS DÁVID | 11. c
 SÜMEGH ZÁGON | 12. c
 TÓTH MÁRTON JÁNOS | 11. c
 UJVÁRI-KOVÁCS BENEC | 11. c
 VAS BARNABÁS BENEDEGŰZ | 11. c
 VESSZŐ MÁTÉ ATTILA | 12. SZV

CZOMPA ZSOMBOR | 8. b GAÁL MÁRTON | 9. a
 GIRICZ DÁNIEL | 10. KAN GIRICZ DÁVID | 10. KAN
 GULYÁS BOTOND ÖRS | 11. b GYÓLLAI LÁSZLÓ | 12. e
 GYÓLLAI MÁTYÁS | 12. e HIRTH TAMÁS | 11. a
 KASTÉLY ÁKOS | 12. a KIRÁLY BÁLINT | 12. a
 KORENIKA PÉTER | 10. b KORENIKA SZABOLCS | 8. b
 KOVÁCS GERGŐ | 10. e KÖKÉNY GÁBOR RÓBERT | 9. a
 KÖKÉNY ZOLTÁN TAMÁS | 11. b MAKAI LÁSZLÓ | 9. a
 MARTIN KORNÉL | 12. d MOLNÁR JÁNOS | 9. a
 NAGY SÁNDOR | 11. a PAPP ÁDÁM | 10. e PÉK MARCELL | 10. e
 SÁRKÁNY PATRIK | 9. a TÁLÁS DONÁT MARCELL | 11. b
 TÁLÁS REGŐ ÁRON | 9. a URBÁN CSABA | 12. d

BARTA PANNA | 8. a EHMANN NIKOLETT | 10. KAT
 ENDRE ANNA KRISZTINA | 11. ÉZI FARCZÁDI DOMINIKA | 9. b
 KAJDI KATA FANNI | 10. a KÁKONYI LAURA LUCA | 12. KAT
 KATONA VIVIEN | 12. d KIS JÁZMIN | 9. KAT
 KÓNYA VANESSZA KLARISSZA | 9. KAT KRISTÓF SÁRA | 7. a
 LIPÓTH ANNA | 9. KAD LOBODA ZSÓFIA | 10. b
 MEZEI ESZTER ANNA | 10. c MOLNÁR RÓZA | 8. a
 NAGY ANDREA | 7. b OROSZI VIRÁG | 10. d
 PINTÉR BOGLÁRKA | 10. c PODOBNI NÓRA | 10. c
 RAKSZEGI NAPSUGÁR | 10. c SÁNDOR JANKA | 12. d
 SÜMEGH BÍBOR | 9. e SZARKA ESZTER | 10. d
 SZILÁGYI NOÉMI | 10. c
 TÓTH HELGA ZITA | 10. d
 VÉH LILI | 9. KAT FEIL PANNA | 7. a

SZERDINÉ NOVÁK ANETT

4. CSOPORT

— 2019/2020

EÖRDÖGH DÓRA | 12. c HONTI MAJA | 10. KAT
 BARABÁSI ATHINA HENRIETTA | 12. c CZÁR ALIZ | 11. d FÁY OLÍVIA | 10. e LENKEY LOTTI LILLA | 11. c
 BARNA SAROLTA | 11. d CZINEGE KATA | 11. d FISCHER BOGLÁRKA MÓNICA | 11. d LÚCZA TAMARA | 10. e
 BÚZÁS LILLA ALEXANDRA | 12. c DÉKÁNY HENRIETTA | 12. c GÁSPÁR ANDRÁS | 10. a NÉMETH MELÁNIA | 12. c
 PETŐ BLANKA ORSOLYA | 12. c PINTÉR JULIANNA RÉKA | 11. d
 REHÁK VIKTÓRIA | 12. c SIKÁR EVELIN | 11. d SZEKÉR RÉKA | 11. c
 SZÜCS LUCA | 10. ÉZI TÓTH VIRÁG | 10. e
 ÚR ESZTER | 12. c VARSÁNYI LAURA | 10. KAT
 TYUKÁSZ ORSOLYA | 11. c ZSOLDOS BENEC ISTVÁN | 9. EÜ

SIKÓ IRÉN

3. CSOPORT

— 2019/2020

BIBER EMESE | 10. KAN
 BOZÓ ZSÓKA ROXÁNA | 9. d
 CSŐKE NOÉMI | 12. ÉZI
 FARKAS NIKOLETT | 12. e
 FERŐ JÁZMIN | 9. d
 GAÁL ESZTER | 10. SZV
 ILYÉS RÉKA | 9. c
 KÁRMÁN RENÁTA REA | 9. d
 KÓKAI BIANKA HANNA | 9. d
 KRISTÁLY KAMILLA | 9. d
 LAKATOS RÉKA | 9. c
 MAKAI VIKTÓRIA | 12. e
 MARTON MIRELLA | 12. e
 MÓNUS MELINDA | 9. c
 OLÁH ANNA | 9. c PÉRI FANNI | 11. e
 SENDULA ZITA | 12. e
 SUHAJDA SAROLT ANNA | 9. c
 SZABÓ ENIKŐ | 9. c
 SZABÓ SZONJA | 9. c
 SZOMBATI GRÉTA | 11. e
 VANCsik LÚCIA | 12. e
 VAS ENIKŐ ELEONÓRA | 12. e
 VENCZEL VIRÁG ESZTER | 11. e
 VIDA-FILUS DÓRA | 9. KAN

BODOR ZOLTÁN

1. CSOPORT

— 2018/2019

BÁN KRISTÓF PATRIK | 9. d FODOR JÁNOS SÁNDOR | 9. d
 HORVÁTH GERGELY | 12. a IMREGI BENEC | 11. KAT
 KECSKÉS BÉLA | 10. c KELEMEN DÁVID | 11. c
 KEREKES MÁRTON | 9. d KÓKAI ZOLTÁN | 8. a
 KORENIKA PÉTER | 8. b KOVÁCS ÁKOS | 9. d
 KOVÁCS ÁRON | 10. c KUNCZ ÁBEL JÁNOS | 9. d
 LAKATOS ÁRMIN | 11. d MÁJER MÁRK | 9. d
 MARÓTI MÁRK | 13. KAT NAGY VIKTOR | 10. c
 ÓTOTT-KOVÁCS ZALÁN | 9. d
 RÓZSAVÖLGYI ERIK ZSOLT | 9. d SIPOS DÁVID | 9. c
 SIPOS ÖRS LEHEL | 11. d SÜMEGH ZÁGON | 10. c
 SZABÓ BENEC | 9. e TÓTH MÁRTON JÁNOS | 9. c
 UJVÁRI-KOVÁCS BENEC | 9. c VAS BARNABÁS BENDEGÚZ | 9. c
 VESSZŐ MÁTÉ ATTILA | 10. SZV

2018/2019 — FAZEKAS ISTVÁN 2. CSOPORT

BÁRDKAI LÁSZLÓ | 12. d BARTHA DÁNIEL BENCE | 12. d FARAGÓ CSONGOR | 10. KAT
 FICSÓR ISTVÁN DÁVID | 11. a GAÁL MÁRTON | 7. a GULYÁS ATTILA | 11. KAN
 GULYÁS BOTOND ÖRS | 9. b GYÓLLAI LÁSZLÓ | 10. e GYÓLLAI MÁTYÁS | 10. e
 HIMPELMANN GELLÉRT | 12. e HIRTH TAMÁS | 9. a KASTÉLY ÁKOS | 10. a
 KIRÁLY BÁLINT | 10. a KOVÁCS GÁBOR | 11. ÉZI KÖKÉNY GÁBOR RÓBERT | 7. a
 KÖKÉNY ZOLTÁN TAMÁS | 9. b MAKAI BÉLA | 12. d MAKAI LÁSZLÓ | 7. a
 MARTIN KORNÉL | 10. d MOLNÁR JÁNOS | 7. a NAGY SÁNDOR | 9. a
 ÓTOTT-KOVÁCS GÁBOR | 12. e RADVA LÁSZLÓ | 10. ÉZI SÁRKÁNY PATRIK | 7. a
 SZABÓ BALÁZS MIHÁLY | 12. d SZIGETI BENCE DÁVID | 11. a TAKÁCS BÁLINT | 12. d
 TÁLÁS DONÁT MARCELL | 9. b TÁLÁS REGŐ ÁRON | 7. a URBÁN CSABA | 10. d

2018/2019 — SIKÓ IRÉN 3. CSOPORT

BERTA KRISZTINA | 13. ÉZI BIBER EMESE | 9. KAN
 BÖJTÖS ERZSÉBET | 12. c BÖTTGER JUDIT HAJNA | 11. a
 CSÖKE NOÉMI | 11. ÉZI ÉNISZ BERTA | 12. a
 FARKAS NIKOLETT | 11. e FERENCZI ANNA ÉVA | 12. c
 GAÁL ESZTER | 9. SZV KÁRÁSZ BLANKA | 12. c
 GILLICH SÁRA | 12. c KLÉH EMMA | 12. c
 LAPÉTA ANDREA | 12. a MAKAI VIKTÓRIA | 11. e
 MARTON MIRELLA | 11. e MOLNÁR ESZTER | 12. ÉZI
 NAGY ZSÓFIA | 12. c PÉRI FANNI | 10. e
 SENDULA ZITA | 11. e SZOMBATI GRÉTA | 10. e
 SZÜCS KAMILLA BLANKA | 12. c VANCSEK LÚCIA | 11. e
 VAS ENIKŐ ELEONÓRA | 11. e VAS VIRÁG SÁRA | 12. a
 VENCZEL VIRÁG ESZTER | 10. e

HALASINÉ SIFFER EDIT 4. CSOPORT — 2018/2019

BARABÁSI ATHINA HENRIETTA | 11. c BARNA SAROLTA | 10. d
 BÚZÁS LILLA ALEXANDRA | 11. c CZÁR ALIZ | 10. d
 CZINEGE KATA | 10. d DÉKÁNY HENRIETTA | 11. c EÖRDÖGH DÓRA | 11. c
 FÁY OLÍVIA | 9. e FISCHER BOGLÁRKA MÓNIKA | 10. d
 HONTI MAJA | 9. KAT LENKEY LOTTI LILLA | 10. c
 LÚCZA TAMARA | 9. e MARÓTI FANNI | 12. d
 NÉMETH MELÁNIA | 11. c PETŐ BLANKA ORSOLYA | 11. c
 PINTÉR JULIANNA RÉKA | 10. d REHÁK VIKTÓRIA | 11. c
 SIKÁR EVELIN | 10. d SZEKÉR RÉKA | 10. c
 SZÜCS LUCA | 9. ÉZI TÓTH SAROLTA | 12. d
 TYUKÁSZ ORSOLYA | 10. c ÚR ESZTER | 11. c
 VARSÁNYI LAURA | 9. KAT

SIPOS ÖRS LEHEL | 10. d SÜMEGH ZÁGON | 9. c SZILÁGYI SÁMUEL | 12. d VARGA ISTVÁN LÁSZLÓ | 12. d
 VESSZŐ MÁTÉ ATTILA | 9. SZV ZUBERECZ MÁRTON PÁL | 12. e ZSOLDOS ROLAND | 12. e

2018/2019

TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA 5. CSOPORT

ENDRE ANNA KRISZTINA | 10. ÉZI FARCZÁDI DOMINIKÁ | 8. b
 JUHÁSZ VERONIKA | 8. a KAJDI KATA FANNI | 9. a
 KÁKONYI LAURA LUCA | 11. KAT KATONA VIVIEN | 11. d
 KISS GABRIELLA VERONIKA | 12. e KRAKKAI KINGA | 7. a
 LOBODA ZSÓFIA | 9. b MARTIN ALICIA | 12. e
 MEZEI ESZTER ANNA | 9. c MOLNÁR RÓZA | 7. a
 NÉMETH ANILLA | 8. b NOVÁK LAURA | 12. e
 OROSZI VIRÁG | 9. d PAPP DÓRA | 12. e
 PINTÉR BOGLÁRKA | 9. c PODOBNI NÓRA | 9. c
 RAKSZEGI NAPSUGÁR | 9. c RÓZSAVÖLGYI REBEKA | 12. e
 SÁNDOR JANKA | 11. d SEDRŐ VIKTÓRIA | 12. e
 SZARKA ESZTER | 9. d
 SZEKER EMESE VIKTÓRIA | 9. a
 SZEKER ESZTER | 11. d SZILÁGYI NOÉMI | 9. c
 TAUBER LILI | 12. e
 TOLDI PETRA | 12. e
 TÓTH HELGA ZITA | 9. d

2017/2018 — BODOR ZOLTÁN 1. CSOPORT

AKÁCSOS CSABA EDVÁRD | 10. d BÚZÁS BENCE DOMINIK | 9. c
 CSISZÁR GERGELY MÁTÉ | 12. d HORVÁTH GERGELY | 11. a
 HOSSZU ÁKOS | 12. a KAPIÁS KORNÉL | 12. d
 KECSKÉS BÉLA | 9. c KELEMEN DÁVID | 10. c
 KÖHLER MÁRK | 12. c KÓKAI ZOLTÁN | 7. a KORENIKA PÉTER | 7. b
 KOVÁCS ÁRON | 9. c LAKATOS ÁRMIN | 10. d LATYÁK BENCE | 12. c
 MARÓTI MÁRK | 12. KAT MIHÁLYI MÁRK LÁSZLÓ | 10. d
 NAGY VIKTOR | 9. c PETRI ÁRON BÁLINT | 12. a POLERECZKI FLÓRIÁN | 12. a
 VARGA ISTVÁN LÁSZLÓ | 12. d

SIKÓ IRÉN 3. CSOPORT — 2017/2018

BERTA KRISZTINA | 12. ÉZI BODA INEZ | 10. e BÖJTÖS ERZSÉBET | 11. c
BÖTTGER JUDIT HAJNA | 10. a CSÓKE NOÉMI | 10. ÉZI ÉNISZ BERTA | 11. a
FARKAS NIKOLETT | 10. e FERENCZI ANNA ÉVA | 11. c GILLICH SÁRA | 11. c
KÁRÁSZ BLANKA | 11. c KÁTAI KITTI | 9. e KLÉH EMMA | 11. c
LAPÉTA ANDREA | 11. a MAKAI VIKTÓRIA | 10. e MARTON MIRELLA | 10. e
MOLNÁR ESZTER | 11. ÉZI PÉRI FANNI | 9. e SENDULA ZITA | 10. e
SZAKÁL ANNA NESZTA | 9. e SZOMBATI GRÉTA | 9. e
SZÜCS KAMILLA BLANKA | 11. c VANCSEK LÚCIA | 10. e
VAS ENIKŐ ELEONÓRA | 10. e VAS VIRÁG SÁRA | 11. a
VENCZEL VIRÁG ESZTER | 9. e

2017/2018

FAZEKAS ISTVÁN 2. CSOPORT

BÁRDKAI LÁSZLÓ | 11. d
BARTHA DÁNIEL BENEC | 11. d
BÚZÁS ALEX ANDRÁS | 12. d
FARAGÓ CSONGOR | 9. KAT
FICSÓR ISTVÁN DÁVID | 10. a
GULYÁS ATTILA | 10. KAT
GULYÁS BOTOND ÖRS | 8. b
GYÓLLAI LÁSZLÓ | 9. e
GYÓLLAI MÁTYÁS | 9. e
HIMPELMANN GELLÉRT | 11. e
HIRTH TAMÁS | 8. a
KÁROLY BARNÁ ZSOLT | 12. ÉZI
KASTÉLY ÁKOS | 9. a
KIRÁLY BÁLINT | 9. a
KOVÁCS GÁBOR | 10. ÉZI
KÖKÉNY ZOLTÁN TAMÁS | 8. b
MAKAI BÉLA | 11. d
MARTIN KORNÉL | 9. d
NAGY SÁNDOR | 8. a
ÓTOTT-KOVÁCS GÁBOR | 11. e
RADVA LÁSZLÓ | 9. ÉZI
SZABÓ BALÁZS MIHÁLY | 11. d
SZIGETI BENEC DÁVID | 10. a
TAKÁCS BÁLINT | 10. d
TÁLAS DONÁT MARCELL | 8. b
URBÁN CSABA | 9. d
VARGA VIKTOR | 11. ÉZI

2017/2018 — HALASINÉ SIFFER EDIT 4. CSOPORT

BARABÁSI ATHINA HENRIETTA | 10. c BARNÁ SAROLTA | 9. d
BÚZÁS LILLA ALEXANDRA | 10. c CZÁR ALIZ | 9. d
CZINEGE KATA | 9. d DARÓCZI DÓRA | 12. d
DÉKÁNY HENRIETTA | 10. c EÖRDÖGH DÓRA | 10. c
FISCHER BOGLÁRKA MÓNICA | 9. d KIS-MOLNÁR SÁRA | 12. d
LENKEY LOTTI LILLA | 9. c MARÓTI FANNI | 11. d
NÉMETH MELÁNIA | 10. c PETŐ BLANKA ORSOLYA | 10. c
PINTÉR JULIANNÁ RÉKA | 9. d REHÁK VIKTÓRIA | 10. c
SZEKER KRISZTINA | 12. d SZEKÉR RÉKA | 9. c
TÓTH SAROLTA | 11. d TYUKÁSZ ORSOLYA | 9. c ÚR ESZTER | 10. c

2017/2018 — TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA 5. CSOPORT

ÁDÁM REGINA | 12. e DARABOS LILI | 12. c ENDRE ANNA KRISZTINA | 9. ÉZI
EÖRDÖGH KRISZTINA | 12. c FARCZÁDI DOMINIKÁ | 7. b GILLICH FRUZZSINA | 12. c
JUHÁSZ VERONIKÁ | 7. a KAJDI KATA FANNI | 8. a KÁKONYI LAURA LUCA | 10. KAT
KATONÁ VIVIEN | 10. d KISS GABRIELLA VERONIKÁ | 11. e LOBODÁ ZSÓFIÁ | 8. b
MARTIN ALICIA | 11. e NÉMETH ANILLA | 7. b OBORNYIK PATRÍCIA | 12. c PAPP DÓRA | 11. e
RÓZSAVÖLGYI REBEKA | 11. e SÁNDOR JANKA | 10. d SEDRÓ VIKTÓRIA | 11. e
SÍPOS VILLÓ KAMILLA | 12. c SZARKA LUCA | 12. e SZEKER EMESE VIKTÓRIA | 8. a
SZEKER ESZTER | 10. d TAUBER LILI | 11. e TOLDI PETRA | 11. e ÚR BARBARÁ VIKTÓRIA | 12. c

VESSZŐ MÁTÉ ATTILA | 8. ált. AKÁCSOS CSABA EDVÁRD | 9. d
 BÁLINT ISTVÁN | 12. c BALOGH BÁLINT | 10. c
 CSISZÁR GERGELY | 11. d FAGYAL MÁTÉ | 12. d
 GÁSPÁR BENCE | 12. c HORVÁTH GERGELY | 10. a
 HOSSZU ÁKOS | 11. a KAPIÁS KORNÉL | 11. d
 KÉGLI ANDRÁS | 12. a KELEMEN DÁVID | 9. c
 KISS BALÁZS | 12. c KÖHLER MÁRK | 11. c
 LAKATOS ÁRMIN | 9. d LATYÁK BENCE | 11. c
 LUKÁCS ZALÁN | 10. BJK MARÓTI MÁRK | 11. KAT
 MARTI MIKLÓS | 12. c MIHÁLYI MÁRK LÁSZLÓ | 9. d
 NEMCSÉNYI BENCE | 12. KJG PETRI ÁRON BÁLINT | 11. a
 POLERECZKI FLÓRIÁN | 11. a SIPOS ÖRS LEHEL | 9. d
 SZILÁGYI SÁMUEL | 11. d VARGA ISTVÁN | 11. d
 VERES SZILÁRD | 12. b ZUBERECZ MÁRTON | 11. e
 ZSOLDOS ROLAND | 11. e

ÁIPLI KRISZTIÁN | 12. d
 BÁRDKAI LÁSZLÓ | 10. d
 BARTHA DÁNIEL BENCE | 10. d
 BURON-MÉSZÁROS GERGELY | 13. ÉZI
 BÚZÁS ALEX | 11. d
 FICSÓR ISTVÁN DÁVID | 9. a
 GULYÁS BOTOND ÖRS | 7. b
 HIMPELMANN GELLÉRT | 10. e
 HIRTH TAMÁS | 7. a
 HORVÁTH MARCELL | 7. a
 KARCZA VIKTOR | 12. e
 KÁROLY BARNA | 11. ÉZI
 KASTÉLY ÁKOS | 8. a
 KIRÁLY BÁLINT | 8. a
 KOVÁCS GÁBOR | 9. ÉZI
 KÖKÉNY ZOLTÁN TAMÁS | 7. b
 MAKAI BÉLA | 10. d
 NAGY SÁNDOR | 7. a
 RADVA LÁSZLÓ | 8. ÉZI
 SZIGETI BENCE DÁVID | 9. a
 TAKÁCS BÁLINT | 10. d
 VARGA VIKTOR | 10. ÉZI

DOROGHY TÜNDE | 11. d
 KISS VERONIKA KATALIN | 9. c
 MARÓTI FANNI | 10. d
 PETŐ BLANKA ORSOLYA | 9. c
 SOMOGYI ZSÓFI | 12. e
 SZILVÁSI VIVIEN | 12. e

EÖRDÖGH DÓRA | 9. c
 KIS-MOLNÁR SÁRA | 11. d
 KÖNYVES VIVIEN | 12. e
 MAKAI RÉKA | 12. e
 NÉMETH MELÁNIA | 9. c
 REHÁK VIKTÓRIA | 9. c
 SZABÓ VANESSZA | 9. c
 SZEKER KRISZTINA | 11. d
 TÓTH SAROLTA | 10. d
 ÚR ESZTER | 9. c
 ZUMBULISZ MELÁNI | 9. c

ÁDÁM REGINA | 11. e
 EÖRDÖGH KRISZTINA | 11. c
 KATONA VIVIEN | 9. d
 MARTIN ALICIA | 10. e

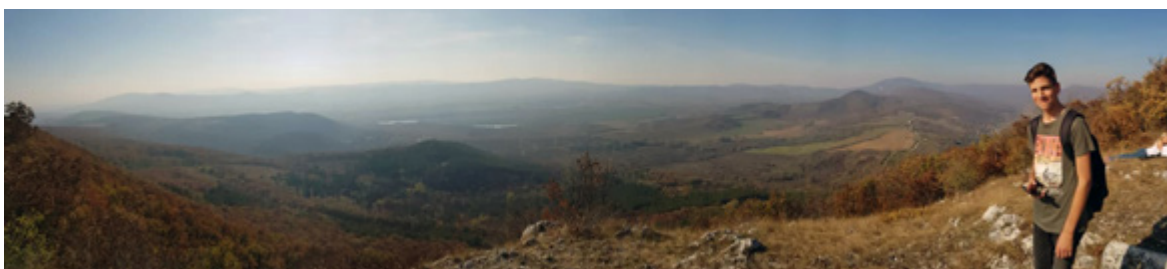
BOGNÁR CSENGE | 10. e
 GILLICH FRUZZSINA | 11. c
 KISS GABRIELLA VERONIKA | 10. e
 OBORNYIK PATRÍCIA | 11. c
 PAPP DÓRA | 10. e
 SÁNDOR JANKA | 9. d

DARABOS LILI | 11. c
 KAJDI KATA FANNI | 7. a
 LOBODA ZSÓFIA | 7. b
 OLÁH MÓNKA BARBARA | 8. ált.
 RÓZSAVÖLGYI REBEKA | 10. e
 SEDRÓ VIKTÓRIA | 10. e
 SÍPOS VILLÓ KAMILLA | 11. c
 SZARKA LUCA | 11. e
 SZEKER EMESE VIKTÓRIA | 7. a
 SZEKER ESZTER | 9. d
 TAUBER LILI | 10. e
 ÚR BARBARA | 11. c
 TOLDI PETRA | 10. e
 VARGA LILLA | 10. e

TANTESTÜLETI KIRÁNDULÁS POZSONYBAN (2017)

KIRÁNDULÁS A PILISBEN (2019/2020)

SZONDI ENDRE 1. CSOPORT — 2015/2016

RADVA LÁSZLÓ | 7. ÉZI AMBRUSKA TAMÁS | 12. a BALOGH DÁNIEL | 12. c BURON-MÉSZÁROS GERGELY | 12. ÉZI
 BÚZÁS ALEX | 10. d CSISZÁR GERGELY | 10. d CSORBA CSABA | 12. a FAGYAL MÁTÉ | 11. d FRIDERIKUSZ PÉTER | 13. ÉZI
 GÁSPÁR BENCE | 11. c HORVÁTH GERGELY | 9. a KÁROLY BARNÁ | 10. ÉZI KÉGLI ANDRÁS | 11. a
 KISS BALÁZS | 11. c KÖHLER MÁRK | 10. c LATYÁK BENCE | 10. c MARTI MIKLÓS | 11. c
 NEMCSÉNYI BENCE | 10. KJG PÁRKÁNYI ÁRON | 8. alt. PETRI ÁRON BÁLINT | 10. a SZILÁGYI SÁMUEL | 10. d
 VARGA ISTVÁN | 10. d VASS-EYSEN ÁKOS | 11. ÉZI VERES SZILÁRD | 11. b ZUBERECZ MÁRTON | 10. e
 ZSOLDOS ROLAND | 10. e

SIPOS GÁBOR GERGŐ 2. CSOPORT — 2015/2016

ÁIPLI KRISZTIÁN | 11. d ASZÓDI RICHÁRD | 9. c
 BALATON VINCE | 12. d BÁN MÁRTON | 12. e
 BÁRDKAI LÁSZLÓ | 9. d BARTHA DÁNIEL BENCE | 9. d
 FAGYAL MÁTÉ | 11. d FICSÓR ISTVÁN DÁVID | 8. a
 HIMPELMANN GELLÉRT | 9. e HOSSZÚ ÁKOS | 10. a
 IVÁNYI BENCE | 12. e KAPIÁS KORNÉL | 10. d
 KARCZA VIKTOR | 11. e KASTÉLY ÁKOS | 7. a
 KEMÉNY ANDOR | 9. d KIRÁLY BÁLINT | 7. a
 KRAUSZ PETRIK | 12. d MAKAI BÉLA | 9. d
 MARÓTI MÁRK | 10. KAT ÓTOTT-KOVÁCS GÁBOR | 9. e
 SZABÓ BALÁZS MIHÁLY | 9. d
 SZIGETI BENCE DÁVID | 8. a TAKÁCS BALÁZS | 11. e
 TAKÁCS BÁLINT | 9. d

SIKÓ IRÉN 3. CSOPORT — 2015/2016

BÖTTGER HAJNA | 8. a BARCSIK ERZSÉBET | 12. e
 BÖJTÖS ERZSÉBET | 9. c ÉNISZ BERTA | 9. a
 FERENCZI ANNA ÉVA | 9. c FONT DORINA | 12. e
 GAZSÓ MIRELLA | 12. e GILLICH SÁRA | 9. c
 HASKÓ RÉKA | 12. e JÁNOSI KINGA | 12. e
 KÁRÁSZ BLANKA | 9. c KISS ERZSÉBET | 12. a
 KLÉH EMMA | 9. c LAPÉTA ANDREA | 9. a
 MÉSZÁROS BEATRIX | 12. e MOLNÁR ESZTER | 9. ÉZI
 NAGY NOÉMI | 9. c ORSZÁG LILLA | 12. e
 PAP VIVIEN | 11. c PINTÉR ÁGNES | 9. c
 SZABÓ PETRA | 11. c
 SZÜCS KAMILLA BLANKA | 9. c
 TÓTHPÁL ZSÓFIA | 12. e
 VARGA FLÓRA JUDIT | 9. c
 VAS SÁRA SÁRA | 9. a

2015/2016

|

SZERDINÉ NOVÁK ANETT 4. CSOPORT

KÖNYVES ALEXANDRA | 9. d CSÓSZ KATALIN | 12. d
 DARÓCZI DÓRA | 10. d DOROGHY TÜNDE | 10. d
 HAJAGOS CSENGE | 12. KJG JERUSKA LAURA | 12. d
 JUHÁSZ GITTA | 12. d KIS-MOLNÁR SÁRA | 10. d
 KOVÁCS HILDA | 12. d KÖNYVES VIVIEN | 11. e
 LENKEY VIOLA | 12. d MAKAI RÉKA | 11. e
 MARÓTI FANNI | 9. d MOLNÁR CSENGE | 9. d
 PAPP DANIELLA | 12. d PEREGI PETRA | 12. d
 SOMOGYI ZSÓFI | 11. e SZABÓ LIZA | 12. d
 SZEKER KRISZTINA | 10. d SZILÁGYI ANNA | 12. d
 SZILVÁSI VIVIEN | 11. e TÓTH SAROLTA | 9. d
 VASS NOÉMI | 12. d

TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA 3. CSOPORT — 2015/2016

BOGNÁR CSENGE | 9. e BERTA KRISZTINA | 9. ÉZI
 DARABOS LILI | 10. c DÉZSI LUCA ANNA | 10. ÉZI
 DÓCZI NIKOLETT | 12. c EÖRDÖGH KRISZTINA | 10. c
 GILLICH FRUZZINA | 10. c HORVÁTH IVETT | 11. d
 KISS GABRIELLA VERONIKA | 9. e KOVÁCS KATALIN | 12. c
 MARTIN ALICIA | 9. e MOLNÁR RÉKA | 12. c
 OBORNYIK PATRÍCIA | 10. c PAPP DÓRA | 9. e
 PÉCSY ZSÓFIA | 12. c RÓZSAVÖLGYI REBEKA | 9. e
 SEDRÓ VIKTÓRIA | 9. e SÍPOS BÍBOR | 11. ÉZI
 SÍPOS VILLÓ KAMILLA | 10. c SLAJKÓ NELLI | 9. e
 SZARKA LUCA | 10. e TAUBER LILI | 9. e
 TOLDI PETRA | 9. e ÚR BARBARA | 10. c
 VARGA LILLA | 9. e VARGA RÉKA | 12. c

MŰVÉSZET

SZERZŐ DROZDIK ATTILÁNÉ

Művészeti szakkör az internátusban

„A lelki gazdagodás hatalmas forrásai erednek a zenéből. Azon kell lennünk, hogy minél többek számára megnyíljanak.” (Kodály Zoltán)

Míntha csak nekünk, a Kecskeméti Református Internátus nevelőtestületének üzent volna ezekkel a mondatokkal a zeneszerző. Istennek hála, intézményünkben szép számmal élnek olyan diákok, akik alapfokú művészeti intézményben tanulnak vagy tanulnak valamilyen hangszeren. Őket megszólítva, egybegyűjtve hívtuk életre a zenei szakkört. Az ebben való részvétel nem jár elkötelezettséggel. Az csatlakozhat, akinek a sok tanulás mellett van kedve egy kicsit muzsikálni, vagy rövid időre szeretne kizökkenni a hétköznapi megszokottságából. A szakköri zenélés kiválóan alkalmas a hangszeres tudás szinten tartására, fejlesztésére. Vannak diákok, akik a zenei szakkör működése miatt vették újra kézbe a már „letett” hangszeret. Különböző szintű technikai tudással rendelkező fiatalok muzsikálnak így együtt. Ismerik egymás erősségeit és gyengeségeit. Ez erő és motiváció is egyben. Egymáshoz alkalmazkodva, egymást segítve mindenki a legtöbbet igyekszik kihozni magából.

Azok a tanulók, akik nem játszanak hangszeren, a közös éneklésben való részvétellel gazdagíthatják

a szakköri tevékenységet. Az esti közös ének-zenélésre mindenkit szeretettel várunk, hiszen a zene megnyugtat, kikapcsol, felszabadít – közreműködőt és hallgatóságot egyaránt.

Vannak olyan diákjaink, akik a Kecskeméti Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola tanulói, és tanulmányaik idejére intézményünket választották „otthonuknak”. Közülük többen művészi pályára készülnek. Ők a jövő művészei, az ő előadásukban gyönyörködhetünk majd az ország és a világ hangversenytermeiben. Büszkék vagyunk rájuk. Örömeinkre ők, a „művészeti növendékek” is csatlakoztak a zenei szakkörhöz. Elmondhatjuk, hogy ők ennek a közösségnek a mozgatórugói. Segítik, biztatják, technikai instrukciókkal látják el a többieket. Inspirálják, motiválják társaikat, s így együtt tudnak szárnyalni. A közös zenélés gazdagítja a kollégiumi életet, élményt nyújt minden lakójának: diákoknak, nevelőtanároknak egyaránt. Mint minden együttesen végzett tevékenység, megtanítja a diákokat az együttműködésre, az alkalmazkodásra, a felelősség- és áldozatvállalásra; toleranciára nevel. Közelebb kerülnek egymáshoz a gyermekek, jobban megismerik egymást.

Így kovácsol igazi közösségé a feladat és a cél.

Természetesen a szakköri munka nem merül ki az esti „örömzenélésben”. A zene, az ének megjelenik az internátus egyéb rendezvényein is. (Pl. adventi műsor, irodalmi est teaházzal, ballagás stb.) Sőt, adódnak önálló zenei alkalmak is. Ezekre célirányosan készülnek a zenei szakkör tagjai. A próbafolyamatok mindig nagyon izgalmasak. Már itt megmutatkozik a tehetség: az általános képességek közül kiragygó zenei képesség, a kreativitás, a szorgalom. A csoport mindig közösen alakítja, hozza létre a produkciót, amely – természetesen – sok mindent elárul az alkotókról. Aki részt vesz ebben az alkotó folyamatban, örömmel és felszabadultan teszi. Jó látni, hogy ezek a lányok és fiúk korunk „digitális világában” tehetségükkel, szorgalmukkal a klasszikus értékek mentén szolgálnak, és teremtenek értéket önmaguknak és a közösségnek. Fontos számukra a zene, a zenélés.

Büszkeséggel tölt el bennünket, hogy az elmúlt 30 év alatt internátusunk számos olyan fiatalnak volt az „otthona”, akik a zenében tehetségesnek bizonyultak. Ezt igazolják a rangos versenyeken kapott díjak és a sok szép, kiemelkedő eredmény. Ezek közül a fiatalok közül többen a zenei pályát választották élethivatásul: ma már művészként vagy pedagógusként szolgálnak. Jó érzés, hogy – ha csak rövid időre is –, támogatói, segítői lehettünk haladásuknak.

A gyermekekkel töltött idő és munka számomra öröm; mindig tanulok valami újat tőlük, magam is fejlődöm általuk. Bízom benne, hogy ők is jó szívvel emlékeznek az együtt töltött időre, és a zene, az ének mindig része marad az életüknek. Hiszen – Kodály szavaival – : *„A zene felszabadít, gátlásokból kigyógyít, testi-lelki diszpozíciót javít, és munkára kedvet csinál. Egész embert mozgat, nem csak egy-egy részt.”*

AZ INTERNÁTUS PROGRAMJAI, MELYEKEN A MŰVÉSZETI SZAKKÖR RÉSZT VETT:

- Áhítat
- Zene világnapja (október 1.) – falshmob a konviktusban
- Rózsás est
- Gólya Ki mit tud?
- Városi kollégiumok találkozója
- Mikulás-est
- Adventi műsor
- Farsang
- Irodalmi est (teaház)
- Városi kollégiumok Ki mit tud? versenye
- Internátusi ballagás

ELŐADOTT ZENEMŰVEK:

- Magyar népdalcsokor
- Marc – Antonie Charpenier: *Te deum*
- Leonard Cohen: *Hallelujah*
- Andrew Lloyd Webber: *Az operaház fantomja* (téma)
- Balázs Árpád: *Bodzavirág*
- Farkas Ferenc: *Hat tánc*
- Dés – Geszti: *A Pál utcai fiúk – Mi Vagyunk A Grund! (Fogadalmi Dal)*
- Jeremiah Clarke: *Trumpet Voluntary*
- Alan Menken: *Aladdin – Egy új élmény*
- Alan Menken: *A szépség és a szörnyeteg – Gyere hát*
- Erdélyi karácsonyi énekek, kántálók
- Karl Jenkins: *Adiemus*
- Édith Piaf: *La Vie en rose*
- Református énekek, ifjúsági énekek
- Ismeretlen szerző: *Zingaresca, Chorea, Sponsa* (duó)

SZERZŐ SZŰCS LUCA

A zene örömforrás

Szűcs Luca vagyok, 18 éves. 2018 szeptembere óta vagyok az internátus diákja. Ekkor kezdtem tanulmányaimat a Kecskeméti Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Alapfokú Művészeti Iskolában fuvola szakon. Azért a Kecskeméti Református Internátust választottam mint kollégiumot, mert személyiségemhez és életmódomhoz jobban illeszkedett, mint a többi választható intézmény. Mivel hívő református vagyok, így nagyon vonzó volt ez a közösség számomra.

Az, hogy korombeli református fiatalokkal vagyok körülveve, újdonság volt. Külön öröm számomra, hogy az internátusban is zenélhetek. A kollégiumi eseményeken, igyekszünk mindig valami zenei produkcióval készülni, ami egyrészt hasznos, másrészt örömforrás. Sajnos iskolai tevékenységeim miatt elég elfoglaltak a hétköznapjaim. Ennek ellenére igyekszem minél jobban részt venni a kollégium életében, színesebbé téve azt.

SZERZŐ KISS BALÁZS

A téli kert

Hóba fagyott színes világ simogatja szirmaival didergő tagjaim. Az ablakon sírdogál egy jégvirág; megannyi télbefagyott emlék sóváran kandikál befelé. Fagyos levegő dörömböl az üveglak dupla pajzsán. Minden erejével próbál helyet találni ebben a bizonytalan világban; láthatatlan kezei mégsem érhetnek tovább a sarkok és párkányok

képezte barikádon. Ujjaival megpöcköli a virágba borult növények zöldellő leveleit, melyek táncra perdülnek. Táncolnak a régmúltért, táncolnak a zavaros jelenért és az ismeretlen jövőért. Keringőbe öltözik az egész szoba, hogy szórakoztassa lakóját. Hogy bebizonyítsa: igen, érdemes az életre, és nem béklyózzák meg a távolba vesző emlékek. És mégis...

Ezekben az apró mozdulatokban ott csicseregnek a tojásbélykalapot viselő madárkák, ott süvitenek a csipkés palástot öltött zöld s barna fák; ott sírnak a fiatalok elveszett szerelmükért, s ott bimbózik új láng szívükben a tavasz zenéi hallatán.

Gyerekszivajt visz a csípős szél szárnyain, itt bent ülve mégsem feledhetem a kint ólalkodó álmot. A madárka felnőtt, s a robusztus tölgy is csupaszra vetkőzött, a szerelem elmúlt, s gyermekáldás lépett helyébe. A könnyed tavaszi szellő, mely átjárta szívemet, csupán emlékképpé lett, akár ez a kert. Egy imitáció, mely agytekervényeimből szabadult. Egy hamis más; a szépséges múlt előtt állított oltár. Nem valódi. Megvéd a kinti iszonyattól, ám feledtetni azt, nem tudja. De az érzés, melyet magában hordoz, mely magával ragad, és visszavisz azokba a boldog szép napokba, az tisztán érezhető. Olyan tisztán, mint a gyermeki önfeledt, öntudatlan, önkívületi szeretet. Akkor meg mit számít? Semmit.

Túl sok gondolat ez egy estére. Holnap újra kezdődik a munka, az örök körforgás, melyben elvész az egyén, de a társadalom kiteljesedik. Fel is kelek nagyanyám szúrós, fonott székéből, mely olyan, mint ez az elmélkedés: fájó benne ülni, a hozzá kötődő emlékek mégis negédessé teszik a szenvedést. A kandallóban játszadozó lángnyelvek bevégezték feladatukat, ahogyan én is. Halk kattanással alszik ki a fény a lámpában, a feledés homályába merítve ezt az ideális világot. Vad szellő csapkodja az ajtót, ő is helyet akar kapni ebben a képzelt valóságban. Lefekszem a meleg szobában, és hagyom, hogy a ropogó parázs beszéljen tovább helyettem.

SZERZŐ KISS BALÁZS

Exodus¹

A kandallóban táncoló tűz hozzásimul az őt körbevevő téglafalhoz, ezzel felhevítve a ház rideg vázát; belül mégis jeges üresség mardossa szívemet. Hagytam, hogy a ropogó parázs beszéljen helyettem... Nélkülem kelt új életre, többé már nem mormolja imám; pislákoló lángnyelvei hamis szónokként énekelnek! Galád hazugságokat suttognak fülembé; marasztalnak, elzárnának a külvilágtól, bebörtönöznek langyos vágyaikba. Nem, ezt nem engedhetem!

Háttra se nézek, csak magamra rántom vastag kabátom. Átmasírozok a téli kerten. Színes emlékek vesznek körül: zöldellő múltba-foglalt szívárvány-jelen. Didergő fuvallatok, kik kapálóztok eme idilli világ felé, ne fáradozzatok! Csalfa árnyak után ne

húzzon szívetek felszabadító áramlatok, megyek már hozzátok. Fehérbe öltözött mesés szép arám nem váratlak tovább. Hajdan barátok voltunk, drága tél: magaddal viszel minden gyermeki lelket, miért van ez felnőve másképp?

Ablakon nőtt virágaid ezerszer kedvesebbek nékem most, mint bármennyi tarka rét! Ne akarj életet adni; olyan lenni, milyen nem lehetsz; tedd hát széppé a halált, ez a sors jutott neked. Habkönnyed pihéid óriásbuckái alatt melegedhet az, ki túléli az első havat. Az álomba merült fák ágai szikráznak e lágy forgatagba merülve; csillog-villog minden, mit betakartál anyai szeretettel. Hóembert épít, golyókkal csatázik a sok gyerek... – én is közéjük merészkedem. Ha utoljára is, de megízlelem azt, milyen is volt igazán gyermeknek lenni; elfeledem a sok gondot, várhat az holnapig. Tiszta abroszod sárral mocskoljuk, de te nem haragszol. Hálásan figyelsz minket; örvendsz, hogy valaki látja benned a jót.

Fagyos jégpalota, gyilkos szépség... Ez vagy te, életem királylánya! Jeges karodba fonódott tagjaim zsidadtak, kipirultak; hideg tapintásod mégis felmelegíti szívem. Tudom én, hogy nem ide tartozom, hogy tovább kell lépnem; de azt kívánom, bárcsak lehetne szerelmedbe fagyva élnem.

¹ kivonulás (lat.)

Drága gyermek

Drága gyermek,
már mész is?
Tán nem játszottam veled eleget?
Nem firkáltam-e veled a falat
minden alkalommal, amikor kértél?
Nem színleltem-e beteget
magamat etetve a büntudattal,
hogy neked ne kelljen elmenni otthonról?
De most már ki akarok menni.
Tiszta falakat szeretnék egy új házban,
talán nem szabad?
Vagy a sok zöldség, az az oka?
Való igaz, mostanra megszerettem a zöldséget,
de olyan nagy baj az?
Itt akarsz hagyni ebben a nagyra nőtt világban,
ebben a felnőttektől hemzsegőben,
ahol minden sokba kerül,
és bájcsvegni kell a pénztárossal?

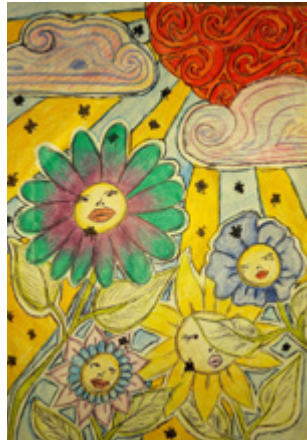
Drága gyermek,
valóban elmész?
Éppen most, amikor én is indulok?
Ha döntenem kell,
súgni, ha felelek,
te nem leszel ott?
Elvisz a szél a pitypangokkal,
míg én elköltözök, mint a madarak
egy új házba valaki olyannal,
aki zöldséget eszik és bájcsvegni,
színleli, hogy sosem beteg,
fehérre festi a falat,
ha kiszínezed, haragszik,
pedig ő is mindig fehérre firkál,
de csak szavakat,
mindig csak szavakat.

Drága gyermek,
menj csak!
Ha úgy tartja kedved, ha meguntál,
mert túl nagyra nőttem én is,
mert elmegyek én is, mint a madarak.
De ha egyszer megfordul a szél,
és összefestesz minden falat,
ne félj, majd szólok a felnőtteknek,
hogy ne haragudjanak.

SZOMBATI GRÉTA

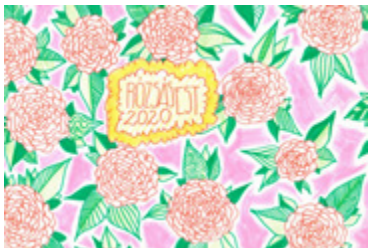
BODZAVIRÁG | BIBER EMESE 11. KAN

VIRÁGOK | SZARKA ESZTER 11. d

CSENDÉLET | BARNA SAROLTA 12. d

A RÓZSÁS EST PLAKÁTJA | SZARKA ESZTER 11. d

ÖNVIZSGÁLAT | ÉHMANN NIKOLETT 11. ÉVF. (KATEDRA ISKOLA)

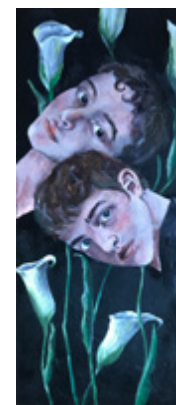
CSONTVÁRY | ÉHMANN NIKOLETT 11. ÉVF. (KATEDRA ISKOLA)

DARABOS LILI MUNKÁJA

ŐSZI NAPLEMENTE | PUSKÁS FANNI 9. c

TESTVÉREK | ÉHMANN NIKOLETT 11. ÉVF. (KATEDRA ISKOLA)

SZERZŐ TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA

Interjú Darabos Lilivel

„A jövő azoké, akik hisznek álmaik szépségében.” (Eleanor Roosevelt)

Amikor erre az interjúra készültem, jó érzés volt felidézni azokat az emlékeket, élményeket, melyek Lilihez kötődnek. Négy éven át volt a tanítványom, s a kettőnk között kialakult tanár-diák kapcsolat örömteli és szeretetteljes volt.

2014 őszén egy kedves, mosolygós leányka érkezett hozzánk Ceglédre, aki „golyaként” nagyon gyorsan beilleszkedett az internátus közösségébe. Személyében egy olyan kedves, kommunikatív diáklányt ismertem meg, aki élen járt ötleteivel, kezdeményezőkézségével. Mosolya, önfelelt jókedve ma is előttem van. A rá bízott feladatokat elvégezte, sőt diáktársait is motiválta a közösségi feladatok teljesítésekor. Igazán megbízható volt.

Véleményét és meggyőződését bátran vállalta, de mindig tisztelettudóan fordult tanárai és diáktársai felé. A határozottság és az érzékenység egyaránt jellemezte személyiségét, mindig törekedett a másik elfogadására.

Kreativitásának, színes egyéniségének köszönhetően meghatározó személyiség volt diáktársai körében.

2018-ban, a sikeres érettségit követően Budapestre került, a BKSZC Erzsébet Királyné Szépészeti Szakgimnázium diákja lett, ahol kozmetikus mesterséget tanult. Komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy álmai valóra váljanak.

Az azóta elért eredményei igazolják, hogy jól döntött. Mindamelllett, hogy tehetséges, kreatív, alázattal és szorgalommal készült és készül mindennap, legyen az egy „egyszerű munkanap” vagy világverseny.

Megkeresésem apropója, hogy 2019-ben a BEAUTY & Style Nemzetközi Szépségipari Kiállításon rendezésre kerülő III. Országos Kozmetikai Maszszázsverseny első díjasa lett. Ő bizonyult a legjobb egyéni versenyzőnek. Tehetségének sokszínűségét igazolja, hogy ezek után delegálták a WorldSkills Világversenyre. (A WorldSkills az a szakképzés csúcsát szimbolizáló verseny, melyen az egyes szakmák hazai válogatóversenyén legkiválóbb eredményt elérő versenyző képviselheti hazáját.)

Három éve ballagtál el az internátusból. Ha visszatekintesz az ott eltöltött négy évre, milyen kedves emlékeket tudsz felidézni?

Számomra a legkedvesebb emlékek mindig azok, amikor együtt volt az egész „csapat”.

Még 9. elején kiment az internátus egésze a vízműdombhoz, ahol egy „ismerkedési délutánt” tartottunk. Emlékszem, ott kezdődtek azok a barátságok, melyek a későbbiekben meghatározóak voltak számomra. Nagyon sok ehhez hasonló közösségépítő alkalom volt minden évben. Mindnyájunkat – tanárainkat és diák társaimat – ezek a programok hoztak össze és kovácsoltak igazi közösséggé.

Milyen szerepet töltött be ez a közösség az életedben?

Mindig vágytam arra, hogy egy szerető, elfogadó, nagy közösséghez tartozzak, és úgy érzem, a mai napig az internátusi közösség tagja vagyok. Mindig benne voltam minden jóban és rosszban... – úgy „diákosan”. Elképesztően összetartó és formabontó évfolyamunk volt.

Melyek voltak azok a szempontok, amiket szem előtt tartottál a továbbtanulásod során?

Szerettem volna egy szép, nőies munkát, amit a hivatásomnak tudhatok. Kiskorom óta kifinomult szépérzésem van, sokat rajzoltam, zongorázni tanultam. Ezek mind közrejátszottak pályaválasztásomban. Olyan szakmát – hivatást – szerettem volna, amiben sokat fejlődhetek, tanulhatok, és ezáltal kitűnhetek. Ugyanakkor fontos számomra, hogy a szépségről, ne csak, mint külsínről beszéljünk. A testi, lelki egészség együttese jelenti számomra az igazi szépséget.

Mennyiben segítette, támogatta tehetséged kibontakozását, pályaválasztásodat az internátus és annak szellemisége, lelkiülete?

Mély, Istenbe vetett hitem az internátusi és a gimnáziumi évek alatt egyre erősebbé vált. Hittem abban, hogy számomra is van egy elrendelt út, és mindent meg kell tennem, hogy azt megtaláljam és végigjárjam. Megismertem önmagam, megértettem, hogy adottságaimat Istentől kaptam. Hálás vagyok ezért, köszönöm.

Ki vagy mi motivált abban, hogy ezen a neves versenyen elindulj?

2019 októberében indultam az Országos Masz-százsz versenyen a gyakorlati oktatóm ösztönzésére. Megnyertem a versenyt, majd úgy gondoltam, megmérettetném magam magasabb szinten is.

Amikor először hallottam a WorldSkills-ről, teljesen elámultam. A fejembe vettem, hogy mindenképp ott kell lennem a magyarországi válogaton. Felkerestem egy céget, akik felkészítettek és szponzoráltak a versenyen. Hatalmas megtiszteltetésként éltem meg, hogy a verseny fő támogatója az én szponzorom volt. Emiatt még nagyobb odaadással készültem. Fogékony voltam minden új elméleti és gyakorlati ismeretre, minek köszönhetően kibontakoztathattam a tehetségemet, adottságaimat.

A többiekkel szemben, engem a versenydrukk még jobba tesz, jobban összpontosítok, kitartóbb, pontosabb és precízebb leszek.

Szerettem megmutatni a munkám gyümölcsét, és erre kiváló lehetőség egy verseny, főleg egy nemzetközi megmérettetés.

Mesélj egy kicsit erről a rangos versenyről!

Euro- és WorldSkills verseny, azaz a szakmák olimpiája. Én a Beauty Therapy (Szépségápoló) versenyszekcióban indultam.

Minden országnak tartani kell egy hazai válogatót, ahol a 2. forduló után választják ki azt a szakembert, aki képviseli hazáját a versenyen. 2020 júniusában megnyertem az itthoni válogatót, ami mögött megfeszített munka, erőfeszítés és sok-sok lemondás volt. Ennek köszönhetően a 2021-ben Sanghajban megtartandó WorldSkills versenyre én jutottam ki. Sajnos a vírushelyzet miatt 2022-re került át a rendezvény.

Addig is tovább folytatom a felkészülést, intenzív felkészítő programok sora vár rám. Versenyfeladataim miatt több dolgot is el kellett sajátítanom professzionális szinten. Ilyenek például: arc- és testkezelések, fantáziasmink, spa pedikűr és manikűr, műkörömdíszítés, cukorpasztás szőrtelenítés.

Milyen érzések kavargtak benned, amikor ennek a díjnak a birtokosa lettél?

El sem tudtam hinni. Nagyon hálás voltam. Potyogtak a könnyeim, meghatódtam, de valahol ott belül, legmélyen reméltem, hogy a sok-sok tanulás és munka meghozza gyümölcsét, bizakodó voltam a győzelmet illetően.

Az egész felkészülés ideje alatt fel sem tudtam fogni, hogy egyáltalán mire készülök, és ha megnyerem, valójában mit is nyerek ezzel. Csak az előttem álló megméretetésre összpontosítottam.

A győzelem után éreztem, hogy nekem ez az utam, és óriási boldogság töltött el, hogy járhatom is azt.

Az időd nagy részét most Budapesten töltöd, ott tanulsz és dolgozol. Milyen terveid vannak? Hogyan képzeled el a jövődet?

Ahogy megnyertem a versenyt, és kijutottam a világbajnokságra, rögtön állásajánlatot kaptam Pandhy's-től. Attól a természetes alapanyagokkal dolgozó kozmetikai cégtől, akik felkészítettek. Egyébként ők voltak a fő szponzorok az Euro- és WorldSkills versenyeken is. Megtisztelve éreztem magam, és természetesen örömmel elfogadtam.

Jelenleg Budán, az újonnan nyíló franchise szalonjukban, a Pandhy's Beautique Szépség Lounge-ban dolgozom. Későbbiekben pedig tervezem, hogy a szükséges tanulmányok után a cég nemzetközi oktatója legyek.

Mit tanácsolsz a pályaválasztás előtt álló fiataloknak?

Hiszem és vallom, hogy csak akkor lehetsz sikeres, ha szereted azt, amit csinálsz!

A mai világnak igenis szüksége van a jó szakemberekre, jobban is, mint azt én hittem. Tartson ki mindenki az álmai mellett, és tegyen meg mindent érte! „Teher alatt nő a pálma.”

Szívből gratulálok sikereidhez! Azt hiszem, volt tanáraid és diáktársaid nevében is mondhatom, együtt örülünk veled, és nagyon büszkék vagyunk rád. Hisszük, hogy ez a nemzetközi verseny nemcsak szakmai elismerést és sikert hoz majd számodra, hanem egy életre szóló élményt is nyújt.

Mindig szeretettel és imádságos lelkülettel gondolunk rád. Lélekben ott leszek, leszünk veled 2022-ben Sanghajban.

SPORT

SZERZŐ FAZEKAS ISTVÁN

Sport az internátusban

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és engedelmessé teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.”

(1Kor 9,24-27)

Intézményünkben mind a lelki, mind a testi nevelésre nagy hangsúlyt fektetünk, bízva abban, hogy a ránk bízott diákok az élet versenypályáján is megállják majd a helyüket.

A számítógépek, okostelefonok világában mindannyian aggódunk a felnövekvő nemzedékért, sőt féltjük a gyerekeket, a fiatalokat. Nemcsak attól, hogy az információkat válogatás nélkül kapják meg, szívják magukba és dolgozzák fel; nemcsak attól, hogy az online tér beszippantja őket; nemcsak attól, hogy a fent említett eszközök használata a tanulás és a pihenés rovására megy, hanem attól is, hogy a rengeteg ülés, fekvés, mely a számítógép-nyomogatás és okostelefon-simogatás következménye, a fejlődésüket gátolja, egészségüket károsítja.

A fent vázolt problémára fizikai értelemben megoldást jelenthet a sportolás. A rendszeres testmozgás nemcsak fejleszti a testet, nemcsak formálja

a jellemet, de valós, kézzelfogható közösséget is terem. Ezért a Kecskeméti Református Internátusban mindezen szempontokat figyelembe véve teremtünk sportolási lehetőséget diákjaink számára.

Az internátus épületének elhelyezkedése, adottsága sajnos nem teszi lehetővé, hogy nagy udvaron sportpályákat alakítsunk ki, de így is megtesszük, amit lehet. A kicsinyke, ám annál barátságosabb udvarban egy valamivel több mint 65 négyzetméteres betonborítású, körbekerített sportpályánk van, mely kosárpályával és minikapukkal van felszerelve. A diákok által „ketrecnek” becézett terület nagyon jó szolgálatot tesz: innen az időjárástól függetlenül mindig labdapattogás hallatszik – természetesen a szilenciumi idők kivételével. A ketrecben leginkább fiúk fejlesztik a labdaérzéküket, de elmondható, hogy a lányok is látogatják azt. Ha „hölgy” vendég érkezik a sportpályára,

a fiúk kemény küzdelme csendesedik, és hirtelen finom úriemberekké változnak az addig vad ket-recharcosként viselkedő ifjak.

Ha valaki csak a fejét szeretné kiszellőztetni, az udvarunkon azt is megteheti, amely igazán hangulatos és – a nemrég kihelyezett padoknak és asztaloknak köszönhetően – minden kényelmi szempontnak megfelel. Ha egy diák a szilencium elhasznált levegőjét felváltó friss légtől és a tanulástól meggyötrötten elmélázik itt, akkor a kültéri pingpongasztalunknál sportolók zsvajva biztosan felrázza őt. Ez a játék, ez a sport sem olyan itt az internátus falai között, mint amilyenek általában ismerjük. Ez pedig akkor tűnik ki, amikor játékra kerül a sor. Ugyanis bármennyi ütőt szerzünk is be, valahogy mindig úgy alakul, hogy többen szeretnének játszani, mint amennyi erre a célra rendelkezésre áll. Ilyenkor változik meg a játék képe. Rögtönzött ütők kerülnek elő, melyek „előző életükben” teljesen más célt szolgáltak. A találékony játékosok papuccsal, telefontokkal, füzettel vagy egyéb furcsaságokkal a kezükben ütögetik a fehér labdát. Ami természetesen a legnagyobb kincs, hiszen ez az a másik eszköz ebben a játékban, amiből szintén soha nincs elég.

Az internátista diákok között igen gyakoriak azok, akik tudatosan erősítik magukat, vagy akik időről időre szeretik kipróbálni az erejüket. Számukra egy 45 négyzetméteres konditerem áll rendelkezésre, mely modern gépekkel, szobabicikkel, futópaddal és bokszzsákkal van felszerelve. Ennek a helyiségnek a használata szabályozva van: hétfőn és szerdán a fiúk, kedden és csütörtökön pedig a lányok használhatják. De közülük is csak azok, akik a nevelőtanároknál feliratkoznak.

Ha valaki az izmai helyett az elméjét szeretné edzeni, az keddenként a sakkszak körben megteheti. De más, speciális sporteszköz kipróbálására is lehetőség van: a darts, a csocsó és a biliárd szintén jó kikapcsolódást jelentenek.

Internátusi szervezésben lehetőségük van a fiataloknak az úszásra is. A Kecskeméti Református Egyházközség Tanuszkodájában hétfőn délutánra foglalt pályáink vannak. Hétfőn és kedden vacsora után pedig – szerencsés esetben az Újkollégium, kevésbé szerencsés esetben az Ókollégium tornacsarnokában – lábbal lehet a labdát kergetni, azaz focizni lehet.

Az internátus rendszeresen szervez a diákoknak sportversenyeket is. Évente rendezünk asztalitenisz-, sakk-, labdarúgó-, darts- és csocsóbajnokságot, melyeken az érme, kupák, oklevelek mellett a mindennél értékesebb pluszkimenőért versengenek a fiúk és a lányok.

Évente két-három alkalommal, arra is lehetőséget teremtünk, hogy különböző sportágakban öszszemérjék tudásunkat a többi kecskeméti kollégium diákjaival. Ezeket az alkalmakat nagyon várjuk, és rendszerint sok jó helyezéssel térünk haza.

Természetesen intézményként azt is támogatjuk – és ahol tudjuk, segítjük –, ha valamelyik diákunk egyesületi keretek között sportol. Az idei évben jó néhány igazolt sportolónk van: futballista, kézilabdázó, floorballjátékos, karatés, boksizó, birkózó, futó, de olyan is, aki az evezést, az országúti kerékpározást, vagy éppen a lövészetet választotta versenysportágának. A különböző szintű versenyeken diákjaink általában jól szerepelnek, sőt vannak, akik kimagasló, országos eredményt érnek el. Az utóbbi évek kiemelkedő versenysport-eredményt elérő diákjaink az alábbiak:

2017/2018

2 x VB 3.
1.
1.
1.
1.

HORVÁTH GERGELY | Grapplng – Junior VB
NOVÁK LAURA | Diákolimpia – Asztalitenisz "B"
KHIRER ALEX | Diákolimpia – Knock Down Karate
KHIRER ALEX | Karate – Kyokushin – Junior VB
VAS BARNABÁS | Diákolimpia – Karate – Kyokushin

2018/2019

1.
3.
2.

FERENCZI ANNA | Diákolimpia – Úszás "B" – 100 m hát
FERENCZI ANNA | Diákolimpia – Úszás "B" – 100 m gyors
VAS BARNABÁS | Diákolimpia – Karate – Kyokushin
FICSÓR ISTVÁN DÁVID | Magyarország jó tanulója, jó sportolója

2019/2020

5.

GAÁL MÁRTON | Diákolimpia – Sportlövészet

Postaládánkból

Kedves Szilvi néni!

Köszönöm szépen a kedves üzenetet. Egy pillanatra elgondoltam, hogy de jó lenne most visszamenni az internátusba és találkozni azokkal, akikkel együtt töltöttük azt a 4 évet immár lassan 10 éve. ☺ Szívesen írok az internátusi éveimről, hiszen ez az időszak nagy hatással volt a további életutam alakulására. ☺

Ezúton is köszönöm az akkori sok segítséget, és sikeres jubileumi ünneplést kívánok! Remélem, lesz majd egyszer egy kollégiumi találkozó is az internátusban. Szívesen visszatérnék egy délutánra. ☺

2007–2011 között voltam az internátus egyik lakója. Négy meghatározó év volt, hiszen ez egy olyan érzékeny időszak a legtöbb ember számára, amikor az egyén személyisége legerősebben formálódik, továbbá az eddig megszerzett alapokra építve választja meg további életútjának irányát.

Emlékszem, hogy az első látogatásom a református gimnáziumban ellenállást váltott ki bennem: nem voltam biztos benne, hogy tudnék-e azonosulni vele; hidegnek tűntek a kőfalak és a márványoszlopok. Persze, amikor végül bekerültem a gimnáziumba, és ezzel együtt beköltöztem az internátusba is, ráébredtem, hogy a falak csak addig hidegek, amíg azt meg nem töltik az emberek szeretettel. Visszagondolva már tudom, a termék és a folyósók vidámsággal, ismerős arcokkal, kedvességgel, odafigyeléssel, önzetlen óvással, segítséggel és persze sok áttanult órával voltak teli.

Három dolgot szeretnék megemlíteni, amelyben nagyon sokat segítettek nekem az internátusi nevelőim és az ott lévő barátaim. A felsorolás nem fontossági sorrendet jelent.

Először is a tehetséggondozásban. Az internátusban töltött évek alatt találtam rá a vívásra, mely nagy szerelem lett számomra. Mindennap jártam edzésre, és olimpiai álmokat dédelgettem. Emellett persze jó jegyeket is kellett szereznem a gimnáziumban. Ehhez mind a nevelőm, mind az edzőm határozottan ragaszkodott. Nem volt könnyű, de tiszta szívből ezt akartam, hát küzdöttem érte. Az egyik legboldergabb korszakomat éltem azáltal, hogy azt csinálhattam, amit szeretek. A kitartásom, a teherbírásom; az, hogy nem nyugszom, ha nem azzal foglalkozom, amit igazán szeretek; és ha kell, a lehetőségért minden falon áttöröm magam... – ezt mind itt tanultam, innen hoztam magammal.

Aztán a lélekápolás! Nem mindig volt ugyanis elég az életvidámságom önmagában. Nehezebb időszakokban, magánjellegű kihívások esetén szintén az internátus dolgozói és lakói vigyáztak a lelki egészségemre. Mindig volt mellettem valaki, aki meghallgatott, aki átsegített ezeken a nehézségeken.

Az empátiám, a tettekre való hajlandóságom, az önkéntesség iránti elkötelezettségem, a lelki egészségemre való odafigyelés, mind ennek a szeretetteljes törődésnek köszönhető.

A harmadiknak az értékek megalapozását említem. A mai napig büszkévé tesz, ha másoknak elmondhatom: én a Kecskeméti Református Gimnáziumban tanultam. Ha volt refs diákokkal véletlenül összefutunk, ugyanezt az elégedettséget hallom tőlük is. Szilárd értékekkel távoztam négy év után, amelyek a mai napig képesek engem az általam helyesnek ítélt úton tartani. A keresztény alapértékek az élet legtöbb területén és kérdésében segítenek helyesen eligazodni, döntést hozni.

Összegezve: mindig hálával gondolok a családi hangulatra, a kapott értékekre, szeretetre és tudásra. Szilárd alapokkal vágtam neki az egyetemi éveknél és az önálló életnek, köszönöm ezt az internátusnak.

Visszanézve semmi nem volt véletlen. Jelenleg az ország egyik legnagyobb sportszövetségénél, a Magyar Labdarúgó Szövetségnél dolgozom. Egy történelmi rendezésű labdarúgó Európa-bajnokságra készülünk, ahol én vezetem az önkéntes programot. Ennek célját teljesen magaménak érzem, a benne szereplő több mint ezer önkéntest pedig felelősséggel, a legjobb tudásom szerint vezetem. Ezen önkéntes program kidolgozása nem csak erre az egy eseményre szól: szeretnénk, hogy a magyar labdarúgásban szokássá váljon az önkéntesek bevonása.

Az önkéntes programok nagyszerű nemformális oktatási platformok, amelyek során a résztvevőket különböző témákra, többek között az önzetlen segítségnyújtásra és a társadalmi felelősségvállalásra tudjuk érzékenyíteni. Mindemelllett a nők esélyegyenlőségért dolgozok a Magyar Olimpiai Bizottság Nők a Sportban Bizottság tagjaként. Továbbá részt vettem egy sportos civil szervezet megalapításában, ahol fiataloknak nyújtunk lehetőséget a kultúrák közötti párbeszédre, miközben a sport szeretetére és az egészséges életre neveljük őket. Egy európai szervezet bizottsági tagjaként pedig megannyi európai uniós szintű, sporttal kapcsolatos projektben veszek részt mint projektvezető vagy tanácsadó. A sport körül zajlik az életem.

Fodor Anett*

* UEFA EURO 2020: labdarúgó Európa-bajnokság – UEFA EURO 2020 Önkéntes Program vezetője Magyarországon
Magyar Olimpiai Bizottság – Nők a Sportban Bizottság tagja
Budapesti Egyesület a Nemzetközi Sportért – Alapítótag, elnökségi tanácsadó
Európai Nem-kormányzati Sportszervezetek Szervezete (ENGSO), Ifjúsági Bizottság – bizottsági tag

SZERZŐ PÁLNÉ LENCSÉS SZILVIA

Hozzáadott pedagógiai érték egy keresztyén bentlakásos intézményben

2017-ben intézményünkben tanfelügyeleti ellenőrzés történt, melynek záró beszélgetésében az eljárást vezető köznevelési szakértő egyik javaslata az volt, hogy a jövőre nézve próbáljuk meg kimutatni azokat a hozzáadott pedagógiai értékeket, melyeket az internátus diákjaink számára nyújt, melyek biztonságos alapot képeznek a ránk bízott ifjak képességeinek, tehetségeinek kibontakozásához.

A feladat egy oktatási intézmény tekintetében is nagyon komplex vizsgálódást igényel, kollégiumi aspektusból pedig még összetettebb. Mit is jelent valójában a hozzáadott pedagógiai érték?

Ezzel az értékkel a kompetenciamérések során találkozhatunk, ami tulajdonképpen azt fejezi ki, hogy az adott intézmény mennyivel járul hozzá a tanulók tudásának, képességeinek és készségeinek fejlesztéséhez. Valójában az intézményben folyó munka hatékonyságának mutatója, másképpen fogalmazva a pedagógus munkájának eredményességét tükrözi.

Hogyan történhet a mérése? Megvalósulhat az oktatási folyamat elején és végén mért eredmények

összevetésével, de kiindulhatunk egy mérési pontból is, ilyen esetben szükséges a háttértényező vizsgálat is. Ha hozzávetőlegesen meg tudjuk határozni, hogy a gyermek képességeinek mekkora része hozott tudás, és mennyit tesz hozzá az intézmény, akkor látszik a hozzáadott pedagógiai érték.¹

De hogyan lehet a kollégiumpedagógiai – elsősorban nevelési – tevékenységet a hozzáadott érték mérlegén mérni? A Kollégiumi Nevelés Országos Alaprogramja által meghatározott nevelési területek közül négyet emelek ki, és röviden összegzem az intézményi sajátosságainkból fakadó szempontjainkat, tapasztalatainkat a hozzáadott pedagógiai érték megjelenítési lehetőségei tekintetében.

A tanulmányi előmenetel terén az eredményeket mindenképpen vizsgálhatjuk egyéni szinten tanulócsoporthoz és intézmény viszonylatában egy-egy tanév tekintetében, illetve 4 - 6 év távlatában. Össze tudjuk vetni gimnáziumi szinten a bentlakásos illetve nem kollégista diákok tantárgyi átlagait. Ezt rendszeresen meg is tesszük, hiszen negyedévenként, félévenként kimutatásokat, elemzéseket

¹ <http://ekftanar.blogspot.com/2015/04/mit-mesel-hozzaadott-pedagogiai-ertek.html>

végünk. Azt tapasztaljuk, hogy az állandó napirend, a nyugodt tanulási feltételek biztosítása, a diákok egyéni kísérése, támogatása az internátista tanulóközösség tanulmányi eredményeit egyértelműen pozitív irányba mozdítja.

Kiemelt figyelmet szentelünk az önismeret és pályaorientáció nevelési területének. Itt a számszaki mérések nem relevánsak, a pedagógiai tevékenység eredményessége teljesen más dimenzióban jelenik meg. A nevelőtanár legfontosabb feladata a rábízott diákokkal a bizalmi kapcsolat kiépítése. Erre az alapra építkezve bontakozhat ki egy mentori, illetve coach attitűddel bíró pedagógiai tevékenység, amely segíti a diákok reális önismeretének kibontását.² Másrészt a nevelőtanár, mintegy tutor³, kinyithatja a világot, lehetőséget nyújtva sokféle tevékenységben való részvételre, tapasztalatszerzésre, ami alapján határozott irányokat vehet érdeklődésük, pályaorientálásuk.⁴ Internátusi életünk struktúrája, rendje, közösségépítő programjaink, sport- és művészeti szakköreink kiváló teret és lehetőséget biztosítanak mindennek megvalósulásához.

A pedagógiai hozzáadott érték ezeken a területeken nem feltétlenül a felsőoktatásba felvételt nyert tanulók számában, hanem sokkal inkább a saját adottságaival, személyiségjegyeivel tisztában lévő diák testhezálló pályaválasztásában, majd a hivatásában való megelégedettségében mérhető. Ehhez a hosszútávú folyamathoz nélkülözhetetlen diájkaink kísérése, elért eredményeik számontartása, a visszacsatolási lehetőségek biztosítása. Kiváló

alkalmat kínál erre nézve egy-egy jubileumi év, mely során adott koncepció szerint megkeressük volt diájkainkat. Ezt az ideit, 30 éves évfordulónkon is megtettük. Sok értékes visszajelzést kaptunk tőlük, ami arra enged következtetni, hogy nevelőtanári tevékenységünk nem volt eredménytelen: a közvetített értékek befogadásra találtak.

A negyedik vizsgált területünk a lelki nevelés feladatköre. Érdekesként jegyzem meg, hogy ez minden kollégium számára előírányzott tevékenység. Egyházi intézményként kiemelt szerepe van, ami intézményünk identitásából fakadóan a kollégiumi élet minden területét át kell, hogy hassa. Ezt a feladatot nem csupán a lelkipásztornaknak, hitoktatóinknak kell végezniük, hanem meg kell jelennie a reggeli ébresztő szavaiban, az asztalközösségekben, a fegyelmezésben, egy-egy vigasztaló gesztusban, úgyszólván minden lélegzetvételünkben. Ezen a területen a nevelőtanár hozzáadott pedagógiai értékének mérlege nem más, mint saját hitelessége.

Az a személyes meglátásom, hogy abban az intézményben, ahol a pedagógusok szem előtt tartják, sőt küldetesként élik meg munkájuk értékteremtő lehetőségeit, ott bizonyossággal felszínre kerülnek a diákokban rejlő talentumok is. A nevelés eredményességének keresztyén szemléletű valid⁵ mérési pontját pedig Pedagógiai Programunk vezérigéje azonosítja: „*Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.*” (Péld 22,6)

2 FEJES József Balázs, KASIK László, KINYÓ László: *Bevezetés a mentorálás kutatásába*. Iskolakultúra, 2009.

A coachingról <http://www.solutionsurfers.hu/olvasnivalo/>

3 *tutor*: olyan tanárt, szakembert jelent, aki egy témában, egy bizonyos szakterületen pártfogója, vezetője, segítője a tanulónak.

4 DR. BARNA Viktor: *Megújuló nevelőtanári szerepkészlet a tehetségsegítés érdekében*. Tehetségkikötőnk, 2019.

5 *valid*: érvényes, megalapozott, igazolható

Szeretsz-e engem?

Textus: „Harmadszor is szólt hozzá: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: Szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.” (Jn 21,17)

Kedves Testvérek!

Húsvét ünnepén felelevenednek előttünk a régóta ismert történetek a feltámadásról. Riadt asszonyok, felkavart lelkű tanítványok a nyitott sír körül, tanácstalan közösség Jeruzsálemben. Ebben a zavarba hozott és gyászából lassan ébredező világban látjuk magunk előtt Jézus és Péter párbeszédét, egy húsvét utáni életképet.

Ez a történet talán olyan a Bibliában, amelyet mindannyian sokszor idézünk vissza magunkban, többször felelevenítjük. Azt látjuk, hogy Jézus hogyan érkezik el valakihez, egy kudarcot vallott, megtört emberhez; hogyan állítja helyre, hogyan gyógyítja meg.

Péter és a tanítványok a feltámadás után találkoznak Jézussal. A húsvét szinte felfoghatatlan eseményei után visszarendeződnek az élet megszokott dolgai, de valami mégis gyökeresen megváltozik. Amikor Jézus eljön a tanítványaihoz, megjelenik nekik, apró jelzésekből rájönnek, hogy kivel vannak közösségekben. Talán már tudják, hogy a hitük ezután emlékezetből és láthatatlannak tűnő dolgokból fog táplálkozni. De Péter magában még nem tudta feldolgozni, amit elrontott. Nem tudhatom, de talán ha kakasszót hall, még mindig összeszorul a szíve. Egy mások számára jelentéktelennek tűnő

hang talán Péter számára a kudarcot, a személyes törést jelenti. És mindezekkel együtt vágyik arra, hogy ott legyen Jézus mellett.

Aztán elindul ez a csodálatos, gyógyító beszélgetés kettejük között, amely ha nem jön létre, akkor talán teljesen felemészti magát a tanítvány. Jézus ezt nem hagyja. Fájdalmas kérdéseket tesz fel neki, ami egyszerre mindenre emlékezteti. „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” – kérdezi. Hihetetlen szeretettel és szelídséggel, de ugyanakkor megrázó őszinteséggel. Mennyire fájhatott ez neki. Nem Péterként, Kősziklaként szólítja meg, hanem a régi nevén: Simon, Jóna fia. Azon a néven, amelyen először szólította, amikor új életre hívta. Hogyan is lehetne Kősziklának nevezni valakit, aki ilyen könnyen adta magát a tagadásnak.

És Jézus folytatja: „jobban szeretsz-e engem ezeknél?” Ebben a kérdésben egy másik fájdalmas emlék van Péter számára. Korábban ő volt az, aki mindenkinél jobban szerette Jézust – elmondása szerint. Ő volt az, aki minden tanítványnál jobban ragaszkodott a Mesterhez. Aztán, amikor mérelegre került a kimondott szó, feladta a hűségét. Ha pedig mindez nem lenne elég Péternek, Jézus háromszor megismétli ugyanazt a kérdést. Péter

ILLUSZTRÁCIÓ: SIMON ANDRÁS

pedig elszomorodik. Nyilvánvalóan azért, mert ez emlékezteti csak igazán a háromszori tagadására.

Mit tesz Jézus azzal az emberrel, aki a múltjának a foglya? Nem takargatja el a dolgokat, nem kendőz, hanem nagyon tudatosan szembesít. Félre ne értsük! Jézus előveszi Pétert, de nem azért, hogy szemrehányást tegyen, hanem hogy elfedezze a múltat, és újrakezdjen vele mindent. Ilyen az ő szeretete. Ez a kegyelem! Ő készít alkalmat a találkozásra, a jóvátételre és megbékülésre. Segít, mert egyedül nem megy. Olyan sokszor nehéz ezzel bármit is kezdenünk, az Isten szeretetének természetével. A kudarcaink, a töréseink között nehéz túllátni saját magunkon. A Feltámadott Úr ott van, amikor szükségünk van Rá, amikor keressük az oltalmat,

a kegyelmet, a bűnbocsánatot. Krisztus áldozata nyilvánvalóvá tette az ember számára, hogy Isten nem akarja, hogy az ember a kárhozat foglya legyen.

És Péterből felszakad az utolsó válasz: „te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.” Te ismersz engem. Te akkor is a szívembe láttál, amikor előre megmondtad, mi fog történni. És most is tudod, hogy a töredékes szeretetemmél mennyire szeretlek.

Engedjük mi is – az ünnepben és a húsvét elmúltával is –, hogy Isten ezzel a szeretettel keresen bennünket! Találkozunk az ő kegyelmével a testvéri közösségben, az úrvacsora áldásaiban, az imádság csendjében, az ének szavában, de mindegyik előtt önmagunkban! Ámen.

Az Atya kezében

Nagyszombaton nemcsak temető, sziklasír, csend, kenetkészítés és emberkezek vannak, hanem mindezeket megelőzi, hogy Jézus az Atya kezében van. Ő maga kérte: „*Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet*” (Lk 23,46). Az Atya pedig odatartotta kezét, és elfogadta a Megváltó halálát. Jézus fohásza több egy haldokló kétségbeesett imájánál. Alapérzést és vallástételt fejez ki. Jézus a zsidó gyermekek esti imájának szavaival zárja le a ke-

reszten is a szemét. Az Atyára bízva egész lényét, mert neki nála kell lennie, hogy az éjszaka után jöhessen az ébredés, élete folytatása.

A halott Jézus a legjobb helyen volt: az Atya kezében. Nem vén, remegős, erőtlén és bizonytalan kéz az övé, hanem világteremtő, emberalkotó, szabadító, sorsfordító és biztonságot adó kéz, amelyre érdemes ráhagyatkozni.

■ FEKETE Károly: *Két percben*. Budapest, Kálvin Kiadó, 2020. p. 40.

Imádság

Igaz Istenünk!

Annyi minden akarja eltakarni Fiad átszögezett kezét, s annyi minden távolít el minket Tőled. Mutasd meg, hogy hatalmas kezében minden gondunk és örömünk átértékelődhet, és mi magunk

is a helyünkre kerülhetünk! Hisszük, hogy ott van az a legjobb helyen. Ezért kérjük: kegyelmes Isten, kinek kezébe életünket adtuk, viseld gondunkat, vezérelj utunkat, mert csak Rád maradtunk. Ámen

■ FEKETE Károly: *Két percben*. Budapest, Kálvin Kiadó, 2020. p. 40.

Út a Kálváriára

Reszkető, enyhe fény sugárzik.
Egy felhő lassudan megyen.
A lélek fáj, a fény sugárzik.
Valaki ballag a hegyen,
hús homlokáról fény sugárzik
s szemét lehúnyja – úgy legyen!

Elszállt szerelem illatától
kövér és fűszeres a lég.
Halott szerelem illatából
soha, de sohasem elég.
Bomló szerelem illatából
sejti a szív, hogy itt a vég.

A seb szép csendesen begyógyult,
– ó, angyalok bús, kék szeme –
a seb már nem sajog, begyógyult,
– ó, halkán bűgő, mély zene! –
a seb már régesrég begyógyult
s mintha mégis vérzene.

Valaki lépked, felfelé tart.
Bozót közt víg madársereg.
Valaki lassan felfelé tart.
Tövisről vérharmat csepeg.
Valaki fel, a csúcs felé tart,
hogy önmagát feszitse meg.

DSIDA JENŐ

■ DSIDA Jenő: *Estharangok*. Cluj-Napoca, Polis, 2010. p. 34.
GRAFIKA: DEÁK FERENC

Interjú Kuti Józsefné Filep Katalinnal

Úgy gondoltuk, hogy idei évi első lapszámunk Négy szemközt rovatába új interjúalanyokat keresünk, lezárva az általános iskolai hitoktatókkal készült sorozatunkat. Választásunk a lelkészi kar tagjaira esett. Így nemcsak az áhítatokon keresztül ismerhetjük meg őket, hanem az általunk feltett kérdésekre adott válaszaik alapján is. Főleg a munkakörükről, feladataikról szeretnénk pontosabb képet adni a gyülekezet tagjai számára.

Hogyan lett lelkipásztor? Melyik ige volt az, ami meghatározó volt az elhívásában, pályaválasztásában?

Olyan családba születtem, amelyben Isten létezése magától értetődő volt, de ez az istenhit valahogy mégsem itatta át a hétköznapiakat. Sokáig háromgenerációs családként együtt éltünk a nagyszüleimmel. A legélénkebb „hitéletet” a nagyapámon láttam, aki különösen idős korában sokat olvasta a Bibliát – fiatalabb korában templomba is járt –, és rendkívül racionális, szinte provokatív kérdéseket vetett fel Istennel kapcsolatban. Egyszerre láttam hinni, sok hitkérdésben pedig nagyon szkeptikusként vélekedni.

Természetes volt, hogy gyermek-istentiszteletre járok, konfirmálok. Így visszaemlékezve számomra az is magától értetődőnek tűnt, hogy a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába menjek középiskolába, noha ezt a fenti előzmények aligha indokolták. (Később egyébként

édesapám 20 évig volt a Szamoszegi Református Egyházközség presbitere.) Egyszerűen csak valamiben különlegesnek hittem a „refit” – ma meg már végképp annak gondolom.

Itt aztán a diáktársaim között példákat láthattam arra, hogy az embernek lehet egészen közeli, személyes kapcsolata Istennel. Aztán persze sokat hallottam erről az áhítatokon, evangelizációkon is. Ugyanakkor úgy tűnt, hogy örökségül hoztam magammal a szkepticizmust, a talán túlzottan is racionális gondolkodást. Ennek ellenére mégis megtörtént, hogy egyszer csak ki tudtam mondani, hogy „megadom magam Istennek”. Megadatott a jóleső elfogadása annak, amit ma már bizonyossággal tudok: Isten az életünk, az én életem Ura, Jézus Krisztus pedig az én Megváltóm.

Jó ideig én magam akartam épülni a hit által. Az volt számomra a fontos, hogy én mit kaphatok Istentől, ezért is volt az egyik legked-

vesebb igém a 32. Zsoltár 8. verse: „Bőlcse teszlek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” Mondhatnám, hogy azért lettem lelkész, mert Istent akartam szolgálni (sokszor hallottam ezt teológus társaimtól), de azt hiszem, hogy én a másik oldal felől értem be a célba. (Egyszer egy tájfutó versenyen megtörtént ez a csapatunkkal, és akkor megfogott ez a kép.)

Pályaválasztás tekintetében talán közhelesen hangzik, de azt mindig tudtam, hogy „emberekkel akarok foglalkozni”, embereken szeretnék segíteni. Ezt a késztetést erősítette bennem az az ige is, ami azóta is fontos „alapige” a számomra: „*Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.*” (Jak 4,17) Mivel segítség alatt elsősorban lelki segítségre gondoltam, felmerült bennem, hogy pszichológus leszek. Bár azóta is nagyon szép és érdekes hivatásnak tartom, a lélektani ismereteket pedig fontosnak a lelkipásztori munkában is, végül mégis úgy éreztem, hogy az „igazi megoldások” Istennél vannak. Mintha Isten foglyul ejtett volna, húzott maga felé a teológia. Így azután további 5 ill. 7 évre (két évig diákvezető voltam) lett az otthonom a debreceni kollégium.

Hol szolgált először?

A teológiai akadémia, ill. 1996-tól hittudományi egyetem elvégeztével nem éreztem késznek arra magamat, hogy amolyan „mindenes” gyülekezeti lelkipásztor legyek; arra pedig egyenesen képtelennek gondoltam magamat, hogy meg tudjak állni egy koporsó mellett, a veszteségtől lesújtott gyászolókkal szemben.

Debrecenben maradtam, és a város időseklátásával foglalkozó szociális alapellátó intézménynél lettem lelkigondozó, fő feladatam az idősek látogatása volt. Emellett mentálhigiénét tanultam, és volt egy félállásom az egyetemi gyülekezetben. E munkám kapcsán ismerkedtem meg a férjemmel, akivel 2002-ben házasodtunk össze. Ő már a Dunántúlon, Szomódon volt lelkipásztor. Amikor én is odaköltöztem, besegítettem ugyan a gyülekezeti munkába, gyermek-istentiszteleteket tartottam, alkalmanként prédikáltam, de lelkészi státuszom nem volt. A tatai Családsegítő és Gyermekjóléti Szolgálatnál lettem családgondozó. 2005-ben megszületett az első lányunk, 2009-ben a második, a harmadik már itt, Kecskeméten 2011-ben. Összesen tíz évig voltam otthon velük. Hogy itt, Kecskeméten a lelkipásztori szolgálatok melyik része vonz leginkább, az nem volt kérdés számomra. Így 2015-ben, amikor Szabó Zsuzsa nyugdíjba ment, örömmel vettem át a Sion házakban végzett szolgálatát. Ekkor lett először hivatalos lelkipásztori állásom.

Milyen szolgálatai vannak? Hogyan változtak ezek (ha változtak) a Covid19-járvány alatt?

Rendes körülmények között a Sion házakban két fő feladatam van: a rendszeres igei alkalmak megtartása mind az idősek, mind a munkatársak számára; és a látogatás, személyes beszélgetések. A Sionon kívül általános gyülekezeti szolgálatokat végzek: igehirdetés, temetés, keresztlői oktatás (ez mostantól Fodorné Ablonczy Margit területe lesz), hivatali ügyelet...

A világvárvány nagyon megváltoztatta az életünket. A Sion házakban és a Margaréta

Otthonban (ahová vasárnaponként jártam) különösen érezhető ez a változás. Az első hullám alatt a személyes érintkezéseket igyekeztünk (elő is volt írva) minimálisra csökkenteni. Nyáron volt egy kis fellélegzés, de ősztől újra visszaszorultak a találkozások. Mivel a Sion és a Margaréta lakói közül nem sokan használják az internetet, az ígét, igehirdetést papírra írt formában próbáltam pótolni. Az ottaniak hetente kapnak egy-egy leírt „áhítatot”, amit Simonné Bakó Mária főgondnok asszony a Nőszövetség levelező listáján is meg szokott osztani. Ennek egyébként előnye is lett: olyanokhoz is eljut az íge, akik valamiért nem szoktak részt venni az alkalmainkon. Vagy azért, mert betegek; vagy más vallásúak (bár ez egyébként nem kizáró ok); vagy mert a személyes részvételhez nincs elég indíttatásuk. A visszajelzések alapján ezt a szolgálati formát érdemes lesz akkor is folytatni, ha az élet visszatér a régi kerékvágásba. A látogatások helyét a telefonos megkeresések vették át, de ha a házvezetőktől olyan jelzést kaptam, hogy fontosabb a látogatás az óvatosságnál, akkor személyesen is mentem. Mióta csökken a megbetegedések száma, azóta újra többet látogatok. Már áhítatot is tartottunk, egymás után inkább kettőt is házanként, hogy a résztvevők létszáma ne haladja meg a tíz főt.

Mit tart feladatának, küldetésének az idősek közötti szolgálatban?

Úgy gondolom, nagyon fontos, hogy mindazok, akik az életük során hívő, templomba járó emberek voltak, azok minél tovább megélhessék a gyülekezeti közösséget, történjen az akár megváltozott körülmények között egy nyugdíjsház-

ban vagy időotthonban. Vehessenek úrvacsorát, imádkozhassanak együtt. Amikor az „együttre” már nincs mód, akkor az otthonaikban, Sion házi lakásaikban, nyugdíjasotthoni szobáikban. Emellett fontos a lelkigondozás, számontartás, kapcsolattartás is. Még ha valaki nem is a házak református jellege miatt költözött be a Sionba, sokszor annak is jó megélni, hogy ezzel része lett valaminek. Ezt az odatartozást erősíti a dolgozókkal, a lelkipásztorral való kapcsolat, és persze a közös programok.

Az emberélet végén milyen kérdésekkel találkozok, s erre milyen segítséget, válaszokat tud adni?

Az idős kor előrehaladtával, bármilyen rossz is kimondani, különböző dolgok, sőt személyek vesznek el az életünkből. Most a járvány miatt különösen nehéz a kapcsolatok, az életér beszűkülését megélni. Általában nehéz a képességek, a teljesítőképeség hanyatlását feldolgozni, és beépíteni ezt is a hétköznapi gyakorlatába. Nehéz a korábbihoz képest „redukált” életnek megtalálni azt az értelmét, amiért mégis csak jó élni. Ebben nagy segítség a hit. Tudni, felismerni, megtapasztalni, hogy az Istennel való kapcsolat minden korban lehet nagyon intenzív, lehet folyamatosan fejlődő. Az Istennel való kapcsolat keresése, megélése célt ad, és tartalommal tölti meg a mindennapokat. (Ismerek olyan nénit, aki 20 éve ágyban fekvő, és mégsem kérdezi, hogy mi értelme van így az életnek. Nem üres az élete, mert ott van benne Isten.) Lelkipásztorként az egyik legfontosabb dolognak tartom ezt képviselni, elmondani, ebben támogatni.

Talán meglepő, de a nagy kérdés, hogy „mi lesz velünk a halálunk után”, kevesebbszer merül fel. Az odáig vezető úttól, a kiszolgáltottságtól, a szenvedéstől nagyobb a félelem, kell a biztatás, bátorítás.

A gyülekezeti feladatok közül melyik az, amit a legszívesebben végez?

A gyülekezeti munka területén különösen közel érzem magamhoz a gyással kapcsolatos feladatokat. Míg a teológia elvégzése után úgy éreztem, hogy a túlzott bevonódás miatt nem tudnék elvégezni egy temetési szertartást, mostanra ez megváltozott. A temetésnek egy ilyen nagyvárosban megvannak ugyan a speciális nehézségei. Legtöbbször nem ismerjük a gyászolókat, az elhunytat, és így nehéz a személyességnek arra a szintjére eljutni, ami szerintem fontos ahhoz, hogy ne csak úgy „elprédikáljunk” a gyászolók feje felett. Ez nagy kihívást jelent. Igaz, hogy vigasztalni Isten tud az Ő Lelke által, de a veszteségben fontos, hogy rajtunk – és a temetési igehirdetésen – keresztül is érezhetővé váljon az Ő támogató szeretete. Részint ezt próbáljuk közvetíteni a gyászfeldolgozó csoportokkal is, amit többször is szerveztünk az elmúlt években itt a gyülekezetben, és amelyeknek a vezetésében magam is részt vettem.

Családanya, lelkészfeleség, lelkész nő egyszemélyben. Hogyan tudja ezeket a „szerepeket” harmonikusan összeegyeztetni? Mi ezekben a legnagyobb nehézség, és mi a legnagyobb áldás?

A harmonikus szó számomra valami olyasmit fejez ki, hogy valami nem „izzadságszagú.” A mi családi életünk működik, de sokszor nagyon

nehéz egyensúlyban tartani. Döntéseket hozunk, hogy éppen mi élvez prioritást. Nem lehet könnyű szívvel azt mondani egy gyermeknek, hogy ma egyik szülőd sem tud meghallgatni a népdal-éneklő versenyen. Ugyanígy a második ilyen alkalom után nem lehet minden lelkifurdalás nélkül azt mondani, hogy bár a gyülekezetben lenne dolgom, de most a gyermeket választom. Ez nem a lelkészléttel függ össze, ilyen a világ. A gyermekeinknek próbálunk mindenféle lehetőséget megadni: zenélnenek, sportoljanak az iskolai elfoglaltságok mellett, és ugyanígy a különböző intézmények (különösen kisebb gyermekek esetében) bennünket, szülőket is „foglalkoztatnak”, elvárják bizonyos feladatokban a közreműködésünket, részvételünket.

Azt hogy munka mellett hogyan lehet egy nagy lakást és egy nagycsaládot rendben tartani, szintén nem csak a lelkészfeleségek, lelkész nők ismerik. Valószínűleg azt sem, hogy milyen, amikor a férj sokszor este is dolgozik. „Békeidőben” a gyülekezetben bőven van esti program, bizottsági ülés, megbeszélés... Este is jönnek a telefonok, különböző gyülekezeti dolgok átgondolása – olyan, mintha a férj is otthon lenne, de ez csak látszat. Ilyenkor a lelkészfeleségen múlik, hogy milyen lesz a család, a gyerekek estéje.

És ott vannak a hétvégék, egyházi ünnepek! A lelkészcsaládokat gyakorlati szempontból mindezek másként érintik, mint a legtöbb családot. Amikor a gyerekek otthon vannak, de a szülő végzi a szolgálatát, vagy éppen arra készül. A kötetlen munkaidő azért ebben nagy segítség. Én például valamelyik megelőző napon vagy este tudok készülni az igei alkal-

makra. A férjem vasárnaponként általában délután prédikál, én délután megyek a Margaréta Otthonba (legalábbis a járvány előtt így volt). Ennek megvan a pozitív és a negatív oldala is. Mint ahogy annak is, hogy mindketten lelkészek vagyunk. Az nagyon jó, hogy lehet „egy húron pendülni”, megbeszélni a munkánkkal kapcsolatos dolgokat. Szeretem, hogy értem, amit a férjem „dolgozik”, és ő is érti, amit én. (El se tudom képzelni, hogy mit éreznék pl. egy informatikus mellett.)

A legnagyobb nehézség számomra az, hogy saját magamnak cezúrákat húzzak. Lelkészeknek lenni tényleg 24 órás hivatás (anyának lenni is), és bele is lehet feledkezni. Sokszor azon kapom magamat, hogy miközben ott forgolódik körülöttem a család, én egy igemagyarázaton, egy lelkigondozói problémán, vagy valami „gyülekezetesdin” gondolkodom. A gyerekek nyüzsögnek, virgonckodnak, visonganak, én pedig rájuk szólok, hogy nem lehetne-e kicsit halkabban. Gyakran olyankor is, amikor inkább százszázalékosan velük kellene nevetni. Tudatosan át kell állni családjára, ill. szülő üzemmódba. Ha jól tudjuk ezt csinálni, akkor a gyerekeink negatív érzések nélkül viszik magukkal a példát, hogy az ember nemcsak önmagának él, hanem felelős másokért, felelős tagja egy közösségnek. Cselekvő szolgája a bennünket megerősítő, gondviselő Istennek. Bízom benne, hogy gyermekeink úgy élnek meg a jelent, hogy későbbi életükben ez az életforma számukra egyszerre fog feladatot és áldást jelenteni.

Milyen jövőbeli tervei vannak?

Újra meg újra felerősödik bennem az önképzés szükségessége. Fejlődni szeretnék mind a lelkigondozás tekintetében, mind az Ige „átadásában”, és abban, hogy hogyan lehet az Isten Igéjével minél jobban megszólítani azokat is, akik távol vannak. Most éppen részt is veszek egy online képzésben, ami a kiscsoportos igefeldolgozáshoz ad nagyon jó támpontokat. Azt remélem, hogy ennek hasznát tudom majd venni a sionos munkatársi bibliaórákon.

Akár velünk marad a COVID-19 betegség, és sok mindenben tovább gátol bennünket, akár visszakaphatjuk a korábbi „szabadságunkat”, új ötletek, új megoldások kellenek. Pl. miután a Sionban az igei alkalmak formája az áhítat, időnként összejöhetnének úgy is, hogy egy-egy bibliai idézet, irodalmi szöveg vagy film alapján beszélgetünk vallási, hitbeli kérdésekről. Egy másik ötlet, ami kicsit össze is kapcsolná a lakókat az egyéni bibliaolvasásban (az ige mellett), egy „feladatlap” összeállítása egy bibliai könyvhöz, vagy szakaszhoz. A Bibliaolvasó kalauzzal nemsokára kezdjük az Apostolok cselekedeteiről írott könyvet, ami nagyon alkalmas ilyenfajta közös „feldolgozásra”. Jelenleg a foglalkozások nagy része szünetel, de lehet olyan elfoglaltságra hívni, ami személyes találkozások és internet nélkül is enyhít az elszigeteltségen.

A rendkívüli helyzet hatása a konviktus működésére

A bizonytalanság kerített hatalmába: vajon a gyülekezet tagjai közül hányan lesznek kíváncsiak erre az írásra? Hiszen nagyon unjuk már a járványt; elégünk van abból, hogy – mint azt mondani szokták – a „csapból is a koronavírus folyik”. Vagy azért csak elolvassák? Még akkor is, ha már száz másik, a járvánnyal összefüggő szöveget olvastak és hallottak? Kételyeim ellenére az erősödött bennem, hogy helye van ennek a „jelentésnek” a mostani lapszámban.

Jó néhány év múlva érdekes lehet majd, hogy ez a rendkívüli helyzet, amelyet a vilá járvány kényszerített ránk, milyen hatással volt egyik intézményegységünk, a konviktus működésére.

Virág Gabriella gazdasági igazgató asszony újságírói kérdésekre válaszolva készített egy összefoglalást arról, hogy miként is érintette az egyházközösségünkben folyó közétkeztetést a pandémia. Azok számára – s valószínűleg ők lesznek többen –, akik nem látnak bele konviktusunk működésébe, így a számok tükrében meglepő lesz néhány adat. Nem magyarázni szeretnénk a megmagyarázhatatlant, de a Sion házak mellett talán a legnagyobb nehézséget ez az egyházközösségi intézmény szenvedte el, illetve szenved el, sajnos, a mai napig.

A Kecskeméti Református Egyházközösség Konviktusának tevékenységi köre és az ellátottak létszáma vészmentes időben a következő képet mutatja. A gyermekétkeztetés során konyhánk körülbelül 108 fő óvodást, 674 fő általános iskolást, 702 fő gimnázium tanulót, valamint 134 internátusban lakó diákot szolgál ki. Ezenkívül a Sion házak lakói közül 220 főnek szállítanak innen ebédet, sőt további 152 felnőtt veszi igénybe az éttermi szolgáltatást. Összesen – tanítási időben, szeptembertől júniusig – napi 1800–2000 fő étkeztetéséről gondoskodnak az itt dolgozók. A gimnáziumi részben az iskolabüfé működtetése is a konviktus feladata.

Szintén a konyha biztosítja az étkeztetést a nyári napközis táborokban – ami átlagban 180 fő kiszolgálását jelenti –, továbbá az Emmaus ház táboraiban, gyülekezeti és csendes hetein, konferenciáin is. Ez utóbbi helyen, az Emmausban az ellátást az étel helyszínre szállításával oldják meg. Ebben az időszakban – nyáron – az oktatási intézmények létszáma kiesik az ellátásból

(kivétel az óvoda), de az Emmaus ház, valamint a napközis táborok és a különböző gyülekezeti és egyéb rendezvények kiszolgálása nagyságrendileg a szorgalmi időszakhoz hasonló létszámot jelent.

Az internátus diákjai számára teljes napra vonatkozó ellátást, míg az óvodások és az alsó tagozatos tanulók részére napi háromszori étkezést kell biztosítani. A felnőttek étkeztetésére kétféle módon van lehetőség: helyben fogyasztással az étteremben, vagy ételhordóban történő ebédkiszállítással. A konviktus termei alkalmasak rendezvények, családi események, esküvők, városi rendezvények stb. lebonyolítására, így az egyház-község intézményeinek protokolláris rendezvényei mellett – korlátozott számban – külsős megkereséseknek is eleget tesznek.

Tavaly március óta ezek az adatok és feladatok jelentősen megváltoztak.

A gyermekétkeztetés szinte teljesen megszűnt, ugyanis 2020 tavaszán minden oktatási intézményben digitális munkarendet vezettek be, így csak az ügyeleti ellátást igénylő gyermekek részére kellett ebédet biztosítani. Ez az óvoda és az általános iskola alsó tagozata esetében átlagosan napi 10 fő volt: tehát 1480 gyerek helyett 10 gyermeket kellett ellátni. Ez három hónapi teljes bevételkiesést jelentett az egyházközségnek mind a normatív támogatás, mind az egyéni térítési díj vonatkozásában. Ugyan a szociális étkezők létszáma kis mértékben növekedett, de ez nem volt számottevő. A járványügyi rendelkezések következtében a helyben fogyasztó felnőttek étkeztetése szintén megszűnt, és az otthontartózkodás miatt mérsékelt volt az igény a házhoz szállításra is. (Ez utóbbi fellendítését az intézményvezetés élénk marketingtevékenységgel szeretne volna elérni – a fejleszthető üzleti lehe-

tőség reményében –, de számottevő új vendégkört ez ideig nem sikerült kialakítani.)

A rendezvényekre vonatkozó korlátozó intézkedések miatt a már előjegyzetteket lemondták, ami szintén jelentős bevételkieséshez vezetett. A 2020. nyári időszakra tervezett napközis táboroknak – az előző évekhez képest – mindössze egy harmada került megtartásra. Az iskolai büfét is csak rövid ideig tudták üzemeltetni az oktatási intézmény digitális munkarendbe helyezése miatt. Az Emmaus gyülekezeti házat tavaly tavasszal szintén be kellett zárnia az egyházközségnek. Mivel a nyári foglалásokat lemondták, nem volt mód az újrainytásra. Így ezen szolgáltatási terület bevétele szintén teljesen kiesett.

A már ismert körülmények között a napi étel-adagszámok az alábbiak szerint alakultak:

- 2020. január: 26 738 adag/hónap (Ez még a Covid-járvány előtti időszak.)
- 2020. április: 9 188 adag/hónap (A tavaszi, első járványhullám alatti időszak.)
- 2020. november: 23 699 adag/hónap (Az őszi, második járványhullám alatti időszak.)

Összel, a második hullám idején láthatóan jóval kedvezőbben alakult a konviktusi szolgáltatás iránti igény: szerencsére nem volt kiemelkedő mértékű a csökkenés a járvány előtti időszakhoz képest. Ennek az a magyarázata, hogy csak a gimnáziumi osztályok 9-12. évfolyamait helyezték digitális oktatási munkarendbe. Minden más intézmény a járvány előtti időszakban megszokott, változatlan formában működött – ellátásuk is eszerint történt. A helyben fogyasztók pedig áttértek az ételhordóban történő ebédeltételre,

amit egyénileg oldottak meg. Továbbra is jelentős gondot okoz a rendezvénytilalom.

A vázolt körülmények a konviktus személyi állományában is hoztak változást. Jelenleg 23 fő (az igazgatótól a konyhai kisegítőig) látja el az intézmény működtetését. A vírus megjelenése előtt az állomány létszáma 31 fő volt. Az ellátottak létszámának drasztikus csökkenése miatt – szem előtt tartva a munkatársak jogviszonyának megőrzését – a munkáltató a következő intézkedéseket hozta 2020 márciusában: nyolc munkatársat áthelyeztek más munkakörbe, négy főnek meg kellett szüntetni a jogviszonyát, két fő kért fizetés nélküli szabadságot tekintettel nyugdíj melletti foglalkoztatására és veszélyeztetett korosztályba tartozására. További két fő betegség miatt tartósan táppénzes állományba került. Az őszi, második hullám idején további létszámcsökkenésre nem volt szükség, ugyanis a fenntartó Kecskeméti Református Egyházközség vállalta a teljes munkatársi kör megtartását és az ezzel járó többletkiadásokat. További változás volt, hogy átálltak a munkaidőkeretben történő foglalkoztatásra az őszi járványügyi rendelkezések miatt. Sajnos ez nem jelentett segítséget a munkáltató részére, mivel 3 hónapnál tovább tartanak a megszorító intézkedések, s így a munkavégzést nincs mód más időszakra átcsoportosítani. A munkabérek nem csökkentette a fenntartó, hiszen így sincsenek magas fizetések ezekben a munkakörökben. A kormány tavaszi intézkedései (bértámogatás, járulékkedvezmény stb.), melyeket a vendéglátóipar megsegítésére hozott, az egyházközség számára nem jelentettek segítséget. Jogosultság híján ezeket a kedvezményeket nem tudta igénybe venni, ugyanis nem ez a fő tevékenységi területe.

A diákétkeztetésből származó bevétel kiesése kapcsán az egyházközség már felvette a kapcsolatot az EMMI-vel a probléma megoldására.

Mint azt a gyülekezet tagjai bizonyára tudják, az ételek elkészítése egy helyszínen, a Fráter utcai ún. nagykonviktusban történik. A déli órákban itt étkeznek a felső tagozatos diákok és a szolgáltatást igénybe vevő felnőttek. Az általános iskola alsó tagozatának ellátása azonban az oktatási intézmény épületében, az ún. kiskonviktusban történik, ahol a melegítő konyha mellett egy kisebb étterem áll rendelkezésre. Ide minden nap kiszállításra kerül a tízórai, az ebéd és az uzsonna. A Pálmácska óvoda esetében hasonló a helyzet, ugyanígy valósul meg az étkeztetés biztosítása.

A Sion házak ellátása, a szociális étkeztetés szintén kiszállítással történik, ahogy – igény esetén – a felnőtt étkezők számára is házhoz szállítással biztosítjuk az ebédet. A járvány idején – amikor a járványügyi előírások azt lehetővé tették – az egészségügyi biztonsági szabályok betartásával folyt az éttermi étkeztetést. A vezetés és a dolgozók igyekeztek mindig az előírásnak megfelelően működtetni az intézményt, ami a gyakori rendeltváltások mellett komoly erőpróbát jelentett.

Alapesetben mindennap egy levest és háromféle főételt készít a konviktus, emellett desszert vagy gyümölcs jár a napi menühez. Mivel számos gyermeknél – de felnőttél is – felmerül valamilyen ételallergia, továbbá a szociális étkeztetés igénybe vevők esetében is kiemelten fontos a kímélő étkezés szem előtt tartása, így a főételekből egy mindig a diétás étrendnek megfelelően cukor-, tej-, lisztmentes változatban készül el. A koronavírus-járvány első hulláma idején, 2020 tavaszán ezt a választékot csökkenteni kellett,

és csak egyféle étel készült. Szerencsére ősszel, a második hullám idején vissza lehetett állni a régi, kedvezőbb választékra.

Az üzemi konyhán alapesetben is kiemelt szempontként kezelendő a megfelelő higiénia: a naponta többszöri fertőtlenítés és az előírt munkaruházat biztosítása. De a Covid19-járvánnyal összefüggő intézkedések ezt még jobban szigorították. Így a munkatársaknak kötelező a gumikesztyű és szájmascsk viselésére, és a kiszolgálás csak üveggel vagy plexivel elválasztott pult mögül történhet. Számptalan kézfertőtlenítőt helyeztek el az éttermi részen és a konviktus egész területén. Az éttermi rész termeinek átrendezése is megtörtént az előírt távolságtartásnak megfelelően. Korlátozták az

egy időben étkezők létszámát, megszűnt a közös tálakból való felszolgálás is. Megszűntették a saját ételhordók használatát, helyette egyszer használatos ételhordókat kellett az intézménynek beszereznie, és kizárólag ezekben történhet az ételek kiszállítása. Mindezek az intézkedések nem csak a munkafolyamatok szervezésében jártak nehézséggel, de növelték a kiadásokat is.

Összegezve a leírtakat megállapíthatjuk, hogy a konviktus nehézségei nem szűntek meg. Gyülekezeti és azon kívüli testvéreink úgy segíthetik az intézményt, ha annak hitbéli elköteleződésből végzett magas szintű szolgáltatásait ajánlják családjuk, ismerőseik és azok ismerősei körében.

SZERZŐ KUTI JÓZSEF

Lépésről lépésre

HOL TART MOST A SZÉCHENYIVÁROSI TEMPLOMÉPÍTÉS ELŐKÉSZÍTÉSE?

Mint azt a Szőlőskert olvasói bizonyára tudják, 2020 őszén a Magyar Állam templomépítés céljára ingyenesen átadta a Kecskeméti Református Egyházközség számára azt a széchenyivárosi ingatlant (hrs. 3708/10.), amelyet gyülekezetünk már évek óta kérvényezett. Nem ezzel a tulajdonbaadással

indult a széchenyivárosi templomépítés története, de nagy erőt, biztatást kaptunk általa.

A Szőlőskert előző számában már olvashattak a gyülekezet tagjai a Templomépítési Bíráló Bizottság és a Projektirányító Bizottság megalakulásáról, illetve a templomépítés szempontrendszeréről.

Ebben a mostani írásban az őszi indulás óta eltelt időszak lépéseiről számolunk be.

Az első lépés a tulajdoni lap megszerzése volt. Bár 2020. szeptember 21-én megjelent a tulajdonbaadó kormányhatározat, ettől a hivatalos közléstől még hosszú út vezetett odáig, hogy a kért és határozatban nekünk adott ingatlan a Kecskeméti Református Egyházközség nevére kerüljön. A széchenyivárosi ingatlan ügyében ráadásul nemcsak a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. munkatársaival kellett egyeztetni, hanem Kecskemét Megyei Jogú Város apparátusával is. Annak ellenére, hogy minden szereplő részéről maximális segítőkészséget és rugalmasságot tapasztaltunk, mégis 2021. január végén jártunk már, amikor az egyházközség nevére kiállított tulajdoni lapot megkaptuk.

A második lépés a partnerségi és udvariassági látogatások voltak. Januárban három ilyen látogatásra került sor. Először Szemereyné Pataki Klaudia polgármester és Engert Jakabné alpolgármester asszonyt látogattuk meg. Tájékoztattuk őket – s rajtuk keresztül Kecskemét Megyei Jogú Várost – egyházközségünk templomépítő szándékairól. Kértük ebben a város támogatását, illetve meg egyeztünk abban is, hogy időről időre tájékoztatjuk a város vezetését a templomépítési folyamat jelentősebb lépéseiről.

A másik fontos egyeztetést Öveges Lászlóval, Kecskemét város főépítészével folytattuk le. Azzal együtt, hogy ebben az esetben is a bejelentkező, tájékoztató beszélgetés volt a célunk, a főépítész úr sok érdekes információt osztott meg a leendő beruházással kapcsolatban, továbbá vázolta a ránk vonatkozó eljárásrendet. Ezt a találkozót is azzal zártuk, hogy a tervezés, valamint az építkezés egész időtartama alatt szoros kapcsolatban maradunk,

és kérni fogjuk főépítész úr támogatását, javaslatait.

A harmadik utunk a „szomszédba”, a Kecskeméti Városfejlesztő Kft.-hez vezetett, ahol Nagy Gábor ügyvezető fogadott bennünket. Ez az egyeztetés pedig azért volt kiemelten fontos, mert a leendő széchenyivárosi templom mellett a Városfejlesztő által vezetett nagy, önkormányzati beruházás indult, s így a két szomszédos telken szinte párhuzamosan folyik majd az építkezés. Ennek összehangolása, a szempontok és a tapasztalatok egyeztetése mindkét félnek érdeke. Így már az első találkozáskor megkezdődött, s azóta is rendszeres a két szervezet között a szakmai konzultáció.

A kezdő találkozások után három további lépéshez láttunk hozzá.

Az egyik a leendő templom tulajdonjogi környezetének, a speciális, a lakótelepekre jellemző tulajdonjogi szerkezetnek a vizsgálata. A másik feladat a közművek helyzetének a felmérése – itt is találtunk igen speciális, a lakótelepekre jellemző megoldásokat. A harmadik teendőnk pedig a pénzügyi kilátások felvázolása volt. Bár még a templomépítés kezdeti lépéseinél járunk, s a tervezett beruházás végső költségigényeit nem ismerjük, mégis a templomépítést támogató korábbi döntések, az évek óta folyó adakozás eredményei és az egyházközség tartalékai miatt reménységgel tekinthetünk az új, Széchenyivárosi Református Templom és Gyülekezeti Otthon felépítése elé.

Kérjük református testvéreinket, akár a széchenyivárosi, akár más istentiszteleti közösségnek a tagjai, hogy imádságukkal, javaslataikkal és adományaikkal továbbra is támogassák a Kecskeméti Református Egyházközség következő nagy szolgálatát, a Széchenyivárosi Református Templom és Gyülekezeti Otthon felépítését!

Ökumenikus imahét 2021-ben

A templomba járó emberek számára természetes, hogy ha január, akkor ökumenikus imahét. Idén azonban szinte az utolsó pillanatban dőlt el: a járványhelyzet ellenére megtartjuk az alkalmakat! A kecskeméti lelkipásztorok egyhangú döntése volt ez, akik abban is egyetértettek, hogy a református templomban – ami egyébként is soron következő helyszín lett volna – gyűljünk össze. A részvétel január 18. és 23. között minden délután 5 órakor háromféleképpen volt lehetséges: személyes jelenléttel (a biztonsági szabályoknak megfelelően), interneten (élőben a Kecskeméti Református Egyházközség YouTube csatornáján) és a Kecskeméti Televízió képernyőjén keresztül. Ez utóbbiért különösen legidősebbjeink voltak hálásak, akik veszélyeztetettségük folytán templomba nem jönnek, és a világhálót sem használják.

Az ideai témát a református háttérű, francia - svájci Grandchamp-i Szerzetesi Közösség dolgozta ki. Az alapige Jézusnak az igazi szőlőtőről szóló példázata volt (Jn 15,1-17), mottója pedig a „*maradjatok meg a szeretetemben, és sok gyümölcsöt teremtek*”, s az egész hetet végigkísérte a szőlőtő képe. Hétfőn Kuti József a megmaradásról, kedden Szerdi Szilárd a szeretetről, szerdán Feczák László az imádkozásról, csütörtökön Kis János a megújulásról, pénteken dr. Finta József az elfogadásról, szombaton Mike Sámuel az egységről szóló igehirdetésében.

Magam is átéltem, és evangélikus testvéreim is megfogalmazták, milyen áldott alkalmak voltak

ezek. A Szentlélek jelenlétét, megszólító erejét tapasztaltuk. Számomra két élmény volt különösen is meghatározó. Az egyik, amikor a záró alkalmon a lelkészek az Úr asztala körül állva imádkoztak, mindenki valamelyik testvéregyházért; a másik pedig, ami a színpalak mögött zajlott, a baba-ma-más közösségekben.

Az ökumenikus imahétnek köszönhetően jött létre pár évvel ezelőtt az ökumenikus baba-mama találkozó, amely a különböző egyházakban működő kisbabás anyukákat formálta közösséggé, és inspirálta az év közbeni találkozókat is. A járványhelyzet

miatt ez a közösség most rendhagyó módon élte meg az egység hetét.

Minden nap annak a felekezetnek a képviselője küldte a Facebook-csoportba az igei üzenetet, amelynek lelkipásztora a templomi alkalmon szolgált (ennek köszönhetően az eddig hiányzó két egyház baba-mamásai is csatlakoztak!). Az imaheti füzetben szereplő igék, magyarázat és imádság közlése után szerepelt egy elmélyítésre hívó, konkrét biztatás is. Hétfőn például ez: *„A lukácsi igében a 12 éves Jézus van előttünk. Emlékezz vissza: milyen voltál 12 évesen? Miben változtál, hogyan értél azóta? Hogy látod a 12 éves kori önmagad? Használd a mai nap hétköznapi, rutin feladatait arra, hogy az elvégzésük közben átgondold, mi az, amiben Isten formált, alakított, érettebbé tett eddigi életutad során! Adj hálát a Vele megtett útért, csodálkozz rá, gyönyörködj abban az új, belső emberben, akit Ő maga formál, növel Benned – mélységeken és magasságokon át! Dicsőítsd Őt mindezért!”*

Mit helyezett szívemre az Úr az ökumenikus imahétben? Azt, hogy ha Krisztusban vagyunk, akkor az egymással való közösség valóban megélhető.

Az ökumenikus imaheti istentiszteletek felvételei bármikor visszanézhetőek a Kecskeméti Református Egyházközség YouTube csatornáján.

Új képzési lehetőségek a KRE kecskeméti képzési helyén

Megtisztelő meghívást kapott a Kecskeméti Református Egyházköztség gyülekezeti lapjának, az Új Szőlőskertnek, valamint a Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye lapjának, az Emmausnak a szerkesztősége 2021. február 8-ra a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Kara dékánhelyettesétől, Dr. Tolnai Ággestől, aki egy sajtótájékoztatóra invitált bennünket. Igen baráti, családi hangulatban zajlott a közel másfél órás tájékoztató és épületbejárás. Sajnálatos, hogy más nem fogadta el a meghívást, pedig most lehetőség adódott arra, hogy pontos képet kapjunk arról, hogy az egyetem jelenlévő három kara hogyan is képzeli el szeptembertől a közös munkát itt, Kecskeméten.

Dr. Pap Ferenc, a KRE Tanítóképző Főiskolai Kar dékánja mondott köszöntőt, és beszélt röviden az intézmény történetéről, átvételéről. Majd tájékoztatót a pedagógusképzés kecskeméti lehetőségeiről is, hiszen köztudott, hogy a Neumann János Egyetem Pedagógusképző Kara 2020. július 31. napján kivált a Neumann János Egyetem szervezetéből, és beolvadt a Károli Gáspár Református Egyetem szervezetébe.

Így a Kecskeméti Református Egyházközség által 1918-ban alapított kecskeméti „tanítóképző” és annak Kaszap utcai épülete – a felsőoktatás átalakításának eredményeként – 72 év után ismét visszakerült az egyház tulajdonába. A most meghirdetett

képzési lehetőségek elindítása átgondolt mérlegelés, piackutatás, tervezés eredménye. Dékán úr beszélt a fennálló infrastrukturális problémákról, hiszen jelenleg a kollégiumi elhelyezést igénylők Nagykőrösön kapnak szállást, mivel a Lővei Klára Kollégium jelenleg zárva van, és a járványügyi helyzet miatt a kecskeméti bérelt kollégiumban sem tartózkodhatnak.

Ezen a képzési helyen is szeretnék megjeleníteni a református jelleget, ezért bizonyos képzéseken speciális egyházi tantárgyakat is oktatnak. A két képzési helyen 2020 szeptemberétől Vass Réka Adrienn intézményi lelkipásztorként szolgál.

A pedagógusképzés nehéz helyzetben van, a jelentkezések száma közel a harmadára esett vissza, ennek ellenére fontos küldetésüknek érzik, hogy az új képzési formák elindításával lefedjék az egyre inkább növekvő egyházi munkaerőigényeket.

Mivel országos szinten is hatalmas az igény az óvodapedagógusokra, ezért szeptembertől Kecskeméten nemcsak nappali, hanem levelező képzési renden is elindítják ezt a szakot. Ugyanakkor a kar budapesti képzési helye mellett Kecskeméten is lesz csecsemő- és kisgyermeknevelő alapképzés, tanító szakra pedig Budapestre és Nagykőrösre lehet jelentkezni. A pedagógus-továbbképzéseket nagykőrösi

székhellyel kívánja az egyetem elindítani. Új képzésként a gyermekkultúra, valamint a neveléstudomány mesterképzési szakok indítását tervezik.

Örvendetes, hogy városunkban a nagy múltra visszatekintő jogászképzés hét év után ismét elindulhat – erről már Dr. Homicskó Árpád, a KRE Állam- és Jogtudományi Kar dékánhelyettese beszélt. Az egyházköztség 1831-ben indította el jogakadémiáját, amely az államosítással szűnt meg. Később a rendszerváltozást követően a Károli Gáspár Református Egyetem a Szegedi Tudományegyetemmel közösen levelezőképzést indított el az Ókollégiumban, amely 2014-ig működött. Az újraindulást Kecskeméten 2021 ősztől tervezik ismét, és a jogászképzés mellett 4 féléves jogi asszisztensi képzés is indul levelező munkarendben. Fontos, hogy a jelentkezéshez nem követelmény az emelt szintű érettségi, az oklevélhez pedig a nyelvvizsga. Így ez jó lehetőség olyan fiatalok számára, akik bizonytalanok a pályaválasztásukkal kapcsolatban, illetve több képzésre való jelentkezésnél az emelt szintű érettségi kiváltható a felsőoktatási szakképzésen szerzett oklevéllel. *„Nem olyan nagy múltra tekint vissza a KRE Szociális és Egészségtudományi Kara, hiszen 2019 óta létezik az egyetemen belül”* – kezdte ismertetőjét Dr. Mogyorósi András, a kar dékánja. A városban elérhető képzéseket szeretnék színesebbé tenni azzal, hogy levelező rendszerben szociálpedagógia és szociális munka alapképzést indítanak ősztől, Nagykőrösön pedig továbbra is folytatódik a diakónia alapképzés.

A Károli Gáspár Református Egyetem képzéseire a felvi.hu oldalon kell jelentkezni, kivéve a hitéleti szakokat, melyekre a kar(ok) saját honlapján kell jelentkezni, így ezen szakok esetében a jelentkezések határideje kitolódik.

Eredményes évet zártunk...

Az elmúlt, 2020. missziói év választott igéje:
„Ti magatok is mint élő kövek épüljetekek fel lelki házzá.” (1Pét 2,5)

Ez az ige irányította, vezette közös szolgálatunkat az elmúlt esztendőben.

Visszatekintve a magunk mögött hagyott évre, számot kell adnunk elsősorban a Mindenhatónak, de magunknak és egymásnak is arról, amit végeztünk. Vajon megtettük-e mindazt, amit az Úristen ránk bízott, amit elvárt tőlünk? Ott voltunk-e a helyünkön akkor és úgy, ahogyan és amikor kellett?

Nem tudjuk pontosan megmondani, hogy milyen mérleggel zárnánk az évet egyen-egyenként, hiszen mindenről nem készíthető számszaki kimutatás. De úgy vélem, nem is szükséges. Ha a fenti igére gondolva magunkat egy-egy építőelemnek, egy-egy téglának tekintjük az építményben, akkor világosan megmutatkozik az is, hogy milyen mechanizmussal voltunk, vagyunk jelen a nagy közösségben, ebben a „lelki házban” – ha egymástól elszigetelten is – a korlátozásokkal tűzdelt mindennapokban. Amikor hiányoztunk a szolgálati helyünkről, az nem maradt üres, betöltetlen; helyünkre az ott lévő „építőkövek” kerültek: a jelen lévő szolgatársak összezártak, helyt álltak helyettünk is – nem omlott össze a rendszer, az építmény, a HÁZ.

Kedves Testvérek!

Az elnökség a presbiteri gyűléseken folyamatosan beszámolt az egyházközösségben történt eseményekről, ezért jelen beszámoló, jelentésem a teljesség igénye nélkül készült. Mindenekelőtt azt az összetartást, azt az összezárást, csapatban való együttgondolkodást szeretném kiemelni, amely jellemezte az intézményvezetők, igazgatók munkáját. A gazdasági hivatal szinte hetente készített újabb és újabb költségmódosításokat, hogy az naprakészen álljon, és stabil legyen a gazdálkodásunk.

Eredményes évet zártunk, eredményes évet tudhatunk magunk mögött! Így bizakodással vagyunk a folytatást illetően is.

Címszavakban arról, amit megtettünk: Lelkipásztoraink egyhájrészenként gondozták, gondozzák a rájuk bízott egyháztagokat, munkatársakat. Személyesen kaptam visszajelzéseket a gyülekezetből a gondoskodás jóleső érzéséről.

Elbocsájtások helyett a dolgozók átcsoportosítása volt a cél, ennek eredményeként minden aktív munkatárs állományban maradhatott.

Szolidaritási alapot hoztunk létre a nehéz anyagi helyzetbe került dolgozóink, egyháztagjaink megsegítésére.

Szeretett templomunk megújult, a hálaadó istentiszteleten együtt dicsőítettük mindezért az Úristent!

A szeretetszolgálatban mind az intézményes, mind pedig a gyülekezeti diakóniában dolgozó

munkatársaink – néhány önkéntes szolgatárssal együtt – a nehézségekkel tűzdelt időszakban is kitartóan, zökkenőmentesen tették a dolgukat. Odaadón szolgáltak az elesettek, rászorulóknak felé.

A széchenyivárosi városrészi templom és a Pálmácska óvoda ingatlanainak tulajdonjog-átadása megtörtént, aláírtuk a szükséges okmányokat; reménységgel vagyunk, hiszen ezzel egy fejezet lezárult ezeknek az ingatlanoknak a történetében. Isten kegyelmében bízva újabb fejezetet nyithatunk, és megtehetjük a széchenyivárosi templom építésének első lépéseit. Ez tulajdonképpen meg is történt az önkormányzatnál, a polgármester asszonynál, a főépítésznél, valamint a Városfejlesztő Kft.-nél tett látogatásokkal. Ezek a megbeszélések előremutatóak voltak. Január 26-án a projektirányító bizottság már meg is kezdte az érdemi munkát.

Mindezen gondolatok jelzik a 2021-es missziói évünk egyik meghatározó elemét.

Nagytiszteleltű Presbitérium!

Az elnökség a 2021. esztendőre egy biztató ígét választott, amely segíti, vezeti közös szolgálatunkat. A mai presbiteri gyűlésre szóló meghívón már a megszokott formában ezt olvashattuk Pál Efezusi gyülekezethez írott leveléből: „Ébredj, aki alszol, támadj fel a halálból, és Krisztus rád ragyog.” (Ef 5,14/b)

Az ige kibontását újév napján a 9 órai istentiszteleten hallhattuk elnöklelkész úrtól. Többek között azt hangsúlyozta, hogy ez egy erős, mozgósító ige. Missziói parancs: ébredj fel, támadj fel, és felragyog az ígért: 1. a tiszta látás, 2. a hálából történő cselekvés az üdvösségért, 3. a keresztyéni élet ismerete, annak szabályai, 4. a bizalom Benne.

Egy megtért gyülekezethez íródott a levél, vegyük magunkra az útmutatást! A megszentelődés

útja a megtérésünk után nagyon hosszú és küzdelmes. Sok mindennel fel kell hagynunk, ami hozzánk tapadt, ami belénk ivódott, ami eddig meghatározta mindennapi életünket. Bízva abban, hogy folyamatosan hallgatjuk az igehirdetéseket, egy-egy ígéhez vissza is térünk, így „házi feladatként” szívből ajánlom az újévkor elhangzott ige újbóli meghallgatását.

Jelentésemet az előző gyűlésünk, 2020. december 17. óta eltelt időszak eseményeinek sorával folytatom.

Az elnökség igyekezett ebben a nehéz, járvánnyal terhelt időszakban is az istentiszteletek látogatását megszervezni, a karácsonyi, újévi ünnepkörben kiszélesíteni a lehetőségek számát a belvárosban, Katonatelepen és Kadafalván egyaránt.

Igen nehéz feladat hárult a házigazdaként szolgáló csoportra, mivel a bűnbánati esték és közel 30 istentisztelet alkalmait kellett szolgálattal lefedni, biztosítani. Szeretném kiemelten hangsúlyozni, hogy ez a sok-sok szolgálat a lelkeszi karban zökkenőmentesen alakult. Egyházközségünk egy jól működő lelkeszi szolgáló közösséget tudhat magáénak. Szívből köszönjük mindenki helytállását; a hiányzó „építőköveket”, ahogy a mondandóm elején is említettem, a jelenlévők pótolták.

Szeretett templomunk egyik ékessége karácsonyi ünnep idején a szépen díszített karácsonyfa. Hagyomány ez, évek óta a nagytiszteleltű asszonyok keze munkáját dicséri. Ezúton köszönjük Kuti Józsefné Filep Katalin és Vargáné Szatmári Judit nagytiszteleltű asszonyok szolgálatát.

Szeretném felhívni a Presbitérium figyelmét egy közel egyeztetendő szolgálatra. Van egy munkatársunk, akinek munkaállomása már nem a háttérben, hanem templomunk elég frekvenciált helyén található. Ő az, aki a hangtechnikai eszkö-

zöket kezeli, elkészíti az istentiszteletek hang- és videóanyagának felvételeit, gondozza honlapunkat, és igen színvonalas plakátok elkészítésével hírt ad alkalmainkról. Szerény, szorgalmas, idejét következetesen beosztó szolgatársat ismerhetünk meg személyében. Ennyi felvezetés után – ha kérdezném – bizonyára kórusban mondanák a nevét. Igen, Papp Attiláról beszélünk. Isten áldja munkáját, szolgálatát.

Nagy körtekintéssel, a járványügyi szabályok betartásával lehattunk együtt alkalmainkon. Isten iránti hálával nyugtázhatjuk, hogy legjobb tudomásunk szerint templomi alkalmainkon nem történt fertőződés.

Nagytiszteletű Presbitérium!

A Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye 2021. január 9-én, Kecskeméten, a szépen felújított templomunkban tartotta a 2021-2027-es ciklus alakuló közgyűlését.

Ezen a közgyűlésen köszöntöttük többek között *Hörccsök Imre* leköszönő egyházmegyei gondnokot. A választási bizottság jelentésének elfogadása után pedig esküt tett az új egyházmegyei gondnok, *Szőke Imre* kunszentmiklósi presbiter. A közgyűlés tagjai megválasztották az új tisztségviselőket, valamint a különböző egyházmegyei és egyházkerületi testületekbe delegált tagokat. A nagytiszteletű Presbitérium figyelmébe ajánlom, hogy egyházközségünk lelkészei, presbiterei a Bács-Kiskunsági Egyházmegyében, valamint a Dunamelléki

Egyházkerületben az alábbi tisztségeket töltik be:

- Egyházmegyei lelkészi főjegyző: *Varga Nándor*
- Egyházkerületi tanácsstagok: *Varga Nándor* (lelkészi), *Dr. Svébisné Juhász Márta* (világi)
- Egyházkerületi közgyűlésbe delegált egyházmegyei képviselő: *Kuti József* – Kecskemét (lelkészi)
- Egyházmegyei tanácsnok: *Kuti József, Bán Magdolna, Faragó Attila, Dr. Svébisné Juhász Márta*
- Egyházmegyei jegyző: *Faragó Attila*
- Egyházmegyei levéltáros: *Bán Magdolna*
- Katechetikai előadó: *Pál Ferenc*
- Diakóniai előadó: *Dr. Svébisné Juhász Márta*
- Műemlékügyi előadó: *Dr. Fogarasi Zsuzsa*
- Kórházügyi referens: *Hodánics Tamás*
- Teológiai referens: *Laczay András*

A Dunamelléki Református Egyházkerület alakuló közgyűlésén lelkészi jegyzővé *Varga Nándor* nagytiszteletű urat, világi jegyzővé pedig *Faragó Attila* presbiter testvérünket választották meg. Az egyházkerület világi bírójává választották – többekkel együtt – *Dr. Novomeszky Ákos* presbitertársunkat. A kerület lelkészi tanácsosai sorában *Varga Nándor* nagytiszteletű urat, a világi tanácsosok sorában pedig *Dr. Svébisné Juhász Márta* presbiter testvérünket tudhatjuk. Valamennyien 2021. január 25-én a DMREK alakuló közgyűlésén a Fasori templomban tették le esküjüket. Személyi híreinkből: Isten kegyelméből 2021. január 1-je óta a lelkészi kart erősíti *Fodorné Ablonczy Margit* nagytiszteletű asszony.

■ Kivonat a 2021. január 28-án tartott presbiteri gyűlés elnökségi beszámolójából.

KERT

ISTENTISZTELETEK PANDÉMIA IDEJÉN

„De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (Jn 4,23-24)

FODORNÉ ABLONCZY MARGIT, DIÁKÁHÍTAT (1997)

SZIKSZAI SZABOLCS, ELSŐ KARZAT (2015)

Az egyházközségi döntéssel egyezve novembertől a KERT-istentiszteleteket is az online térbe helyeztük át. Ez egyszerre jelentett kihívást, ám lehetőséget is.

Azt hiszem sokaknak maga a név sem csenghet ismerősen, talán nem is tudják pontosan mihez kötni ezt az alkalmat. A KERT-istentisztelet 2017-ben indult, akkor még ifjúsági istentisztelet néven. Azonban hamar feltűnt, hogy a résztvevőknek csak kb. a 40%-a a fiatal, amiből azt a következőt vontuk le, hogy az ifjúsági istentisztelet könnyedebb stílusa és közvetlenebb hangulata a felnőtt gyülekezeti tagok számára is vonzó. Ezért új nevet találtunk neki: KERT, azaz Könnyűzenés Esti Református Találkozó. A KERT tehát egy olyan istentisztelet-sorozat, amely közvetlen és modern hangulatával a református tradíciót újragondolva egyházunk megújulásáért és a fiatalokért szolgál.

A pontosabb megértés kedvéért bontsuk ki az elnevezés elemeit!

Könnyűzenés, mert az alkalmon zenekar szolgál, amely újszerű, modern, könnyűzenei stílusban kíséri a gyülekezet énekét. Felcsendülnek a legújabb külföldi dicsőítő dalok fordításai, továbbá magyar szerzők új énekei, régebbi ismert „ifjúsági énekek” és persze a hagyományos református énekeskönyvi énekek is újrhangszerelve.

Esti, mert szorgalmi időszakban minden vasárnap 17 vagy 18 órakor, nagyünnepeken az

ünnepe másnapján este kerül sor az alkalomra.

Református, mert a református tradíciókhoz híven a középpontban Isten ígéje áll, amely megszólal a prédikációban, a bizonyágtételekben és az új és régi énekek szövegeiben is. Mindez olyan formában, ami az egyháztól távoli, szekuláris emberek számára is könnyen érthető.

Találkozó, mert ez egy találkozási lehetőség Istennel, az ember teremtőjével és Jézus Krisztussal, a Megváltóval. De lehetőség arra is, hogy az emberek találkozzanak olyan embertársaikkal, akik hozzájuk hasonlóan modern és megújuló légkörben szeretnék megélni a hitüket; és találkozzanak olyanokkal is, akik eddig távol érezték magukat az egyháztól, de szeretnének közelebb kerülni Istenhez, és spirituálisan mélyebben gondolkodni az eddigieknél.

A KERT küldetéséhez próbáltunk hűek maradni akkor is, amikor a járványhelyzet miatt a személyes találkozásra nem volt lehetőség; a gyülekezet valószínűs jelenléte nélkül is folytattuk az alkalmakat. Látna azt, hogy az online térben nagyon sok helyen szólal meg Isten ígéje a prédikációkon, tanításokon keresztül, mi ugyanezen módon szerettük volna a hangsúlyt a dicsőítésre, a bizonyásokra és a bátorításra helyezni; más formában megszólalni az internet világában. Azt éreztük, Isten arra hív minket, hogy ne hagyjuk abba az Ő dicsőítését és imádását, a könyörgést Hozzá, hanem hívjuk meg a gyülekezetet, a felekezeteiket - akár online is.

Nagyon jó lehetőség volt ez arra, hogy a kecskeméti, más felekezethez tartozó dicsőítő zenekarokkal felveszük a kapcsolatot. Sokan eljöttek hozzánk szolgálni: a pünkösdi gyülekezetből, az Imádság Háza kezdeményezéséből, a környékbeli sófárosok is összeálltak egy alkalomra. Az igei

buzdításban, igehirdetésben vendégünk volt Mike Sámuel, Magyar Csanád és Hulej Enikő is.

Természetesen szembe kellett néznünk kihívásokkal is. Talán a legnehezebb az egész helyzetben az, hogy miközben a KERT-alkalmaknak nagyon hangsúlyos része a közös éneklés, énektanulás, dicsőítés és az ebben való elmélyülés, a zsinati döntés a személyes jelenléttel kapcsolatban szigorú korlátokat állított elénk.

Úgy alkalmazkodtunk ehhez, hogy kevesebb dalt éneklünk, és próbálunk olyan énekeket választani, amik szólisztikusabbak vagy nagyobb valószínűséggel nem ismeri azokat a gyülekezet. Persze ez egy idő után demotiválónak válik, hiszen a lényegvész el: a közös éneklés.

Többször a gyülekezet szívére helyeztem, hogy az ő döntésük, énekelnek-e velünk; a zenekarok felkészültek arra, hogy Isten dicsőítésében vezessék és segítsék őket, de a dicsőítés a szívben történik. Az Atya olyan imádókat keres, akik lélekben és igazságban imádják őt.

Azt hiszem ez a mondat új értelmet nyert ezekben a hónapokban, amikor maszkban ülünk a templomban, és magunkban mondjuk, esetleg mormoljuk az énekek szövegeit. Vagy éppen dudorászunk; vagy otthon a kijelző előtt hallgatjuk, nézzük az istentiszteletet és úgy éneklünk. Vagy akkor, amikor a nem ismert dalban meghalljuk Isten üzenetét. És persze új értelmet kapott akkor is, amikor a templomban csak a szolgálók voltak jelen, és csak hittel tudtunk odaállni Isten elé, hogy felajánljuk a szolgálatunkat, hogy a képernyőkön keresztül használja azt.

Hisszük és reméljük, hogy így volt és így is lesz, ezért mindenkit szeretettel várunk az alkalmainkra!

NAGY ILONA HENRIETTA, ADVENT (2020)

FODORNÉ ABLONCZY MARGIT, EMMAUS

MEZŐ GÁBOR GITÁROS SZOLGÁLATA

NAGY ILONA HENRIETTA, ELSŐ FELVÉTEL (2019)

NAGY ILONA HENRIETTA, ALPHA 7 (2019)

BORSOS RAFAEL, PÜNKÖSD (2019)

NAGY ILONA HENRIETTA, KREK ZENEKAR

NAGY ILONA HENRIETTA

Séta a szabadban szabadon...

November óta elmaradtak a személyes Öfis bibliaóráink. Csak e-maileken és telefonon tudtunk egymással kapcsolatot tartani. A hosszú bezártság után örültünk Szabó Zsuzsanna lelkésznő ötletének: beszéljünk sétálva! Találkozunk a szabadban a Benkó Zoltán Szabadidőközpont bejáratánál!

A kapunál, mint a gyerekek kirándulás előtt, izgatottan vártuk egymást és a séta kezdetét. Végre levehettük a szorongató, hangfogó maszkokat! Mindenki örvendezett, milyen nyugtató a tó látványa és a víz csendje! Jó volt mélyeket szippantani a friss levegőből. A beszélgetés, a séta mindenkire jó hatással volt. Megmozgattuk tagjainkat, és újra hallhattunk egymásról.

A gyaloglás végén a „Napi Remény”-sorozat aznapi gondolatait hallgattuk meg, majd imádságban köszöntük meg Istenünknek az erre a napra adott ajándékát.

GROSCHNÉ KURUCZ ZSUZSA

Borongós, hűvös nap köszöntött február 6-ra, a megbeszélt találkozóra. De bennünket fűtött az öröm, hogy ismét láthatjuk egymást, beszélgethetünk, sétálhatunk együtt a szabadban a „dombnál”, a szabadidőparkban. Szabadon, maszk nélkül pillanthatunk egymás arcára.

A Reményforrás csoport és az Öfi csapat tagjai üdvözölhették egymást a bejáratnál. Szabó Zsuzsanna lelkésznő, a vezetőnk szervezte meg ezt a sétaalkalmat a jó levegőn. Útravalónak egy-egy igét kaptunk, elmélkedésre, lelki erősítésre. Az enyém a 121. Zsoltárból szólt: „Az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad.” (Zsolt 121,5) A vírushelyzet miatt most sok időnk van otthon, egyedül, az elmélkedésre. Hiányoznak a társak, a barátok, a testvérek, a személyes találkozások. Milyen jó volt most együtt sétálni, beszélgetni: megosztani örömet-bánatot, reménységünket a jövőre! Milyen egyszerű dolgoknak is lehet örülni! Egy pohár forró ital, egy nevetés is milyen sokat ér, ha együtt vagyunk!

Jó nagyot gyalogoltunk, elfáradtunk, pedig még a dombra se másztunk fel. A séta vége felé megálltunk egy közös hálaadásra és fényképezkedésre. Nemcsak a lábunk és a tüdőnk, de a szívünk is felfrissült a közös séta után. Köszönjük, Zsuzsa!

BARTA JULIKA

Bizonyság

„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.” (Zsolt 23,6)

Hálát adok, hogy gyermekségemtől fogva ismerhettem az Urat. Szombathelyen születtem, ekkor már háború volt. A kis gyülekezet közösségében úgy éltünk, mint egy családban. Nem ősi gyülekezet volt, hanem zömében Trianon után érkezett, kitelepített, kitelepült családokból állt, akik keresték az Urat. A gyülekezet első lelkésze a költőként is ismert Bódás János volt, akit Döbrösy Lajos követett. Diakonissza testvér is szolgált közöttünk. A családban a lekisebb gyerek voltam, mindig édesanyámmal mentem az ima- és bibliaórákra. Láttam őt és a többi asszonyt, hogy családjaikkal együtt hogyan hordozzák egymás terhét a 2. világháború idején. Láttam azt is, hogyan lehet a keveset is megosztani másokkal, pl. olyanokkal, akiknek nincs semmijük. Megtanultam, hogy *„boldog az, akinek gondja van a nincstelenre”*. (Zsolt 41,2) Láttam, hogy *„...tisztá és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban”*. (Jak 1,27) Azt is láttam, hogyan lehet a hit és a cselekedet az Úr előtt együtt. Ma is őrzöm édesanyám diakóniai naplóját.

Szombathelyen a templomunk 1939-ben lett kész. A karzatán fontos igék voltak, amiket első osztályosként még nem értettem, de büszkén olvastam. Hamar megtanultam, hogy *„ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíve-*

teket”. (Zsid 4,7) A 25. Zsoltár verseiből pedig ezt: *„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!”* Nagyon szívesen jártunk hit-tanórákra is, sok éneket tanultunk. Konfirmációra – mely 1955. május 28-án volt –, Döbrösy Lajos nagytiszteletű úr készítette fel a csoportot, mély hittel és áldott beszélgetésekkel. Ebben az időben fogadtam szívembe az Úr Jézust. Sok örömet és békességet kaptam! *„...Légy hív mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!”* (Jel 2,10) A nehéz időket csak a titokban elejtett és meghallott egy-két szóból sejtettük. Vidáman jártunk ifjúsági órákra, sőt vasárnap délután kisebb kirándulásokra a nagyobbakkal együtt segédlelkészünk vezetésével.

A nővérem, aki 10 évvel idősebb volt nálam, Tiszafüreden dolgozott a Református Szeretetintézményben, ahol fogyatékos fiatalokat gondoztak. Mivel Szombathelytől ez a település távol esett, ritkán találkoztunk. 1956 tavaszán terveztük, hogy a vakációban elutazom oda egy kis nyaralásra. Nagyon megérintett a fiatalokkal való találkozás, és kértem, hogy én is szeretnék ott dolgozni, őket gondozni. Az első nap torokszorító döbbenetét mozgó szeretetté indította az Úr. Én ép vagyok, ők segítségre szorulnak. Ez elgondolkoztatott. Ők miért, én miért nem? Ettől kezdve mindennap hálát adtam, hogy egészséges lehetek. Reggelente

az egyik diakonissza testvér tartotta az áhítatot, és így hangzott a bátorító ige: „...*legyetek szilárdak, buzgólkodván mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy a ti fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.*” (Kor 15.58) Így kapott értelmet az etetés, a pelenkázás, a séta és a száz felelet a Gergő (aki a kedvencem lett) által feltett száz egyforma kérdésére. Az Úrért végzett szolgálat megismétlődött minden vakációm alatt.

Érettségi után, 1959-ben, több próbálkozás elenére sem vettek fel tanárképző főiskolára, mert nem vállaltam a KISZ-tagságot. Testvérbátyám Veszprémben élt, így én oda mentem. Állást vállaltam a Bakony Műveknél.

Lelki vezetőmtől útravalóul ezt kaptam: „*De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsésé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által.*” (Tim 3,14-15) Azonnal bekapcsolódtam a veszprémi gyülekezet életébe, feladatot is kaptam: gyermekek közötti szolgálatot. A gyülekezet ifjúságával rendszeresen részt vettünk a Dunaalmási Református Gyermekegyletben. Abban az időben állami támogatást egyik egyházi intézmény sem kapott, a diakonisszák nem tudtak nehéz feladatokat végezni, és külön anyagi segítség sehonnan nem jött. Az általunk nyújtott gondoskodás sokat jelentett az itt szolgálóknak, ha hétvégén segítettünk a nagymosásban vagy a fürdetésben. (Bódás János lelkész, költő verset írt az itt tapasztaltakról 1964-ben *Itt mérd le emberiségedet!* címmel.)

Később munka mellett tanultam, és így szereztem meg a tanítói diplomát.

A veszprémi gyülekezetben ismertem meg a fiatal segédlelkészt, akit később Csősz településen lelkipásztornak választottak. Beiktatása évében, 1966. július 27-én házasságot kötöttünk. Házasságkötésünkkor apósom, alsósegesdi lelkipásztor hirdette az igét „...*és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.*” (1Jn 4,16) Nagy bátorítás volt ez akkor is, és az ma is.

Ekkor kezdődött Istentől rendelt közös utunk Csősz településen, a Mezőföldi Református Egyházmegyében, Székesfehérvár közelében. Nagy szeretettel fogadtak bennünket. Nekem a falusi élet szokatlan volt, mert addig még faluban nem is jártam. Az élet is nehéz volt: vezetékes víz sehol, csak ellenőrzés nélküli ásott kutak egészségtelen, fertőzött vízzel. Mindössze két artézi kút volt a faluban, az ivóvizet kannában kellett hordani. Más vonatkozásban azonban mindenhol szeretetet és segítőkészséget kaptunk.

Az asszonyok palántákat hoztak, és bevezettek a konyhakert művelésébe, de nem sok sikerrel.

Itt született mind a négy gyermekünk, akiket ajándékképpen fogadtunk. „*Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.*” (Zsolt 127,3) Az iskola engem nem alkalmazott, mert a járási tanács – ahová tartozott az intézmény –, attól félt, hogy az iskolában hittant fogok tanítani. Ezt természetesen nem írták le, de évről évre elutasítottak, indok nélkül. Így a négy gyermek után sem gyest, sem családi pótlékot nem kaptunk, mert az akkori törvények szerint munkaviszonyhoz kötött volt mindkettő. Így a munkaviszonyomból is hiányzik az a 9 év. De az Úr gondoskodott rólunk, minden hiányt pótolta. A gyermekek egészségesen

fejlődtek, sok öröm forrásai voltak számunkra. Óvoda nem volt akkor még a faluban, s én napon-ta szakszerűen foglalkozhattam és játszhattam velük. Lám, ekkor is igaz lett: *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.”* (Róm 8,28)

Kezdetől testvéri szeretetet, lelki támaszt kaptunk a tőlünk néhány kilométer távolságra lévő szomszéd lelkészcsaládoktól (Tác, Soponya, Káloz), akikkel nemcsak a gyülekezeti ünnepeken voltunk együtt, hanem családtként is.

Később gyermek-istentiszteletet tartottam, ahova örömmel jöttek a kisebbek. A konfirmandusokkal lehetőségünk volt néhány napos táborba is elmenni a Balaton mellé, pedig ezt a politika nem nézte akkor jó szemmel.

Ez időben szereztem egy népi díszítőművész diplomát, ami sok asszonytestvérrel kapcsolt össze a későbbi években is.

Itt a mezőföldi egyházmegyében élt Szabó Dezső, kálozi lelképásztor, aki fiatal lelkészként Hollandiában volt ösztöndíjas 1927-28-ban. Az ő ismeretése révén több holland családdal kapcsolatba kerültünk, így azok szinte minden lelkészhez rendszeresen jöttek látogatóba. Nagy ajándék volt akkoriban a Fiatalok Bibliája és a magyar nyelvű új fordítású Biblia. Rendszeresen hozták ezeket, s így tudtunk ezekből a konfirmandusoknak is ajándékozni, akárcsak az ifjúsági iratmisszió könyveiből is (pl. Nyomok a hóban, Típ és lámpája...). Sok egyéb jótékonyágban is segítették a gyülekezeteket, a kapcsolatot levelezéssel tartottam velük.

1977-ben kerültünk Kiskunhalasra. A Dunántúlról a Kiskunságba kerülve sok újat kaptam, elsősorban lelki gazdagságot. Megismertük a halasi nép történelmét, sorsát, áldozatvállalását, helytállását és

nagylelkűségét. A gyülekezetben rögtön otthonra találtunk. Ott szolgált akkor Nagy István lelkész, és mint nyugdíjas, Paczolay István és Ulakcsay Antal is. Nagyon jó testvéri közösség és együttimádkozás, munkálkodás következett. Ahogy Péter első levele első fejezetének 22. versében olvassuk: *„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre.”* Megismertük az egyházmegye életét, a lelkészcsaládokat, részt vettem a lelkésznék bibliaóráin, amit 1-2 havonta szerveztek valamelyik vidéki parókián.

Egy alkalommal, 1979 novemberében Dobos Károly nagytiszteletű úr szolgált Kiskunhalason, és bizonyosságot tett a lepramisszióban végzett munkájáról. Áldott alkalom volt, mert mi is meghallottuk: munkára hív az Úr! Szükség volt imádkozó szívekre és szorgos kezekre, ugyanis a leprás betegetek gondozó kórházakban nem volt kötszer. Ehhez kértek az ápolók kézzel kötött, mosható anyagból fáslikat. Ezeket a fáslikat el kellett juttatni afrikai, időnként indiai kórházakba. Csak fél kilót lehetett postán küldeni, ami ráadásul időnként elveszett, vagy visszajött, mert a kórháznak nem volt pénze a vámot kifizetni. Később felvettem a kapcsolatot a Bázeli Misszióval, akik örömmel fogadtak be szolgálatukba, és így hivatalos úton juttatták célba adományainkat. Gyakran hívtak a szomszédos gyülekezetekbe, hogy ezt a missziói feladatot ismertessem. 1980-2001 között 19 Bács-Kiskun megyei gyülekezet és 7 egyéb gyülekezet kapcsolódott be ebbe a szolgálatba. A kórházaknak vászonlepedőket is gyűjtöttünk, a Bázeli Misszió kérésére pedig magyar népi kézimunkákat küldtünk, amiket ők ott értékesítettek, és a bevételt a kórházak javára fordították.

Kiskunhalason állami iskolában tanítói állást és felzárkóztató feladatokat is kaptam rászoruló (cigány) gyermekek megsegítésére. Rám bízta egy mozgássérült kislányt, aki magántanuló lett. Vele 38 év után, a mai napig tartom a kapcsolatot.

1985 őszén meghívást kaptunk Kecskemétre, ahol ekkor három aktív lelkész szolgált. Jó szokás volt, hogy minden év január 1-jén az istentisztelet után a presbitérium felment az egyik parókus lelkész lakásába, és így személyesen adta vissza a lelkészek évközi látogatását (akár a kórházi látogatást is). Ekkor egy pohár tea, bor, pogácsa volt a kínálat. Nagyon kedves alkalom volt ez számunkra, hiszen alig költöztünk be, máris jöttek a látogatók, így hamar megismerhettük a presbiter testvéreket. Évente cserélődött, hogy melyik lelkész otthonába jön össze a presbitérium. *„Ó mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek...oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.”* (Zsolt 133)

A lelkészcsaládok kéthavonta jöttek össze egymás otthonában. Különösen nagy jelentősége lett ezeknek az összejöveteleknek, amikor már több lelkész is érkezett szolgálatra (kórház, Kékkereszt, ifjúsági, hitoktató). Ilyenkor a családok életéről, örömeikről vagy gondokról esett szó. A gyermekek közötti munkában is együtt munkálkodtunk. Majd amikor az Emmaus ház első része elkészült, több hetet töltöttünk ott gyermekcsoportokkal felváltva a lelkészfeleségek vezetésével. Ez sok imádságot, szervezést és jó előkészületeket jelentett, aminek sok-sok áldását láthattuk.

1987-ben kaptam egy meghívó levelet, hogy a Bazeli Misszió munkatársaival én is részt vehetek egy afrikai utazáson, Nigériában. Igent mondtam. Ott hívó keresztyén testvérek között voltunk szálláson, és részt vehettünk a közösség munkájában.

Meglátogattunk egy leprásokat gondozó kórházat is. Később erről az útról sok gyülekezetben számoltam be vetített képek segítségével. Minden csoportban imaközösséggel hordoztuk a betegek és az ott szolgálók életét, munkáját, ahogyan Jézus Krisztus parancsba adta: *„Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok...”* (Mt 10,8)

Az egyik állami iskolában tanító-könyvtárosi állást kaptam, megbecsülték a munkámat. A gyülekezet asszonyaiból pedig egy munkálkodó kézimunkakört hoztunk létre.

1993-ban Budapesten meghírdették az Országos Református Nőszövetség újjáalakulását. Ezen a közgyűlésen Pál Jenő presbiterrel vettünk részt, és ezután itt Kecskeméten is megalakult a helyi szervezet. A Kecskeméti Református Nőszövetségben nagyon áldott, tevékeny munkát végeznek mind a mai napig az asszonyok. A várost körzetekre osztottuk, és az asszonyokkal a megkeresztelt gyermekek látogatását vállaltuk. Később a jövőre református általános iskolába is ezek a körzetgondozó asszonyok hívogatták a gyermekeket.

1989-től megindulhatott az állami iskolákban a hitoktatás. Az egyházköztség elnöksége engem is megbízott ezzel a szolgálattal. Örömmel vállaltam! Először a parókia egyik termébe jöttek órára az első osztályos gyermekek. A következő évben négy állami általános iskolába jártam ki az alsó tagozatos gyermekek oktatására. Órarendbe voltak állítva az órák, párhuzamosan a katolikus hittannal. A tanítók mindig segítettek a munkámat: összegyűjtötték a szünetben a gyerekeket, előre tájékoztattak, ha órarendváltozás történt.

Ebben az évben özönlöttek az erdélyi menekültek, szükség volt a segítségünkre. Régi holland ismerőseink toppantak be ruhaadományokkal.

Éreztük, hogy ez „felülről” szerveződött. *„A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.”* (Zsid 13,16) A parókia padlásán kialakítottak egy raktárt, ahová az adományt tettük, és onnan adhattuk a segítséget kérőknek. Ezeknek a segítő kapcsolatoknak köszönhetően sokfelé juttattunk iskolabútort is – szükség szerint.

1992-ben volt lehetőség az egyházi iskolák újra szervezésére. Ekkor megbízást kaptam a gimnázium mellett induló internátus indítására, majd vezetésére. Ezt a munkát négy és fél évig – nyugdíjazásomig végeztem örömmel és hálaadással.

Közben a gyermekeink családot alapítottak, unokáink születtek.

Életem fontos igéje: *„És örömet találj mindabban a jóban, amelyet ad néked az Úr, a te Istened, és a te házad népének.”* (5Móz 26,11)

1999-ben egy ártatlannak vélt műtétre küldtek megelőzés céljából. Amikor hazamehettem, már az első örömben hálát adtam az Úrnak, s az én kedves, „öreg” Szikszai imádságos könyvemből is elolvastam a tanítást és az imádságot: *„Tartsd előttem azt is szüntelen, hogy jóllehet most meggyógyultam és életben maradtam, de mégis eljő nemsokára a halálos betegség...”* Nagyon szíven ütött ez a mondat, s ekkor alázatra jutottam, hogy ne bízzam el magamat a gyógyulásban. Így tanítgatott engem a Mennyei Atya. S néhány nap múlva felhívott az orvos, hogy a szövettan eredménye rosszindulatra utal. Igaz, hogy a daganat csak 4 mm, igaz, hogy már kioperálták, de rák... Ezen nap reggelén, előzőleg ezeket az igéket olvastam: *”Kinek szíve Rád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebenned bízunk”* (Ézs 26,3), majd a 138. Zsoltárban: *„Ha nyomorúságban vergődöm,*

megelevenítesz, ellenségem haragja ellen kinyújtod kezedet és a Te jobbkezed megment engem.”

Mert jöttek a nyomorúságok: 7 hónapon keresztül infúziós kezelések. *„Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni!”* (Zsolt 118,8-9) Többször megtapasztaltam, milyen kiszolgáltott egy beteg: rossz a vénája, 9 órán át folyik az infúzió a karjába és rossz a közérzete... Azonban mindeközben éreztem, hogy Isten velem van, az Ő Szent Lelke bátorít! Tudtam, hogy sokan imádkoznak értem, elsősorban a családom, a gyülekezet, az asszonykör. Tudtam és éreztem a felemelő, hordozó, békességet és erőt adó imákat. Jöttek a gyógyult betegek, akik a reményteleneknek is reményt adtak bizonyásaikkal.

Megéltem minden eddig ismert igét: *”Nemde két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül. Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva. Ne féljetez tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok”.* (Mt 10,11)

Ma is gyakran kell orvosi vizsgálatra járnom, nem mondtak gyógyultnak, de szívem az Úrra támaszkodik. Átéltam, hogy milyen fontos másokat: betegeket vagy ápolókat, szomorú szívűeket imádságban hordozni. Fontos elmondani másoknak is: Ne félj, testvérem, kiálts Jézus Krisztushoz, Ő a te Megváltód is! Legyen áldott az Úr, hogy nekem teljes békességet adott! Fontos feladatnak érzem a betegek látogatását, gondozását, a velük együtt imádkozást, őket követni, érdeklődni, bátorítani.

Hálát adok a nyolc évtized minden napjáért: az áldásokért, amit a családomban, a gyülekezetben, neveltetésemben kaptam. Hálát adok, hogy az Úr megszólított, és az Ő útján járhatok.

Hálát adok, hogy Társat adott, s hogy vele együtt járhatok már lassan 55 éve.

A nyugdíjas éveink nem tétlenül telnek. Még tart a ma. Mindennap van egyéni feladat, és közösségért vállalt feladat is. Például valakit felhívni; megkérdezni, hogy van, mi történt az elmúlt héten vele – valakinek örömet szerezni. A reggeli közös igeolvasásunk, áhítatunk, éneklésünk – az Úr elé

borulásunk – áldott része a napnak. Hálát adunk, hogy tehetjük, s hogy együtt tehetjük.

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban... Őbenne van – az ő vére által – bűneink bocsánata is; [...] melyet kiárasztott ránk...” (Ef 1,3. 7)

ÖSSZEÁLLÍTOTTA NAGY HENRIETTA ILONA

Zenés szolgálat Isten dicsőségére!

„Ezek mindnyájan apjuk, Ászáf, Jedútún és Hémán irányításával énekeltek az Úr házában, cintányérok, lantok és citerák kíséretében végezve az istentiszteletet az Isten házában, a király irányítása szerint. Kétszáznyolcvannyal volt a száma rokonaikkal együtt azoknak, akiket megtanítottak az Úr énekeire; ezek mindnyájan képzetek voltak. Sorsvetéssel osztották ki a tennivalókat a fiatalokra és az öregekre, a képzetekre és a még gyakorlatlanokra egyaránt.” (1Krón 25,6-8)

Ezekkel az igékkel kezdtük meg 2020 szeptemberében – körülbelül tízen – gyülekezetünk dicsőítő zenekarának évindító találkozóját. A beszélgetés során próbáltuk elhelyezni magunkat a nagy képben és tervben, amibe Isten elhívást adott nekünk. Rácsodálkoztunk a zenei szolgálat régésrégi alapjaira és gyökereire; kértük Isten Szentlelkét, hogy erősítsen bennünket ebben a szolgálatban, a kitartásban, a gyakorlásban, a fejlődésben.

Tudjuk, hogy nem velünk kezdődött a történet, nem mi ragadtunk először gitárt, lantot, citerát vagy más hangszert; nem mi vagyunk az úttörők a modern dicsőítő zenében, de lelkesen és Lélekkel állunk be a szolgálatba – fiatalok, öregek, képzetek és gyakorlatlanok –, hogy együtt, tudjuk dicsőíteni Istent! Ászáf, Jedútún és Hémán szolgálata tehát folytatódott itt a gyülekezetünkben is.

Néhányan szívesen emlékeznek vissza arra, hogy ők hogyan is kerültek bele ebbe a szolgálatba; mi vezette őket, miért tartják fontosnak ezt a szolgálatot.

Ifjúsági lelkésznek hívtak meg Kecskemétre 1989-ben. A Kispest-Rózsatéri Református Gyülekezetben nőttek fel, ahol a gitáros éneklés úgy tartozott az ifjúsághoz, mint a bibliaórák közösséghez a Hallelujah! énekeskönyv többszólamúsága és az istentiszteleten a Református énekeskönyvhöz játszott orgonajáték. Amikor azonban Kecskeméten

elővettem a gitárt az ifjúsági órákon, először még a fiatalok is nagyon idegenkedtek tőle. Eredetileg zongorázni tanultam, majd orgonálni, a gitározást csak könyvből – sok gyakorlással. Sosem gondoltam, hogy meghatározó része lesz a szolgálatomnak.

A református gimnáziumban 1990-től tanítottam, s gitárral kísértem még a Református énekeskönyv énekeit is, amit persze nagy lelkesedéssel fogadott a diákság. Sokat segített a „gitáros ének” a lelki nevelésben, mert így a szövegek szinte beíródtak a fiatalok szívébe. Ha nem vittem gitárt, külön kérték. Majd az egész gyülekezetben: a gyermekek közötti szolgálatban, a városi középiskolai hittanórákon és a főiskolai bibliakörökön is megkülönböztetett eszközzé vált a gitár, s persze sok követőre is találtam a fiatalok között. Az emmausi és mátraházi táborok, a gimnazistákkal közös szolgálatok és a kirándulások kihagyhatatlan eszköze lett. – Hiszen a legtöbb helyen nem is volt más hangszer. A 2000-es évektől a Kékkereszt miszsiójában, de a bibliaórákon is lendületet adott az Isten-dicséretnek, s könnyen énekeltek vele azok is, akik kevésbé ismerték az énekeket. Házaskörökben, felnőttek között is sokszor szolgáltam vele, de hozám tartozott később kerületi ifjúsági lelkészként is hosszú éveken át, s konferenciák sokaságán játszottam rajta.

Legkedvesebb éneket nem könnyű választani. Füle Lajos verseinek megzenésítései: „Tégy, Uram, engem áldássá” és az „Ó, reggelek” elkísértek az évtizedek során. De biztosan a „Tüzed, Uram, Jézus” és a „Jézus, te égi szép” kezdetű énekeket kísértem legtöbbször életemben.

FODORNÉ ABLONCZY MARGIT/MITKA

Többször szolgáltam gitárral a többgenerációs táborokban, gyülekezeti kirándulásokon, a Kecskeméti Vég Mihály kórus alkalmain, de pl. a Sion házak is adódtak helyszíneként. Külön említeném az adventi bizonyágtételeim alkalmait, mellyel lehetséges időben már hat éve járom az ország református gyülekezeteit.

Egész életemet végigkíséri az éneklés és a zenélés. Úgy vagyok vele, hogy ha már az Úristen táalentumot adott, azért adta, hogy éljek is vele. Örömmel tölt el, ha használni, szolgálni tudok. Amikor a versmondás gyönyörűsége is megérintett, nyilvánvaló lett számomra, hogy tematikus alkalmakon a kettővel együtt – vers és zene – akár többet is adhatok. Aki énekel, kétszeresen imádkozik... Meg lehet szólítani a hallgatóságot, egységet, közösséget lehet teremteni. Amikor készülök, mindig az lebeg előttem, hogy többet fogok kapni, mint amennyit adni tudok.

Kedves énekem egy finn ifjúsági ének, amely Túrmezei Erzsébet veretes fordításában lett ismert: „Velem vándorol utamon Jézus.” Fontos számomra, szívemhez közel álló a szöveg, a szép dallam, a kettő egysége (prozódia)... Ezek eredményeként könnyen énekelhető, szívnek-léleknek kedves dal. Ahol alkalom adódik, meg is tanítom.

MEZŐ GÁBOR

15 évesen jelentem meg új fiúként a győri evangélikus gyülekezet egyik ificsoportjában, és a következő hetekben-hónapokban megtapasztalhattam, hogy befogad egy olyan fiatalokból álló közösség, akik Istenhez közel állnak, benne hisznek, és ez érezhetően számít nekik. Ott tanulhattam meg azokat

a bizonyos „gitáros énekeket”, amiket nagyon szerettem. Ez adott kedvet, hogy kézbe vegyem Apukám gitárját, és megtanuljak akkordozni. Ha előveszem a hangszert, akkor nem annyira a tábortüzes hangulat, inkább ifiórák, egyetemi bibliaórák, gyülekezeti alkalmak jutnak az eszembe. A zene és az éneklés mindig feldobta, színesítette ezeket az alkalmakat, gitározásra pedig majdnem mindig, mindenhol szükség volt. Itt Kecskeméten is elő-előkerül egy-egy „Pál Feri-s” programon a városrészekben, a házasság hetén, mostanában pedig a széchenyivárosi gyülekezetrész alkalmain.

A gitározás sokszor kényszerített olyan helyzetbe, amikor nekem kellett szólni, elől lenni, szemben állni a gyülekezettel. Ez egy olyan szerep, ami sosem fakadt a természetemből. (Ma is szeretem, ha nem nekem kell zenélnem.) Szívesen zenélnék viszont úgy, hogy az egész gyülekezet az Úr felé fordul: minden tag énekelve, minden zenész a hangszerével. Mindenki tudja a szöveget; mindenki tudja, hogy miről fog szólni a dal, mit mond a szöveg: Isten jelenlétében vagyunk. Nemcsak elzengedezzük a dalt, mert visz a dallam, hanem őszintén kimondjuk, amit a szöveg velünk mondat. Ezért szeretem, ha az énekek előtt egy kis ismertető is elhangzik, vagy egy figyelemfelhívás, hogy „majd figyeljetelek, mert lesz az a rész, amikor...”

VARGA ÁDÁM

2010 és 2017 között szolgáltam a gyülekezetben mint az ifjúsági és a gyülekezeti közösségi zenélést összefogó munkatárs. Feladatunk volt az istentiszteleteken, gyülekezeti alkalmakon az éneklés, énektanítás, zenei szolgálat. Természetesen együttműködve a már működő zenei szolgálatokkal,

együttessel. Nemcsak gitárral, csellóval is részt vettem a szolgálatban; sőt létezett egy gyülekezeti zenekar, ahol rendszeresen könnyebb komolyzenei alkotások is megszólalhattak Isten dicsőségére.

Esetemben a kereslet és a kínálat találkozott. A gyülekezet vezetése keresett egy olyan embert, aki többféle stílusban mozogva, többféle korosztályt megszólítva, összefogja ezeket az újnak mondható zenei megszólalásokat. Én pedig fantáziát láttam a feladatban, és nagyon örültem a lehetőségnek. Csodálatos alkalmak részese lehettem; úgy gondolom, azok a szolgálatok nagyon áldottak voltak. Még akkor is, ha sajnos különböző akadályok miatt, lehetőségek hiányában, végül is elerőtlenedett a kezdeti lelkesedés.

Az érzelmi éneklés, de egyáltalán az éneklés nagyon felszabadító, lelkesítő, erőt adó tevékenység. A református gyülekezeti gyakorlatban az ilyen stílusú közösségi éneklés háttérben van; az évszázados hagyományok mellett nem igazán tud érvényesülni. Ez vagy az ifjúság stílusa, vagy különböző rétegalkalmak sajátossága (ld. Magasztaló Istentisztelet, Karzat). Terhelt dolog ez abból a szempontból, hogy az érzelmi éneklést azonosítják a karizmatikussággal: ez eleve sokakat távol tart. Gyülekezeti szinten áttörést csak tanítás által lehet elérni; úgy, hogy a gyülekezet vezetői tanítják a gyülekezetet Isten Igéje által arra, miért fontos közösségben dicsőíteni Istent. Ez nem pusztán egy stílus, nem egy szereplési lehetőség, nem egy öncélú „jólérezzükmagunkat” lehetőség, hanem erőt adó ISTENTISZTELET. Generációs szakadékok vannak, és nem biztos, hogy ezeket szeretnék el-tüntetni. Pedig szükség lenne arra, hogy az őszinte, mély hitből fakadó, Istent dicsőítő érzelmi éneklés a gyülekezetben gyakorlattá váljon.

Nagyon szeretem az ún. crossover énekeket, amikor évszázados énekeink szólalnak meg átdolgozva, mai hangszerelésben, például szaxofonnal. Ezek nagyon közel állnak hozzám, s persze nagyon nyitott vagyok mindenféle énekre, amely megérint.

SIPOS GERGŐ

Amikor hét évvel ezelőtt Kecskeméten lettem ifjúsági lelkész, volt (akkor is) egy egészen lelkes és tehetséges fiatal csapat, akik között elkezdhettem a szolgálatot. Mindig arra törekedtem lelkészként, hogy a közösség erősödjön, és ennek egyik nagyon jó formája a zene és a dicsőítés. Elővettem egy régi ötletemet, leporoltam, és így született meg a Karzat, ami ha jól számolom, február utolsó szombatján épp hatéves lesz. A Karzat részben zenélés, részben imádkozás, részben igehallgatás, és alapvetően nyitott. Akkoriban nekem is egy olyan korszakom volt, hogy ha megtehettem volna, csak hallgatók, és inkább figyelek, mint beszélek. A zene ennek egy köztes formája. Igazi élmény volt havonta egy-egy szombat este együtt énekelni és imádkozni a templom gyönyörű karzatán. A legfiatalabbaktól a legidősebbekig sokan eljöttek. Akit az életkora már nem engedett feljönni a karzatra, a templomtérben maradva volt részese a dicsőítésnek. Felemelő volt számomra benne lenni: a részemé vált, hogy részese voltam.

SZIKSZAI SZABOLCS

Legelőször öcsémmel, Pál Benjáminnal kezdtünk el egy akusztikus gitárral és egy basszus gitárral

szolgálni a gyülekezetben. A Sófár református dicsőítő iskolából hazajövet, fellelkesülve. Legelőször a gimnazisták körében dicsőítettünk a gólyatáborukban, majd néhányszor a vasárnapi istentiszteleteken is alkalmat kaphattunk. Ezzel szinte párhuzamosan indult el Sipos Gergő szívében, hogy legyen egy zenekar a gyülekezetben, amibe minket is meghívott. Így éveken keresztül együtt szolgáltunk. Ezekre az alkalmakra mosollyal az arcunkon gondolunk vissza, mert mindig jó hangulatúak voltak a próbák is. Ezenfelül rendkívül hasznosak is, hiszen volt egy dicsőítésvezetőnk, sokféle hangszerrel színesítettük az énekeket, mindezzel emelve a minőséget.

Amiben személy szerint én még részt vettem, az a Karzat zenei szolgálata az istentiszteleteken. Ez egészen új kihívást jelentett, hiszen itt egy kész, fiatalokból álló zenész csapatot kellett vezetni. Ezt is élveztem, és sokat tanultam ebből az időszakból. Személy szerint nekem a dicsőítés az egyik legkönnyebb kommunikációs csatornám Istenhez. Hiszem, hogy ezzel sokan vannak még így, ezért is tartom a zenei szolgálatot szívügyemnek a mai napig. Jelenleg a kedvenc dicsőítő dalom Dobner Illéstől és Évitől az *Áldás* c. dal.

PÁL ESZTER

A megtérésem után nem sokkal a zsoltárokat olvasva és az interneten kutatva találtam rá a dicsőítő dalokra, amik akkor, 14 éves koromban, elemi erővel hatottak rám. Érthető, fülbemászó, megragadó, modern, érzelmeket is kifejező, bibliai igazságokat közvetítő zene volt ez, ami stílusban, hangzásban közel állt ahhoz, amilyen zenét egyébként hallgattam. Nem kellett sok, hogy klasszi-

kus zenei tudásomat újragondolva csatlakoztam gimnáziumunk dicsőítő csapatához, és keressem a szolgálat lehetőségét. Majd megismerkedtem a Sófár szervezettel is, amelynek célkitűzése, hogy a dicsőítést életformává emelje; a zene, az ének segítségével erősítse Isten dicséretét, mélyítse a hitet a gyülekezeti tagokban, és persze segítse a hangszeres zenei tudás fejlődését.

A nyári dicsőítő iskolákban és konferenciákon szerzett élmények után minden lehetőséget megragadtam, hogy dicsőítő alkalmakon vegyek részt, vagy ilyen zenét hallgassak. Nagyon mély Isten-tapasztalásaim kötődnek ilyen rendezvényekhez. Az énekek szembesítettek azzal, hogy bűnös ember vagyok, s mennyire rá vagyok szorulva Isten kegyelmére; de a dalok által Isten meg is szólított, és azt mondta, hogy szeret és magához ölel. Velem van imádságaimban és szolgálatomban.

Minden korábbi szolgálati helyemen is részt vettem a zenekarok, dicsőítő csoportok munkájában: énekesként, gitárosként, hegedistaként vagy dicsőítő vezetőként ezek az alkalmak meghatározó élmények lettek számomra.

Fontos ez a szolgálatot, hiszen a jól megírt és átgondolt énekek mély igazságokat fogalmaznak meg, a közérthető zenei forma érzelmekkel is segít kapcsolódni Istenhez. Szolgatársaimmal inspiráljuk és tanítjuk egymást, mind lelkileg, mind zeneileg, mert fontos a fejlődés és a hitbeni minőség; ha valakinek a szíve nincs jelen Istent magasztalásában, az nem dicsőítés!

Hiszem, hogy ez út Istenhez mindazok számára, akik csak észben hisznek, akik keresnek valamit, akik megfáradtak, akik örülnek, akik hálát adnának, vagy csak gyönyörködnének Isten hatalmasságában; és egyúttal eszköz abban, hogy az istentisztele-

ten jobban tudjunk figyelni az Isten jelenlétére. A szöveg, a zene, a hangzás koncentráltan irányítja a figyelmet Istenre és az Ő üzenetére!

Weiner Zoltán felkérésre kezdtem el itt a református gyülekezetben a dicsőítő zenekar szervezését 2017 februárjában, amikor az ifjúsági istentisztelet indult. Szerettük volna, ha ezeken az alkalmakon ez a modern, a fiatalok számára könnyebben emészthető és érthető zenei forma, hangzásvilág legyen jelen. Már korábban csatlakoztam a KARZAT zenei szolgálatához is, amit akkor Weiner-Legeza Luca vezetett.

Az első éveken igyekeztem felkeresni mindenkit, akiről megtudtam, hogy érdeklődik az ilyen szolgálat iránt, vagy már szolgál. Több zenekart és zenészt hívtunk szolgálni az alkalmakra. 2020 szeptemberében pedig egy állandó csapattal kezdtük meg ezen a területen a szolgálatot. Elköteleződéssel csapatot építve, tanulva egymástól.

A Karzat-alkalmakat is folytattuk. Ott kialakult egy zeneileg előbb járó kisebb csapat, akikkel többet próbáltunk egy-egy alkalomra, részletesebben kidolgoztuk a dalokat, hogy jobban illeszkedjenek a liturgikus alkalomhoz. Ez a szolgálat a pandémia miatt megtorpant, ám így lehetőségünk lett rátekinteni e szolgálat jelenlegi állapotára, helyzetére, céljaira; igyekeztünk új távolokat felfedezni.

Néhány éve már a Széchenyivárosi gyülekezet-részben is megerősödött a zenei szolgálat, amely új árnyalattal, egy fiatalosabb, könnyedebb hangzás-világgal gazdagodott. Emellett a gimnáziumban is alakult a fiatalok között egy csoport, akik szívesen szolgálnak ezen a területen.

Jelenleg négy kisebb zenekart tartunk számon a KREK dicsőítő csoportjában, amely összesen kb. 25 főből áll. Vannak természetesen átfedések, és

igyekszünk egymást kiségiteni minden téren: legyen szó hangszeresről, kottáról vagy éppen hangszerről.

NAGY ILONA HENRIETTA

Amikor először hallottam a Karzatról (majd később beugrottam egy alkalommal dobosként egy szolgálat erejéig), akkor ez volt bennem: bár én is benne lehetnék. Nagyon nagy vágyat éreztem ez iránt, de akkor a billentyűs poszt foglalt volt. Ezért nagy öröm és megtiszteltetés volt számomra, amikor évekkkel később tagja lehettem ennek a csapatnak. Túl „unalmasnak” találtam a kántori szolgálatot? Szó sincs róla! Mindenfajta zene, legyen az akár népek zenéje is, szent zene, ha Istenhez szól, vagy Őt dicséri. Mindegyik egyfajta találkozási felület Istennel. Mint az imádság, aminek szintén számátalan formája létezik. Nincs jobb vagy rosszabb. Ami fontos, hogy mindegyiknek megvan a maga helye és szerepe.

Ennek a szolgálatnak a legnagyobb élménye számomra a közösség. A közös zenélés öröme, amelyet áthat az egymásra figyelés. Ezt a közös aktivitást Isten jelenléte tölti meg tartalommal, amit szintén együtt élünk át.

Fontos célkitűzés számomra az igényességre való törekvés, és ezért dolgozni nap mint nap. Ezt a klaszikus zenében és a kóruséneklésben tanultam meg.

BORSOS RAFAEL (Karzat Dicsőítő Zenekar)

Kisgyermekkorom óta jelen vagyok a gyülekezeti alkalmakon, amiknek természetes részét képezi a közös éneklés. Az emlékek sorából kiemelkednek

az emmausi emlékek, ahol ugyanúgy dicsőítettük együtt az Urat, ahogy most a templomban – akár a gyülekezeti énekeskönyvből, akár fiatalosabb gyűjteményekből. Több gyülekezeti kórusban is énekeltem. Húszévesen fiatal, hívó barátaimmal egy kisebb önálló zenekarral is megpróbálkoztunk, amit több más, hosszabb-rövidebb ideig tartó formáció követett. Mondhatjuk, hogy részben a gyülekezetben nőttem fel, és ezzel belenőttem a gyülekezeti éneklésbe.

A jelenlegi széchenyivárosi szolgálatom kezdete egy igehirdetéshez kötődik. Gyülekezetünk lelkésze, Pál Ferenc a szolgálat fontosságáról beszélt. Azzal a céllal tette ezt, hogy mindenki megtalálja a maga szolgálati területét. Először nem szólított meg az üzenet, sőt még zavart is a felvetés: olyan korábbi szolgálatokat juttatott eszembe, amik nem álltak közel hozzám. Aztán mire az igehirdetés végére értünk, már éreztem, hogy a zenei szolgálat volna az a terület, amit teljes szívvel tudnék, sőt szeretnék is végezni.

A szolgálatban számomra az a meghatározó, hogy amit teszünk, azt teljes szívvel-lélekkel, őszintén tegyük. És ez alól természetesen nem kivétel az éneklés sem. Zenekarunk a szolgálatot olyan természetességgel szeretné végezni, mint minden mást is az életben. Ezt a természetességet szeretném jobban megvilágítani. Ugye minden szülő furcsállná, ha gyermeke az önfeledt játékból hirtelen felállva, komoly ábrázatot öltve kicsit ünnepélyesen, lassú, emelkedett stílusban, archaikus szavakat használva szólítaná meg őt? Lenne egy „játsszó” énje és egy „fennköltebb” énje. Dicsőítő szolgálatunkban tehát arra törekszünk, hogy ne legyen ez a „kettőség”: az istentiszteleten megjelenő „vasárnap” énünk azonos legyen a

„mindennapi” énünkkel. Amikor mi vezetjük a zenei szolgálatot a Széchenyivárosban, akkor többségben a modernebb szerzemények kerülnek előtérbe, de igyekszünk a hagyományos „fekete énekeskönyvi” énekekből is választani. Mindegyiket magunkénak érezzük, ezért tudjuk természetességgel megszólaltatni ezeket. Nagyon sok kedves énekem van, de számomra az a legfontosabb, hogy Isten Szentlelke hassa át a közös éneklést.

DR. JENEYNÉ DR. H. NAGY JUDIT
(Széchenyivárosi Dicsőítő Zenekar)

2019 novemberében kaptuk a felkérést Vincze Árpád tanár úrtól, hogy szeretné, ha a Csendes éj nevezetű iskolai programon illetve reggeli áhítatokon tudnánk zenei szolgálatot végezni. A csapat összeállítása terén sok dolgot vettünk figyelembe. Fontosnak tartottuk azt, hogy e csapat ne csak kiváló zenészekből álljon, hanem legyen lelki indítatásuk is Isten szolgálatára. Minden évfolyamról hívtunk tanulókat, ha esetleg az akkori végzősök elmennek, legyen utánpótlás. A próbák nagyon gördülékenyen és jó hangulatban teltek. Mindenki megosztotta a gondolatait, ötleteit. Igyekeztünk mindenki kedvenc dalát elsajátítani és a saját stílusunkra átformálni. Szerintem nagyon fontos az, hogy fiatalos stílusban is tudjuk Istent dicsőíteni, ezért tartottam nagyon jó ötletnek ezt a csapatot.

KÖKÉNY BEÁTA (Gimnáziumi Dicsőítő Zenekar)

A zenei dicsőítéssel először ifisként találkoztam. Rögtön magukkal ragadtak a kifejezőbbnél kifeje-

zőbb dallamok és szövegek. Az érzést, ami ilyenkor hatalmába kerített, nem voltam képes szavakba önteni. Úgy tudtam az énekek által Istenhez szólni, ahogy előtte még soha. Ezen felbuzdulva, kezdtem el a gitározást tanulni. Minél többet szerettem volna dicsérni Őt, és minél többféleképpen. Érthető, hogy nagyon örültem, mikor a gyülekezetben létrejött Szikszai Szabi szervezésében a Karzat, a „Magasba emel” jelentésű alkalom, ahol énekekkel, imádságban dicsértük az Urat. Mind énekes, hangszeres szolgálóként, mind gyülekezeti résztvevőként nagyon sokat adtak ezek az alkalmak. Megtapasztalhattam azt is, hogy milyen, amikor egy közösség egy szívvel és egy szájjal dicséri a Fenségest. Egyre több könnyűzenés dicsőítő alkalom lett a gyülekezetben, bár lehet, hogy ezt csak én érzékeltem így, ahogy kezdett egyre nagyobb helyet betölteni az életemben és az Isten-kapcsolatomban az effajta dicséret. A vasárnap esti alkalmak is egyre inkább ilyenek lettek. Hamarosan ebből lett aztán a KERT-istentisztelet, amelynek egyik jellegzetessége lett, hogy könnyűzenei dalokkal dicsérjük együtt az Urat. Ezekben az alkalmakon a mai napig nagyon szívesen szolgálok a dicsőítő csapatban, énekekkel olykor gitárral vagy ukulelével. Nagyon hálás vagyok azért, hogy már ilyen is van a gyülekezet életében, és hogy ilyen módon vehetem ki a részem a közösség életében és Isten országának építésében! A zene által olyan embereket is elérhetünk, akik még nem érezték meg Isten elmúlhatatlan kegyelmét. Azt gondolom, hogy az Úr nevének felemelése és Isten-kapcsolatunk erősítése mellett, egy nagyon jó missziós célt is szolgálunk. hisz sokaktól hallottam már, hogy Isten jelenlétét először egy dicsőítő dalból érezték meg. Bízom abban, hogy a gyülekezetben a dicsőítés egy olyan

terület, amely a jövőben se fog alábbhagyni, hogy együtt, egy közösségként imádó, hálaadó szívvel tudjuk zengeni az Úr nevét.

Szeretettel hívunk mindenkit a vasárnapi KERT-alkalmakra, továbbá a széchenyivárosi gyülekezet rész kijelölt alkalmaira, ahol zenekar is szolgál. Szeretettel ajánljuk YouTube-csatornákat, ahol

zenekaraink felvételei láthatók-hallhatók, illetve visszahallgathatóak és nézhetőek a dicsőítő alkalmak is. Gyülekezetünk honlapján hanganyag formájában szintén megtalálhatók az ilyen alkalmak, illetve egy oldalon néhány dal külön is meghallgatható.

TÓTH LUCA (Kert Dicsőítő Zenekar)

A QR kódok beolvasásával a cikkben említett tartalmakhoz juthatunk!

SZERZŐ SIPOS MÓNIKA

Félig üres, félig tele a pohár

Néhány napja dobta fel a Google Fotók alkalmazás az egy éve készült képeket, köztük vidám felvételeket a vírus előtti utolsó közösségi alkalomról, a 2020-as év farsangjáról. Az ebédlőnk telt ház: mosolygó, tapsoló nénik, bácsik. Az elismerés a dolgozók exkluzív műsorszámát, a cotton eye joe táncot illeti. Fergeteges a sikere, és finom a fánk.

FÉLIG ÜRES AZ A POHÁR...

Azóta csendesen telnek a napok, hetek, hónapok. Immár egy éve lebeg házaink fölött egy szürke felleg, aggódásból, rendeletekből, fertőtlenítőtől. Türelmetlenül várjuk a vakcinát, a házi orvos telefonját. (Érthetetlen mindannyiunk számára,

hogy munkatársaink közül többen nem kapták meg az oltást, amint azt az oltási rend szerint feltételezhetnénk!)

Ellátottaink a maszkviselés miatt egy éve nem látják a rájuk mosolygó kedves arcokat. Hiányzik a család, a közösség, a felhőtlen sétálás, az önállóságot erősítő vásárlás, ügyintézés.

Pedig a szociális ellátásban kiemelt jelentősége van a családnak. Rendszerszemléletben gondolkozunk: minden problémafeltárásban, annak megoldásában nagy szerepük van a hozzátartozóknak. A szakma erőforrásként épít a családokra: a gondoskodásban így lehet csökkenteni az állami, fenntartói részvételt. A nyugdíjasházakban élő időseknek támaszt nyújt a gyermek, a hozzátartozó;

de nekünk is, akik az ellátást szervezzük, végezzük. Számítunk a családokra, hiszen itt a társasházban nem bentlakásos otthon működik. Ha a család nem látogat, nem nyújt legalább lelki támaszt, az idős ember észrevehetően rosszabbul lesz: nemcsak lelkileg, hanem mentálisan és fizikailag is. Ha nem jönnek a hozzátartozók, több feladat hárul a dolgozókra, akik amúgy is maximálisan leterheltek. A klub életbentartása miatt – s így a rendszer fenntartása miatt – többletterhet szükséges vállalniuk, gyakoribb személyes kontaktussal (!), hiszen a csoportosulás nem megengedett. Megnövekedett a munkaidejük is, mivel több idősnak kell bevásárolniuk. (Ezt ráadásul korábban még az erre kijelölt időszáv is bonyolította.)

Az eszköztelenség, a forráshiány, az előre nem tervezhetett többletköltség a fertőtlenítőszerre, védőfelszerelésre egyre súlyosabb kihívásokat jelentenek. Javaslatunkra társasházaink beruháztak egy fertőtlenítő gépre, amely magas hatásfokú védelmet nyújt a lakóknak, dolgozóknak egyaránt.

FÉLIG TELE A POHÁR!

De ne keseredjünk el, hiszen fejlődünk is a pandémia idején! Mégpedig az infokommunikációs eszközök használatában! Bizony egyszerűsödött az életünk azzal, hogy a háziorvost telefonon/e-mailben megkeresve kapjuk a gyógyszerecepteket. Ezeket az asszisztens „felküldi a felhőbe”, ahonnan a patikában „lehívják” azokat, és máris mehetünk a gyógyszerekért. Zajlik a digitális szocializáció is körülöttünk. A csoportos online bejelentkezés összehozhatja újra a családokat, baráti társaságokat, még társasjátékozni is lehet ilyen módon. Persze ezek a találkozások azért nem olyanok, mintha a

valóságos térben zajlanának, de lehetőségek, amik működnek. (Anyósomnak nagy örömet jelentett, amikor advent vasárnapjain a Zoom alkalmazásával „találkozott” a közel 60 tagú családjával: ki Svájcból, ki Debrecenből, ki Budapestről, ki Belgiumból jelentkezett be. Tavaly például ez nem jutott eszünkbe!) Természetesen kreativitás, találékonyság kell ahhoz, hogy jelenléti programok nélkül is élményt nyújtsunk, szint vigyünk ellátottaink életébe.

Idősek napján rengeteg palacsintát sütöttek a munkatársak, és hordozható hangszóróból hallható vidám zene kíséretében osztották ki a finomságot a lakóknak. Adventi kalendárium is készült: minden napra egy üzenet a faliújságon. A közösségi térbe koncentráló karácsonyi dekoráció helyett egyik telephelyünkön minden szintre karácsonyfát állítottak a munkatársak. A járványügyi előírásokat betartva havonta kiscsoportos istentiszteleteket szervezünk. Minden héten nyomtatott áhítatot kapnak a lakóink. Reméljük, érzik a törődést...

...És az idén is volt farsang – közösségi rendezvény nélkül. Mosoly is volt, kissé fáradtabb, kevésbé ragyogó. A bácsik, nénik örömmel fogadták az ajtón bekopogtató bolondos figurákat, akik frissen sült fánkkal kedveskedtek nekik. De azért a tavalyi, az igazibb volt...

Természetesen ezt mi is tudjuk. Semmi sem pótolja a megszokott közösségi élményeket, programokat, találkozásokat. De jó reménységgel vagyunk a jövő felé, látszik az alagút vége!

„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békeséggel, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által.” (Róm 15,13)

Volt egyszer egy Pancsinello játszóház Kecskeméten...

...most pedig van egy HALNAJCSILLAG Tanoda.

Tanoda-csoda.

Felkelt a HAJNALCSILLAG...ragyog szívükben, tekintetükben, tetteikben. S vonzzák a „jótevőket”, „önkénteseket...”, de elkélne még néhány „KÖRÖSZTSZÜLŐ” – kecskemétiesen.

Aki még nem látta, NÉZZE MEG. Szeretettel várnak mindenkit. Játsszani, beszélgetni, alkotni, de elsősorban SZERETNI. Mert abból van a legnagyobb hiány...

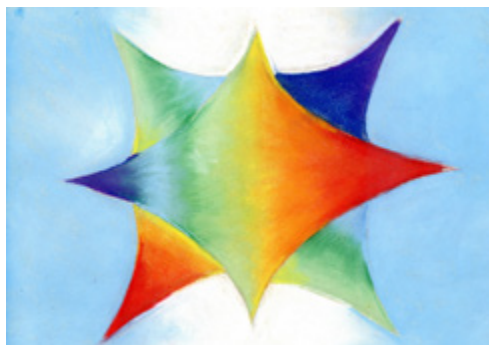
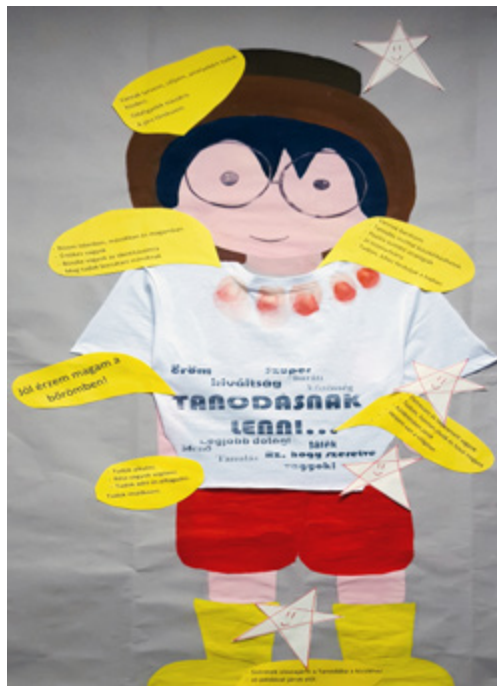
Csak egy „hálnalcsillagnyi” remény, de ÍGÉRETE a teljes élet!

Tegnap kis beszámolón vehettünk részt a Hajnalcsillag Tanodában. Eltökélt szívű nők, akik összefogtak, s naponta szervezik, ölelik, mentik azokat a gyermekeket, akiknek talán ez az utolsó esélyük, hogy más életlehetőséget találjanak, mint amiben élnek.

Krisztusi szolgálat, kinyújtott kéz.

A Kecskeméti Református Egyházközség Családos körének és a Cursillos köröknek kis csapata vehetett részt szombat este ezen a különleges – bár gyerekek nélküli – megrendítő történetekkel hitelesített beszámolóján. Az ajándék, amit kaptunk beszédes: IGEKÁRTYÁK az eddig megértett üzenetekből, még csak igehe-lyekkel, „rejtjelesen”, de teljes hittel, hogy kinyílnak, s gyümölcsöt teremnek...

Soha ne add fel!

Isten szeretetét ilyen közelről még nem éreztem,
mert most igazán érzem, hogy itt van a közelemben.
Óv és vigyáz rám, hogy rosszat soha többet ne tegyek.
Most érzem igazán, hogy hisz a lelkemben, mert megváltoztam,
egyszer lent voltam és most feljutottam.
Már nem azt hallgatom, ne csináld azt, ne csináld ezt,
már az forog körülöttem, ügyes vagy és megdicsérlek,
mert Isten kezébe adtam a lelkem.
Mert tudom, hogy az én büszkeségem,
neki köszönhetek mindent, és azt is, hogy itt lehetek.
Ezek a csodálatos emberek szeretnek és hisznek a szívemben,
mindig mondják, ne add fel, mert te még sokra viszed.
Nekem ez a sok biztatás reményt ad és kitartást,
tudom bennük bízhatok, a szívem nekik adhatom,
mindent köszönök, Istenem, szívem trónján csak Te ülhetsz.

CSONKA DIÁNA

„Ezerszer is igen!”

Hála Istennek nekünk is igent mondtak a *Házasság hete 2021* „nagykövetei”, s eljöttek közénk Kecskemétre. Pálúr János és Kornélia, a Városligeti Fasori Református Gyülekezet kántora és felesége nem ismeretlenek gyülekezetünkben, most azonban kicsit másként láthattuk-hallhattuk őket.

Vezérgondolatuk, amellyel sok házasságban élőknek szerettek volna segíteni a következők: „*Nem elég egyszer, hanem naponta igent kell mondani a másokra.*” Náluk ez már lassan 30 éve így történik, azaz több mint 10 000-szer igent mondtak

már egymásra. Házasságuk nagy szerelemmel kezdődött, s annak biztos tudatával, hogy Isten ajándékozta őket – különböző felekezet tagjaiként is – egymásnak. Úgy gondolták, hogy még közös életük elején arra is igent kell mondaniuk, azaz el kell dönteniük, hogy melyik felekezethez tartoznak majd együtt, családosan. Igent mondtak a külföldi utazásokra is, akár Kornélia angoltanulásáról volt szó, akár János orgonaművészetéről. S közben *igent* mondtak négy gyermekre, akiknek hitbeli nevelését példával és sok-sok beszélgetéssel alapozták meg.

A Lelkesítő Ökumenikus Családterápiás Műhely három előadást szervezett a házasság hete rendezvény keretében. Mindegyikből csak egy gondolatot szeretnék kiemelni. Egyúttal bátorítom mindazokat, akik nem hallották az előadásokat, keressenek rá ezekre a lehetőségekre a gyülekezet Facebook-oldalán.

Dr. Domján Mihály az *elismerés* fontosságáról szólt, mely nemcsak a házasságban, de minden kapcsolatban fontos. Még az Istennel való kapcsolatban is. A számára legfontosabb igeként a 139. zsolnárt említette. Nem szabad elfelejtenünk: minden jó az Istentől van! Ezért hálásnak kell lennünk mindazért az elismerésért, amit kapunk és amit adunk. Ő ma már arra a kérdésre, „*hogyan vagy?*”, úgy válaszol, „*hálás vagyok*”.

Leskovics-Ortelli Andrea a *gyermekkor kötődések* egész életre kiható jelentőségéről beszélt. Elmondta,

hogy minden szülői elutasítás azt erősíti a gyermekben, hogy ő nem fontos. Ezek az elutasítások pedig olyan „fájó pontokat” okoznak a lelkében, amelyek később, a többi emberi kapcsolatában is sérülékenyebbé teszik. A házasságban szinte megismétlődnek a gyermekkori kötődések, ezért fontos tudni róluk. Krízis esetén nem „hibást kell keresni”, hanem segíteni kell egymásnak „gyógyulni”.

Ehhez pedig szeretet kell. Andrea a számára legfontosabb ígét, Pál apostol szeretethimnuszát fel is olvasta előadásában.

Sipos Zsolt és Varjúné Legát Katalin arról beszélgetett Murányi Szabolccsal és Adállal, hogy *mikor kell segítségért fordulni* szakemberhez. Kiemelték, hogy a „házasságban fontos a közöség megélése az imádságban, az asztalnál és az ágyban is”. Ha a három közül valamelyik hiányzik, sokkal törékenyebb a kapcsolat. Baj esetén minél előbb folyamodnak a házaspárok segítségért, anélkül hamarabb élhetik át annak kapcsolattámogató erejét. A szakemberekkel folytatott beszélgetés egy őszinte imaközösséggel zárult.

Idén is megszerveztük – több csoporttal összefogva – a 24 órás imanapot, melyre óránként lehetett bejelentkezni. Párok és egyedülállók egyaránt megtehették ezt – ezúttal online. Az imatémák listáján nemcsak a házasságokért mondott imádságok szerepeltek, hanem a gyermekeink házasságáért mondott, sőt minden családi kapcsolat rendezéséért mondott imádságok is. Ezúttal egy olyan gondolatsor is előtérbe került, amely azokat szólította meg, akik elváltak. E gondolatsor szerint *„Isten Igéje nem ajánlja a válást, sőt kifejezetten bűnnek nevezi. Jézus egyedül abban a helyzetben tartja elképzelhetőnek – akkor is a szív keményisége miatt –, ha házasságtörés történt (Mt 5,27-32).*

Ahogy ebből az igéből is látszik: *„a szívben dőlnek el a dolgok, nem a fejben. Lehet válólevelet adni, de a másikkal összekötött élet ezzel nem tűnik el – az továbbra is életünk része (különösen, ha gyermek(ek) is születtek a kapcsolatból). A bűn azonban nem a vége az életünknek bármilyen súlyosan érintsen is. A bűn Isten előtt rendezhető, ha bűnnek nevezzük, megbánjuk, megvalljuk; és elfogadjuk, hogy bocsánatra szorulunk (és nem magunkat kimentve a másikat hibáztatjuk). Fontos annak a belátása, hogy nem „történnek velünk” a dolgok, hanem „aktív részesei” vagyunk azoknak – akkor is, ha naivságunk, esetleg kényszerhelyzet vagy vágyaink vittek bele egy meg nem érett házasságba. Ezért mindenkinek vállalnia kell a maga „százalékát”, amit abban a kapcsolatban elrontott (lehet, hogy az egyik csak 5%-ot, míg a másik 95%-ot, mégsem lehet a másik nyakába varrni a 100%-ot). Aki újat szeretne kezdeni, az ne azonnal egy másik kapcsolattal „gyógyítsa” az előzőt, hanem hagyjon időt a „gyászra”, amíg életének azt a szakaszát el tudja helyezni az életében. (A gyász ideje legalább egy év...) Aki újat szeretne kezdeni, az az eddiginél sokkal szorosabb, előbb, őszintébb kapcsolatot építsen ki Istennel és önmagával, mert csak ez lehet az alapja a bocsánat kérésének és elfogadásának is”.*

Ritkán beszélünk a válásról, az elváltakról, pedig egyre többen vannak, s itt élnek közöttünk – sokszor fájó szívvel és kibeszéletlen sérülésekkel. Az alábbi részlet egy olyan nő leveléből való, aki a válás okozta, évekig tartó sérülésből Isten segítségével lassan a gyógyulás útjára lépett. Fontosnak és tanulságosnak tartom a lélek mélyéről felszakadó őszinte gondolatokat: *„A múlt héten már folyamatosan a házasság hetéről reklámoztak minden*

csatornán. Nekem ez eddig – bevallom – mindig felkavaró volt, és igyekeztem minél nagyobb távolságot tartani tőle.

Zavart, mert mindig fájdalmat okozott, és csalódottságot éreztem, hogy nekem nem sikerült az, amire mindig is vágytam. Minden alkalommal csak a saját hibáimat láttam a kudarcom mögött.

Most azonban meglepődtem azon, hogy az én Mennyei Atyám és a Szentlélek mennyire más üzent nekem. Azt, hogy imádkozzam a családokért, az ismerőseim keresztyén és nem keresztyén házasságáért, a gyermekem majdani házastársáért. Mindez az „üzenet” úgy hatott rám, hogy csak örömet és hálaadást, féltő szeretetet éreztem a szívemben. E héten adatott is egy órám, amikor is a leírtak alapján sikerült ezt megvalósítani, és egy órát töltöttem az Atya előtt imádkozva. Olyan békesség és öröm töltött el, amiért kimunkálta ezt bennem az én Istenem! Nagyon remélem, hogy tovább gyógyul a lelkem, és jóra fordítja még sorsom az Úr!”

Az idei házasság hetét istentisztelet zárta, ahol az „isteni matematikáról” volt szó. Mert Isten másként számol, mint mi. Az egyik terve számunkra az, hogy az 1+1 az nem 2, hanem 1+1=1; azaz a házasságban egyé lehet két különböző, eredetileg idegen ember is. A másik terve, hogy a három-négy nemzedékben továbbadott fájdalmak, traumák, bűnök és tönkrement kapcsolatok meggyógyulhatnak. Az Ő irgalmasságából. Mert ő „ezerízíg” gondolkodik rólunk. A ránk kimondott igenje Jézus Krisztusban,

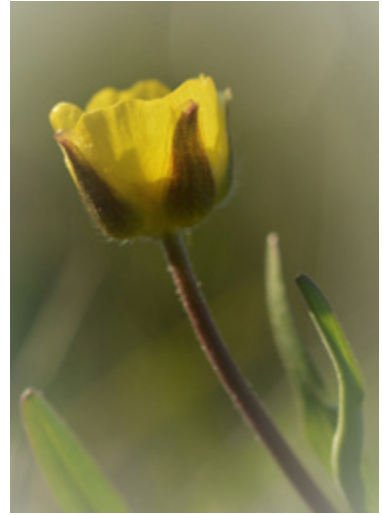
nem kíván ismétlést akkor sem, ha mi időnként nemet mondunk. Ez az „Ő ránk kimondott igenje lehet az igazi alapja annak, hogy mi is igent mondhatunk egymásra – akár ezerszer is”.

Vargáné Szathmáry Judit imádságával kezdtük az istentiszteletet: „Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy igent mondtál az életünkre, és hogy gondviselésed által megtartottál minket erre a mai napra is. Add, hogy felfedezzük, milyen csodálatos gazdagsága vesz minket körül ajándékozó szeretetednek a teremtett világban és egymásban!

Bocsáss meg, amikor mi nemet mondunk a veled való közösségre, ajándékaid megbecsülésére, akaratod elfogadására és egymásra! Bocsásd meg, amikor emberi önzésünk magjai haragot, ellenségeskedést és hitetlenséget teremnek életünkben! Add, hogy változni tudjunk, és megújulni egymás megbecsülésében, ajándékaid elfogadásában, hogy életünk áldottá és áldássá legyen! Te taníts minket szeretni, megbocsátani és egymást elfogadni! Cselekedd ezt Igéd és Szentlelked által most is és életünk minden napján! Ámen.”

Az istentisztelet végén 31 házaspár kérte és kapta Isten áldását. Mindannyian átélhettük, hogy templomunk az *áldás terévé* lett számunkra. A szemek csillogását még a maszk sem rejthette el. Az istentisztelet után csak annyira mozdultunk, hogy közelebb lépjünk egymáshoz, mert mindenki szeretett volna még maradni, beszélgetni; megőrizni mindazt, amit Isten kegyelmének kiáradásából ezen az estén kaphattunk.

■ A Pálúr házaspárral készült interjú, az alábbi linken keresztül érhető el: https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR15rWH_zVAWfUy0rOlUzJJUxcffKF_dluCSHdQIYbswWnGs6fQT4ieJSOs&v=5PANIHXt5yU&feature=youtu.be

FOTÓ: JUHÁSZ KATALIN

„Itt a farsang áll a bál..”

A farsang – maszkabál – intézményünk egyik olyan jeles ünnepe, amelyet a néphagyomány-ápolás szellemében ebben a nevelési évben február 5-én rendeztük meg a Pálmácska óvodában. Ezt az időszakot a télkergetés és a tavaszvárás vidám ünnepeként éljük meg évről évre.

Mint minden jeles napot – ezt is – nagy készülődés (csoportszobák, előtér díszítése) előzi meg.

A gyermekek életkori sajátosságait figyelembe véve a ráhangolódás hetében a kiscsoportosok díszes szemüvegeket ragasztottak, a középső csoportban jókedvű, mosolygós bohócokat, a nagycsoportban pedig színes busóbábokat készítettek óvodásaink.

A szülőket arra kértük, hogy a jelmezviselés szempontjából egyszerű „maskarákba” öltöztessék ezen a napon gyermekeiket, meghallgatva kívánságaikat, ötleteiket.

A várva várt napon reggel már vidám dalokkal, népzenevel vártuk a gyerekeket a csoportszobában. Megcsodáltuk a szebbnél szebb jelmezeket, majd a mulatozást táncos ügyességi játékokkal folytattuk.

Ezek a játékok évente változnak, de vannak mindig visszatérő kedvencek, például a szívószállal szörpkortyolgotó, a székfoglaló játék, a seprűtáncoltató, a talalós kérdések stb...

Nagycsoportos óvodánkban évek óta a szülőkkel és gyerekekkel közösen búcsúztattuk a telet a farsang napján, de sajnálatos módon a járványhelyzetre való tekintettel ez a rendezvény most nem volt nyitott a szülők számára. De bizakodóak vagyunk, hogy jövőre már együtt mondhatjuk Sarkady Sándor *Télkergető* című versét:

*„Jer, jer kikelet,
seprűzd ki a hideget,
ereszd be a meleget,
dideregtünk eleget!”*

Farsang

A Kecskeméti Református Általános Iskolában 2021. január 27-én, szerdán került megrendezésre a hagyományos farsang.

Az alsós diákok már a tanítási órákon elkezdték a ráhangolódást az ünnepre. Farsanggal kapcsolatos feladatokat oldottak meg, és a hagyományhoz kapcsolódó szavakat írták a füzetükbe. Délután színes jelmezekbe bújtak, és vetélkedőkkel, táncolva búcsúztatták a telet.

A felsős diákok osztályonként egy-egy témát választva öltöztek be, és az iskola díszterméből közvetített online Fele sem igaz! vetélkedőn vettek részt.

A vetélkedőben harmadik helyezést ért el az 5. b osztály, második lett a 6. d osztály, az első helyezést pedig az 5. d osztály ünnepelhette.

Közösségépítő, tudást gyarapító, szórakoztató perceket élhettek át a gyerekek. Kizöklentek a mindennapok megszokott menetéből, és élményekkel gazdagodva kezdhették meg a síszünetet.

Úrrally, avagy versenyautóval a csillagok között

A Kecskeméti Református Általános Iskola 2019-ben a Nemzeti Tehetség Program keretében *A matematikai, természettudományos és digitális kompetenciák erősítését szolgáló hazai és határon túli tehetségsegítő programok támogatása* címmel *Úrrally, avagy versenyautóval a csillagok között* NTP-MTTD-19-0050 számon pályázatot nyújtott be. A pályázaton nyert 1.290.000 Ft-ból az iskola természettudományos szakkört indíthatott be, valamint tárgyi eszközöket vásárolt.

Iskolánkban a tehetséggondozás kiemelt szerepet kap. A pályázatban különösen fontos szempont volt a tanulók tudásának bővítése, a matematikai gondolkodásmód gazdagítása, az érdeklődésre épülő komplex személyiségformálás. A learningapps tankockákkal való ismerkedés során a gyerekek pozitív tanulási élményekhez jutottak. Konkrét célunk volt a diákok matematikai és nyelvi képességeinek feltárása és intenzív fejlesztése digitális tankockákon keresztül, IKT alkalmazással. Ezen szakköri óráknak köszönhetően fejlődött digitális kompetenciájuk, megtanulták rendszerezni a megszerzett tudást, az elmentett feladatokat mappákba rendezni. A program lehetőséget kínált a speciális nevelési igényű gyerekeknek a többszöri gyakorlásra és az élményszerű tanulás megtapasztalására.

A csillagászati foglalkozások keretében szerettük volna bemutatni a világegyetem elképzelhetetlen-

nek tetsző méreteit, s a távolságokkal kapcsolatos érdekességeket, kísérleteket elvégezni. Ehhez alapvető eszközünk az elméleti alapozás, majd pedig a kísérletek végrehajtása volt. Saját magunk mértük ki a Naprendszer arányosan kicsinyített modelljét, melynek alapjául a „focilabdává zsugorított Nap” szolgált. Ezután videók és ábrák segítségével láto-gattunk el az űr legbarátságatlanabb szegleteibe; megvizsgáltuk a csillagkeletkezés és a gravitációs kollapszus képeit. A foglalkozások elsődleges célja a tanulók figyelmének felkeltése, érdeklődési horizontjuk kitérítése volt, ami sikerrel járt.

Az új IKT-eszközök ismerete, használata digitális világunkban elkerülhetetlen. Ezen eszközök professzionális használatára sokkal fogékonyab-bak a tehetséges gyerekek. Fantáziájuk szárnyal, motiválhatóságuk kiváló. A robotika tanításával a 2020-as tanévtől felmenő rendszerben kiemelten foglalkozik a NAT is a digitális kultúra tantárgyon belül. A projektben részt vevő gyerekek ezzel a technikával hamarabb találkoztak, és tanulmányaikkal útmutatói lehetnek társaiknak. A digitális tudás megköveteli azokat a kompetenciákat, melyek a nyitottsághoz, a tanítás, a tanulás iránti elkötelezettséghez, társak támogatásához vezetnek.

A rendszer előnye, hogy a LEGO-elemek használata nem kellett a diákokat megtanítani, hiszen az építőkövekkel már korábbi életkorokban

találkoztak, és rutinosan kezelték azokat. Új dolog volt a programozói felület, melyet számítógépen és tableten kezeltek. A robotok programozásán keresztül több tantárgyi tudásra tettek szert. Nagyon jól fejlesztette az algoritmikus gondolkodást. A szenzorok működési elve nagyban segítette a fizikai, matematikai törvények megértését. Amíg társaik ezeket „csak megtanulják”, a projektben résztvevők meg is értették. A csoportos munka során az egymás közötti kommunikációjukat fejlesztették. Tanulóink a sok programozói felület közül egyet megismertek, a blokkprogramozást. A feladat kitalálása, hogy mit csináljon a robot, illetve a feladat szétoztása, megvalósítása, majd a részfeladatok összefűzése, mind-mind az egymás közötti kooperáció gyakorlatát erősítette. Lényeges az a felismerés, hogy az ember-gép-ember kommunikáció által is létrejöhet a társas tanulás. A programozás nagyon strukturált, fegyelmezett gondolkodást igényel. Ebbe kaptak némi betekintést a tanulók a szakkör ideje alatt. A formális tanulás helyett, az életfogytig való tanulásra kaptak indíttatást. Megvalósítást nyert a „szórakoztatásba ágyazott tanulás”.

A pályázat keretében a csoporttal meglátogattuk Budapesten a Csodák Palotáját. A gyerekek alapozó ismereteket kaptak a téli-tavaszi foglalkozások alkalmával, illetve erősen támaszkodtunk a tanórákon elsajátított ismeretanyagra is. Fokozott kihívást jelentett a tanulók heterogén érdeklődési köre és életkora. Azonban éppen ezért, és a Csodák Palotájában interaktívan igénybe vehető tudományos, játékos infrastruktúra használatáért esett

erre a helyre a választásunk. Itt a tudományterületek termék szerint differenciáltak, ezért gyakran megálltunk, hogy megbeszéljük a látottakat. A gyerekek motiváltak, a játékos eszközöket kipróbálva vetették bele magukat a tudomány világába. Figyelmüket életkoruknak és érdeklődésüknek megfelelően fókuszáltuk. Kiemelten kezeltük a csillagászattal, planetológiával kapcsolatos részt, mely remek és látványos kiegészítése volt az iskolai pályázatos foglalkozásoknak. Emellett elmagyaráztuk nekik az általuk kevésbé, vagy egyáltalán nem értett folyamatokat. Buzdítottuk őket, hogy olvassák el az ismertetőábrákat, próbáljanak ki mindent, szélesítsék ismereteiket. A gyerekek nagy örömmel tették mindezt; odahívtak bennünket a különféle játékokhoz, magyarázatot kértek a számukra furcsa, ugyanakkor érdekes kísérletekhez. Meglepő volt látni, hogy a tanórai keretek közül kilépve, a természettudományos ismeretanyag mennyire megragadta őket. Ez az interaktivitás, élmény alapú pedagógia az, amit a pályázat keretében szerettünk volna képviselni és megvalósítani. A foglalkozások is ebben a szellemben zajlottak, majd pedig a Csodák Palotájának meglátogatásával tovább tudtuk erősíteni a tanulóknak a természettudományok iránti vonzalmát. A kirándulás után a gyerekek természetismeret tanórán meséltek élményeikről, és ők maguk tettek hozzá például a mágnesség vagy a csillagászat témaköréhez saját, önálló meglátásokat, melyeket tapasztalataik útján szereztek. Úgy véljük, hogy ez kiemelkedő lehetőség, és örök élmény maradt a diákjaink számára.

■ Rövidfilmet is készítettünk a megvalósított programokról, szakköri órákról, mely az alábbi linken elérhető: https://youtu.be/-f_DC5ad7Ro

Az élményszerű természettudományos oktatásért

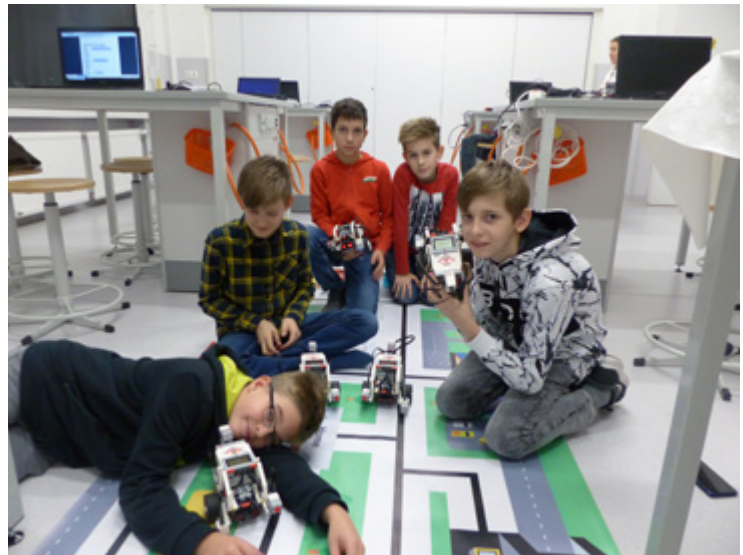

A Kecskeméti Református Általános Iskola 2019-ben a Nemzeti Tehetség Program keretében *A tehetségsegítés feltételrendszerének javítását célzó hazai programok támogatása* címmel Természettudományos tehetséggondozó szakköreink eszköztárának bővítése NTP-TFJ-19-0037 számon pályázatot nyújtott be, melyen 1.500.000 Ft támogatást nyert.

A program lényege az volt, hogy az iskolánkba járó diákok számára a természettudományos szakkörökön minél nagyobb számban tudjunk olyan eszközöket biztosítani, melyek a tanulás

elmélyítését segítik, hozzájárulnak az elméletben tanultak gyakorlatban történő alkalmazásához. A szemléltető eszközök használata során kísérletezhetnek, játszva tanulhatnak, új ismerettartalmakra tehetnek szert, figyelmük észrevétlenül is a természettudományos tantárgyak felé orientálódhat.

A megvásárolt eszközökkel látványosabbá, élvezetesebbé tudjuk tenni a tanórákat és a szakköri foglalkozásokat. A fizika oktatásában a jelenségek bemutatása, szemléltetése alapvető fontosságú, így tudnak a tanulók rácsodálkozni a természet szépségére, könnyebben érthetővé válnak számukra az összefüggések. Ez a megállapítás fokozottan igaz az elektrosztatikai kísérletek esetén. Az új eszközök használatának lehetősége fokozta a gyerekek motiváltságát, érdeklődését. Növekedett a szakkörrre járók száma, mert érdekes kísérleteket láthattak. Érzékelhetően növekedett a fizika iránt érdeklődők száma. Így már az elmúlt tanévben több olyan tanuló volt, aki természettudományos szakirányba tanult tovább.

Történelmi emlékek nyomában

7. a OSZTÁLY ELSŐ KIRÁNDULÁSA

2020. október 17-e. Egy igazán zord és ködös reggel volt, de mi, a 7. a-s tanulók már izgatottan vártuk ezt a napot. Ez volt az első közös kirándulásunk. Reggel 7-kor már indult is a buszunk, irány az Északi-középhegység!

Utunk során érintettük Hatvan települést. Megtudtuk, hogy a város 60 km-re fekszik Budapeستől, ezért kapta ezt a nevet. Megemlékeztünk az 1849. április 2-án itt lezajlott győztes hatvani csatáról is.

Egyórás utazás után Gyöngyösre érkeztünk. Sajnos a köd miatt nem lehetett látni a Kékes tetejét, a Mátra hegység bujkált előlünk. De még így is káprázatos látványt nyújtott egy alföldi számára. Osztályfőnökünk, Szabados László rendező földrajzórát tartott a Mátra kialakulásáról,

kőzeteiről, mesélt Gyöngyös történelmi múltjáról is. Így tudtuk meg, hogy az Orczy-kastély kerítése a legenda szerint puskacsövekből készült – persze ez egyáltalán nem biztos.

A szerpentineen óvatosan haladva Recsk felé folytattuk utunkat. A falutól 3-4 km-re található a Recski Nemzeti Emlékpark. Itt „üzemelt” 1950-53 között a hírhedt kényszermunkatábor. A szigorúan őrzött mintegy 1500 rab közül csupán 2 embernek sikerült annak idején megszöknie. A helyszínen érve meghallgattunk egy előadást az ide száműzöttek életkörülményeiről és a hely felépítéséről. A fogvatartottak napi 12-14 órát dolgoztak a kőbányában, s csupán 1000 kalória ételt kaptak naponta. 10-20 kilós kalapácsokkal kellett a követ 5x5 cm-es

darabokra törniük. A recski örök jelmondata a „ne csak őrizd, gyűlöld is!” volt. Ezután a visszaemlékezések alapján épült büntetőbarakkot látogattuk meg, amely az ott raboskodó emberek lakhelyéül szolgált. Érdekessége, hogy maguk a fogvatartottak építették azt saját maguknak. Láttuk az ágyakat, a mosdót, az emberek ruháját, mindennapi eszközeit. Az egyre erősebb eső miatt, sajnos a bunkerfogdát – és még sok mást – nem tudtuk felkeresni. Hihetetlen és egyben szívfacsaró volt látni az embertelen körülményeket. Itt volt elítélt többek között Faludy György író és költő is. A tábornok Sztálin 1953-as halála után számolták fel, de az ÁVH továbbra is megfigyelte a volt recski rabokat. Osztálytársaink többsége most járt életében először Recskén, számukra különösen felkavaró volt, amit láttak, hallottak.

Elhagyva az emlékhelyet a jó meleg buszban ebédeltünk, és közben haladtunk Salgótarján felé. De most még nem álltunk meg Nógrád megye székhelyén, hanem, tovább utaztunk Somoskő várához. A török időben fontos szerepet játszó vár mára elég romos, de még így is uralja a falu látképét. Érdekes volt megtudni, hogy egy orvosnak köszönhető – Dr. Krepuska Géza –, hogy a Csehszlovákiához csatolt település 1923. április 23-án a népszövetség döntése értelmében ismét Magyarországhoz került. A híres orvosnak kőbányája volt, amit nem szeretett volna elveszteni. A határkiigazítást végző küldöttség angol tagját sikeresen kezelte, és hálából az angol követ elintézte, hogy a bizottság látogasson el Somoskőújfaluba. Hosszas vita és tárgyalás következett, mire csak a legmagasabb fórum tudott dönteni. Mivel közlekedési szempontok is szerepet játszottak, így a település a kőbányával együtt visszakerült Magyarországhoz, de a falu házaitól

csak 50 méterre levő vár Csehszlovákiánál (1993-tól Szlovákia) maradt. 1999. február 15-én lehetett először szabadon felmenni a várhoz a magyar oldalról.

Mi ezúttal felmentünk egészen a határjelző oszlopig. Onnan letről óriásinak hatott a vár. Még most is furcsa volt csak úgy „átlépni” Szlovákiába, és egy lépéssel vissza Magyarországra. A várnál rengeteg kép készült, de most nem volt a képeken esernyő, mert addigra csillapodott az eső is. A nagy sár miatt a híres bazalt zuhatagot és a kőtengert nem tudtuk megnézni, de legalább lesz miért visszamennünk egy későbbi alkalommal.

A várlátogatás után újra a megyeszékhely felé vettük az irányt. Itt először a II. világháborús hősokról emlékeztünk meg, majd az 56-os sortűz áldozatainak emlékhelyéhez mentünk. (A közel 70 főből álló csoportunk egy-egy útkereszteződésben kisebb dugót okozott, hiszen hosszú idő volt, míg átértünk az úttest egyik oldaláról a másikra.) Az emlékműnél egy 9. d osztályos diák tartott előadást a forradalom okairól és a salgótarjáni eseményekről. Nehéz volt elképzelni, hogy mi vezérelhette a katonai parancsnokokat, hogy fegyvertelen tömegbe lövessenek.

A belvárosban szabadprogramot kaptunk, hogy kicsit önállóan is ismerkedhessünk a várossal. Szerencsére az eső már majdnem elállt, mire „önállósodhattunk”.

Késő délután már sajnos indulnunk kellett haza, így is este 8 óra volt, mire Kecskemétre értünk. A kirándulás nagyon jó hangulatú és tartalmas volt, annak ellenére, hogy nem a legjobb időjárásban volt részünk. Köszönjük a kirándulást az iskolának, a tanárainknak és a Rákóczi Szövetségnek, akik nélkül ez az út nem jöhetett volna létre.

Jutalomkirándulás Komáromba

A gimnázium újraindulásának 30. évfordulója alkalmából a történelem-földrajz munkaközösség egy iskolatörténeti csapatversenyt szervezett. Az iskola volt tanáraitól, diákjairól és az iskola-épületről kellett fölkészülnünk, sőt egy régi tanévzáró beszédet is elő kellett adnunk. A három legsikeresebb csapat jutalmul egy komáromi kiránduláson vehetett részt. Az első tervezett alkalom elmaradt a vírushelyzet miatt, de szeptember 17-én megvalósulhatott a jutalomút.

Reggel 8 órakor indultunk Galambos Katalin tanárnő és Dulka Szilárd tanár úr kíséretében. Első úti célunk a komáromi erőd volt. Egyikünk

sem járt még a komáromi erődrendszerben, így nagyon kíváncsiak voltunk Közép-Európa egyik legnagyobb, XIX. században épült erődrendszerére. Megérkezésünk után pár perccel már indulhattunk is a bejárásra. A hatalmas épületegyüttest az istállók megtekintésével kezdtük. Utunk ezek után a kazamaták hosszú útvesztőivel folytatódott, több kilométeren keresztül. Közben megtudtuk, hogy a történelem folyamán mire és hogyan használták a kazamaták szobáit, hallottunk történeteket a tiszti becsületről, a magyar huszarak fényes győzelemiről és a honvédek mindennapjairól is.

Ezután következett az erőd Dunára néző szárnya, aminek látványa elképesztő volt. Az udvaron egy katonaijármű-kiállítás és egy sütőipari múzeum is várja a látogatókat. Az itt állomásozó katonáknak helyben sütötték a pékárut. Soha nem vették igénybe a teljes sütőkapacitást, ami 200 ezer főre volt tervezve. A Monostori Erődtől a vén Dunára néző bástya tetejéről köszöntünk el.

Ezután elindultunk Tatabányára. Itt megnéztük a Turul-emlékművet, majd egy pár perces túrával a Szeleta-barlangnál voltunk, ahol a „kőkorszaki szobabelsővel” ismerkedtünk meg. A Ranzinger Vince-kilátóról nyíló csodálatos panorámával zárult a kirándulásunk.

Kellemesen elfáradva érkeztünk haza Kecskemétre. Köszönjük a verseny szervezését, és azt, hogy kirándulás volt a helyezettek jutalma.

Hang nélkül a kórusokról

Mint kipattanásra váró, duzzadó rügy, lélegzet-visszafojtva várakozunk. Virágba borulnánk már akárhogy is, hangunkkal befestenénk az eget. Könnyeket, mosolyt pingálnánk a termék, templomok falára. Visszafojtott hanggal dúdolnánk a csüggedést, a kevéske hitet, a lehetetlen vágyakat, az ingadozó reményt; és kiüvölnénk már magunkból a félelmet, a féltést, a dühöt, a hiányzó életet. Mennyivel könnyebb lenne dicsérni a Mindenhatót! Sietve, késés nélkül rohannánk próbára, s nem kezdenénk pakolászva siettetni a próba végét. Örömmel ismételnénk – unatkozás nélkül – a hamisnak tűnő

harmóniákat. Vidáman elviselnénk a forma megrajzolására adott monoton feladatokat. Várnánk a jól ismert utasítást: még egyszer! – „csakazértis”, hogy jobb legyen... Otthon büszkén dúdolnánk az új, még alig ismert dallamot: lám ez az igazi ének! S utána megnyugodva, ismerősen fedeznénk fel, hogy a katarzis mennyei ajándék, melyet „csak úgy” kaptunk a világ igazi felfedezésére. Egymás szemébe néznénk, énekelve hallgatnánk közös hangunkat, majd szemünket lecsukva, mosolyogva vennénk tudomásul, hogy *újra otthon vagyunk*.

Energetikai „arany”

A Budapesti Műszaki Egyetem Energetikai Szakcsoportja a 2020/2021-es tanév elején 13. alkalommal írta ki az Energetikai Tanulmányi Versenyt. A téma az elektromos autók terjedésével kapcsolatos problémák, és azok megoldása volt.

Gimnáziumunk 2 háromfős csapattal nevezett be. A második fordulóba bejutva, esszét kellett írniuk a várható társadalmi folyamatokról, az erőmű- és elektromos hálózat fejlesztéséről,

valamint a tömegközlekedés CO₂-mentes átalakítási lehetőségeiről. Továbbá több számítást kellett végezni a hagyományos és az elektromos autók(!) energiafogyasztásával, CO₂-kibocsátásával, költséghatékonyságával kapcsolatban. Egy konkrét elektromosautó-töltési problémával is meg kellett birkózni. A téma aktualitása motiválta a résztvevőket.

Mindkét csapatunk eredményesen szerepelt: az egyik mindössze 0,1 ponttal maradt le a dön-

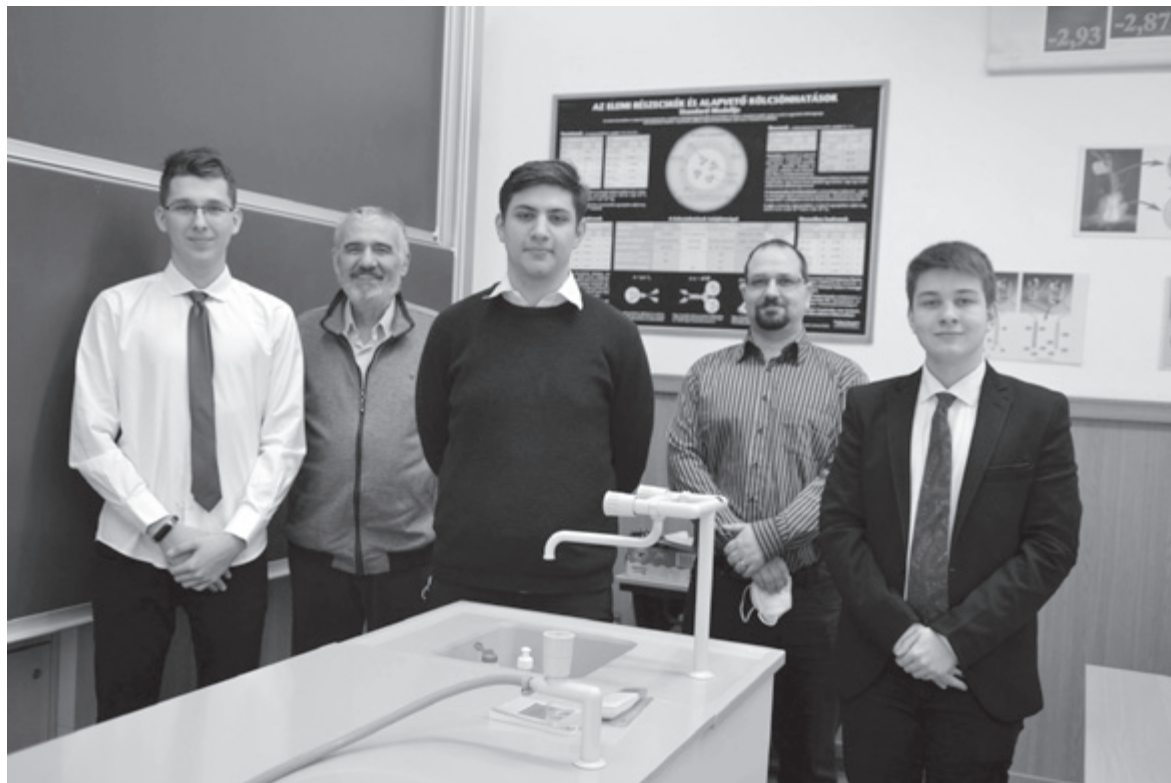
többe jutó tíz legjobb csapat mögött. Ennek a csapatunknak Chudi Levente, Papp Ádám és Suhajda Botond voltak a tagjai.

A másik csapat nemcsak bejutott, hanem a kétnapos, online lebonyolított országos döntőben a legjobbnak bizonyult, és I. helyezést ért el. Mindnyájan 11.-es tanulók: Édes Barnabás, Fodor János és Péter-Zsivity Ákos.

Köszönöm a csapatok felkészítésében nyújtott önzetlen segítségét Németh László energetikai mérnöknek, akinek ötletei, javaslatai nélkül nem tudtuk volna elérni ezt a szép eredményt!

Köszönöm a verseny szervezőinek az érdekes versenyt, és a tanulóknak a sok energiát, időt, amit a feladatok megoldására fordítottak! Köszönöm a folyamatos segítséget, amit az iskola vezetésétől, a kollégáimtól és a technikai dolgozóktól kaptunk! Hálás vagyok azért a sok finomságért és konviktusi ebédért, amit a döntő napjaiban fogyaszthattak el a győztesnek bizonyuló csapat tagjai.

Remélem, jövőre még több csapattal indulhatunk majd a következő versenyen. Akkor is mindent elkövetünk majd a jó eredményért!

A képen balról jobbra a győztes csapat tagjai és felkészítőik:

ÉDES BARNABÁS, ZAJACZ LAJOS, FODOR JÁNOS, NÉMETH LÁSZLÓ ÉS PÉTER-ZSIVITY ÁKOS

Olvasóvá nevelés

Napjainkban, az infokommunikációs eszközök korában, az egyik legfontosabb kérdés, hogyan neveljük gyermekeinket olvasóvá, hogyan szeretessük meg velük a könyvek világát. Számtalan tudományos értekezés folyt és folyik ebben a témában.

Ahogy a zene szeretetére nevelés már az anyaméhben megkezdődik, az olvasóvá nevelésnek is minél előbb el kell kezdődnie. Kutatások¹ igazolják, hogy ennek eredményessége szempontjából a gyermek életének első öt éve meghatározó. Literációs fejlődése, azaz az írott nyelvhasználathoz fűződő viszonyulása nagyon korán, már a születésétől, szinte az anyanyelv-elsajátítással párhuzamosan elkezdődik. Ennek meghatározó közege a család. Az olvasás szeretetét, az olvasóvá válás folyamatát, annak kibontakozási szintjét, az ezzel kapcsolatos viselkedést nagymértékben befolyásolja az a környezet (tárgyi eszközök, olvasásra irányuló pozitív attitűdök, minták, szokások), amelybe a gyermek születik, amelyben nevelkedik. Meghatározóak a személyek közötti kapcsolatokhoz, a *személyközi interakciókhoz* kötődő olvasások: a rendszeres, napi szintű mesélés, a képeskönyv-nézegetés. A kisgyermek meghitt együttléte a szülővel, (nagyszülővel, testvérrel), aki közben mesél neki, beszél hozzá, megalapozza az olvasás képességét, egy életre meghatározhatja a könyvvel való kapcsolatát. Ebben a szituációban nem is annyira a hangzó tartalomnak, mint a

ritualitásnak van nagy hatása. Ez az úgynevezett minőségi idő, amit *gyermek, szülő és könyv* együtt töltenek, akaratlanul is befolyásolják a gyermek személyiségét, ízlését, alakítják a világról alkotott képét. Szintén kutatások igazolják, hogy az iskoláskor előtti felolvasás, mesélés felelős a gyermek éves szókincs-gyarapodásának egyharmadáért.

A 0-6 év közötti korszakban megismert olvasmányok segítenek a környezethez, a világhoz való alkalmazkodásban; mankóként szolgálnak az életben való eligazodáshoz: a beleélés képességének, az empátiának a fejlődéséhez. Az olvasmányokban megjelenített pozitív vagy negatív élethelyzetek, vágyak, indulatok, érzelmek stb. nem valóságosak, így a kisgyermek kockázat nélkül átélheti azokat. Ezáltal fejlődik empátiás képessége, ami a mindennapokban, a valóságban segít feloldani a félelmeket, gátakat, csalódásokat, veszteségeket.

Az ebben az életkorban történő „olvasás” nagy előnyt jelent majd az iskolai munkában: „előkészít” arra, ugyanis fejlődik a koncentráció, az emlékezet, a logika, a képzelet, a kommunikáció, a vizuális észlelés, és fejlődnek az írástanuláshoz szükséges finommotorikus mozgások is. A könyv szeretetének és a mindennapos élet természetes részeként való használatának a kialakítása támogatják azon kognitív képességek fejlődését, amelyek előkészítik az írásbeliséget.

¹ *Studia Litteraria* 1–2. sz. 2019. Gyerekvilágok, Szinger Veronika olvasóvá nevelés újszülött kortól kezdve

A könyv szeretetére nevelni csak „könyves környezetben” és könyvvel lehet. *„A jól megválasztott könyv megfelel a gyermek életkorának, érdeklődésének, figyelembe veszi annak képességeit és kompetenciáit, és a gyermek számára stimuláló, de nem frusztráló tapasztalatot nyújt.”*² Bérés Judit szerint *„a gyermek életkorának megfelelő olvasmányok alakítják ki a társas készségeket, gazdagítják a képzeletet, gyarapítják az anyanyelvi tudást, hozzáadnak a világról szóló ismereteihez és élményéhez”*³.

A csecsemőkor (0–1 éves kor) megfelelő könyvei a *mondókás*, valamint a *mutogató tárgyképeskönyvek*. Ez utóbbiak olyan képeskönyvek, amelyekben nincs szöveg, a lapon általában mindössze egy egyszerű tárgyat, élőlényt ábrázoló kép van. Ezek megnevezése a beszéd fejlődését, a „világ” felfedezését támogatják. A mondókák, a gyermekdalok, az úgynevezett dajkarigmusok a kicsik érzelmi és értelmi fejlődéséhez egyaránt elengedhetetlenek

A *képeskönyvek* az 1–3 éves korúak „könyvtárához” tartoznak. Az előbbi (mutogató) kategóriához képest ezeknek bonyolultabbak a képei. Több alak, szín, mozgás jellemző ezek ábráira. A képeket rövid, egyszerű szöveg, történet kíséri. Erre, a beszéd megjelenését követő időszakra a képeskönyvek használata során már jellemző a *kvázi-olvasás*, azaz a kisgyermek *úgy tesz, mintha olvasna*. Megjegyzi a könyv nézegetésekor a felnőttől (testvértől) már hallott szöveget, és amikor újra (akár egyedül) meglátja a képet, képes a hallottakat felidézni, visszamondani, azaz „olvas”.

Hároméves kortól a részletgazdag képekkel illusztrált és aránylag kevés szöveget tartalmazó *mesekönyvek*, *verseskötetek*, *tematikus válogatások*,

mesegyűjtemények, *ismeretközlő képeskönyvek* a hétköznapi eseményekről szóló beszélgetésben segítik a gyermeket.

Egy család mindennapi, írásbeliséghez köthető tevékenységeihez ma már nagyrészt hozzátartoznak a *digitális írásos szövegek*, *mesefilmek*, *hanganyagok*. Figyelembevéve az életkorra jellemző fejlettségi szintet a valóságos írott szövegek mellett ezek jelenlétével is számolni kell az olvasóvá nevelés folyamatában. Természetesen a fejlődésnek e dolgozat által említett szakaszában a könyv, az írásos és/vagy digitális szövegek nem önmagukban bírnak „varázserővel”, hanem azokkal a személyközi interakciókkal együtt, amelyek a meghitt, egymásra figyelő, szeretetteljes közegben történnek a képeskönyvek nézegetése, olvasása, az olvasmányélményekről való közös beszélgetés során.

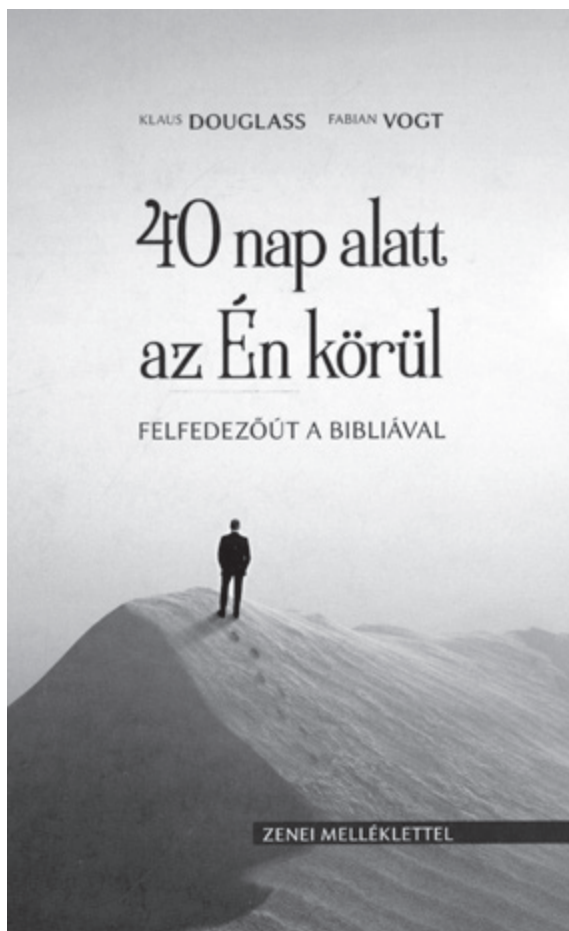
Az olvasóvá nevelés folyamata tehát így foglalható össze: minél hamarabb elkezdni; személyes mintaadás; mindennap az életkornak megfelelő könyv; könyvtár- és könyvesbolt-látogatás; az olvasmányélmények megbeszélése, feldolgozása. Mindennek pedig az eddigiek mellett az ad értelmet, hogy gyermekeink megtapasztalhassák azt, amit Müller Péter így fogalmazott meg: *„Olvadni nem azért érdemes, hogy műveltek, hanem hogy gazdagok legyünk, hogy egyetlen életünkben sok ezer életet leéljünk, és megtapasztaljuk, milyen a bukás, a hatalom, a magány, a diadal, a születés, a halál, a hazátlanság és a szerelem; hányféle hit, rögeszme, félelem mozgathat egy embert, hogy leleplezzük hazugságainkat, fölfedezzük életünk értelmét, talán az Istent is.”*

2 MALGAROLI, Giovanna: „Olvasónak születtek” – olvasásra nevelés kisgyermekkorban. Egy olasz program első tíz éve. Tömörítette: Mohor Jenő. In: *Könyvtári Figyelő*, (57) 4. sz. 2011. p. 799.

3 BÉRES Judit: *Az olvasás szerepe a személyiség gazdagításában*. A kisgyermekes családok és a helyi fiatalok könyvtári támogatása. Múzeumi és könyvtári fejlesztések mindenkinek „Az én könyvtáram” EFOP-3.3.3-VEKOP/16-2016-00001 p. 4.

Könyvajánló

KLAUS DOUGLASS, FABIAN VOGT: 40 NAP ALATT AZ ÉN KÖRÜL. FELFEDEZŐÚT A BIBLIÁVAL (LUTHER KIADÓ)

Kedves Olvasótársam!

Őszinte szívvel ajánlom, vedd a kezvedbe, szánj rá időt, hogy elolvassad a „40 nap alatt az ÉN körül” (Felfedezőút a Bibliával) című könyvet.

Ne gondold azt, hogy ez a könyv is olyan, mint pl. egy klasszikus szépirodalmi mű, és akár egy éjszaka alatt elolvashatod! Ehhez idő és elmélyülés kell. De hidd el, megéri! Nem véletlen, hogy a címben is szerepel: „40 nap”.

A „40 nap” a Bibliában többször előfordul, így pl. a vízözön 40 napja, Mózes 40 napos tartózkodása a Sínai-hegyen, Illés 40 napos vándorlása és börtje a Hóreb hegyéig, vagy Krisztus 40 napos börtje a pusztában.

Az ajánlott könyvben miért érdekes a „40 nap”? A kiváló írópáros gondosan megtervezte a mi 40 napos felfedező utunkat. A könyv olvasásával lehetőségünk nyílik önmagunk megismerésére oly módon, hogy közben a Bibliában írtak szerint Isten látásmódja alakítja jövőképünket, érzelmeinket, a magunkhoz való visszatalálást, miközben meglevő tudásunkat, hitünket is erősíti.

Hova is vándorlunk a könyvet olvasva? Mi az úti célunk? Úgy fogalmaznék, hogy az „ÉN” kereséséhez, illetve a „ki vagyok én?” kérdésre adandó válasz megtalálásához ad segítséget a könyv. Utunk

során igyekszünk rájönni arra, hogy mi rejtőzik bennünk. Úgy próbáljuk bejárni az utat, hogy közben érintjük a Biblia központi helyeit.

A könyv 6 fejezetet tartalmaz, a fejezetcímek az élet 6 egzisztenciális kérdését foglalják magukban.

1. Ki vagyok én valójában?
2. Hogy leszek szabad?
3. Mi határozza meg tetteimet?
4. Hogyan tudok kapcsolatba lépni Istennel?
5. Hova tartozom?
6. Hova tartok?

Az említett 6 fejezet összesen 40 szövegrésszel foglalkozik. Mind a 40 szövegrész személyesen szólít meg minket. Gondolkodásra, visszaemlékezésre, előrenézésre késztet. Minden kis részben találunk történelmi áttekintést, jézusi tanítást, bibliai magyarázatot, kérdéseket, valamint lelkesektől, íróktól, tudósoktól vett gondolkodásra késztető idézeteket. Javaslatot is ad az adott részhez kapcsolódó imádsághoz.

Tanácsolnám – ha van időd –, az ajánlott felfedező utat úgy járd be, hogy valóban 40 napot, azaz 6 hetet szánsz az olvasásra. Tapasztalatom szerint nem elég „csak” elolvasni, hanem kellő elmélyülés is kell a minden napra vonatkozó szövegrész elolvasása után az idézett bibliai rész tanulmányozására. A szerzők szándéka szerint talán még ez sem elegendő. Jó lenne, ha a témakörhöz feltett rövid kérdésekre is választ adnánk magunknak, akár szóban, akár írásban.

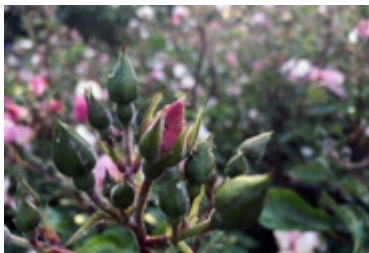
Külön érdekessége a könyvnek, hogy utunk során az említett bibliai szövegrész minden nap két változatban is olvasható. Egyrészt a jól ismert Luther-fordításban, másrészt, az egyik szerző, Fabian Vogt újszerű, költői fordításában.

A szerzőpáros gondoskodik arról is, hogy 40 napos „vándorlásunk” során rendkívül érdekes, minden érzékszervünkre ható felüdítő impulzusok is érjenek. Minden fejezet előtt művészi, rajzos ráhangolódást találunk, amely a szerzők szavaival élve, arra hivatott, hogy megmozgassa a fantáziánkat. (fényképek, karikatúrák)

A szerzők szándéka kiterjed hallásunk élményekhez juttatására is. A kötethez zenei melléklet tartozik, amely újszerű formában, QR-kóddal behívható linken hallgatható meg. Mediációk, illetve zenés és Istent dicsőítő énekek, zeneszámok találhatóak rajta. (magyar felvételek)

Kedves Olvasótársam! Szívem szerint még többet írnék számodra könyvajánlómban, de helyette inkább arra biztatlak, hogy olvasd el ezt az érdekesítő könyvet. Szánj kellő időt az olvasásra, hogy miközben önmagadat keresed, használd ki a lehetőséget az Istennel való kapcsolatod mélyítésére is! Ha időd engedi, vezess naplót is 40 napos utazásodról, gondolataidról, érzéseidről!

Jó lenne, ha mi, „turistatársak” közösen is meg tudnánk beszélni a könyv által nyújtott élményeket. Elsősorban azért, hogy megtudjuk, kinek milyen ajándékot adott ez a könyv a kalandos utazás lehetőségével további életünkre azzal, hogy jobban megismerhettük önmagunkat és Istennel való bensőséges kapcsolatunkat.

FOTÓ: VIRÁG GABRIELLA

Tartalom

- 1 VARGA NÁNDOR: Én és Te
- 3 PÁLNÉ LENCSES SZILVIA: Kollégium és tehetséggondozás
- 7 Internátusi tanárok
- 8 SZENES MÁRTONNÉ DURUCZ ANNA: Kollégisták a gimnáziumban

HITÉLET

- 10 IMRE VERONIKA: Legyünk közreműködően közreműködők!
- 12 SZERDINÉ NOVÁK ANETT: Hitélet az internátusban
- 16 Postaládánkból
- 17 SZERDINÉ NOVÁK ANETT: „Adj egy évet az életedből Krisztusnak!”
- 18 SZOMBATI GRÉTA: Pirkadat

TANULMÁNY

- 20 TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA: Istenadta tehetség
- 23 HALASINÉ SIFFER EDIT: Sokszínűség és kihívás a kollégiumpedagógiában
- 26 SIKÓ IRÉN: Tanulmányi munka és szabályrendszer kapcsolata
- 27 GYÓLLAI MÁRTYÁS: Silentium
- 31 Versenyeredmények

KÖZÖSSÉG

- 35 SZOMBATI GRÉTA: Egy nap az internátusban
- 37 Hashtag
- 38 VAS BARNABÁS BENDEGÚZ: Mikulás-est
- 40 FISCHER BOGLÁRKA MÓNICA: Tanévzáró piknik
- 41 BODOR ZOLTÁN: Osztályfőnökként kollégiumi nevelőnek lenni
- 42 MOLNÁR TAMÁS: Diákmentorok az internátusban
- 44 TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA: Cserediákprogram
- 46 Postaládánkból
- 54 PÁLNÉ LENCSES SZILVIA: „Bontsd Ki Szárnyaid!”
- 56 Az internátusban nevelkedett diákok névsora (2020–2016)

MŰVÉSZET

- 64 DROZDIK ATTILÁNÉ: Művészeti szakkör az internátusban
67 SZŰCS LUCA: A zene örömforrás
67 KISS BALÁZS: A téli kert
69 KISS BALÁZS: Exodus
70 SZOMBATI GRÉTA: Drága gyermek
72 TÓTNÉ KOVÁCS ERIKA: Interjú Darabos Lilivel

SPORT

- 76 FAZEKAS ISTVÁN: Sport az internátusban
79 Postaládánkból
81 PÁLNÉ LENCSÉS SZILVIA: Hozzáadott pedagógiai érték egy keresztyén bentlakásos intézményben

ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

- 84 IMRE VERONIKA: Szeretsz-e engem?

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

- 86 FEKETE KÁROLY: Az Atya kezében
86 FEKETE KÁROLY: Imádság
87 DSIDA JENŐ: Út a Kálváriára

NÉGYSZEMKÖZT

- 88 BÁN MAGDOLNA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ: Interjú Kuti Józsefné Filep Katalinnal

EZ TÖRTÉNT...

- 93 VIRÁG GABRIELLA, BÁN MAGDOLNA: A rendkívüli helyzet hatása a konviktus működésére
96 KUTI JÓZSEF: Lépésről lépésre
98 HULEJ ENIKŐ: Ökumenikus imahét 2021-ben
100 BÁN MAGDOLNA: Új képzési lehetőségek a KRE kecskeméti képzési helyén

GYÜLEKEZETI ÉLET

- 102 SIMONNÉ BAKÓ MÁRIA: Eredményes évet zártunk...

- 105 NAGY ILONA HENRIETTA: KERT
108 GROSCHNÉ KURUCZ ZSUZSA, BARTA JULIKA: Séta a szabadban szabadon...
109 SZABÓ GÁBORNÉ: Bizonyosság
114 NAGY HENRIETTA ILONA: Zenés szolgálat Isten dicsőségére!

DIAKÓNIA

- 121 SIPOS MÓNICA: Félig üres, félig tele a pohár
123 FODORNÉ ABLONCZY MARGIT: Volt egyszer egy Pancsinello játszóház Kecskeméten...
125 CSONKA DIÁNA: Soha ne add fel!

CSALÁDPASZTORÁCIÓ

- 126 FODORNÉ ABLONCZY MARGIT: „Ezerszer is igen!”

KOLLÉGIUMI ÉLET

- 130 SIMON ANDRÁS-NÉ: „Itt a farsang áll a bál...”
131 CSÓSZ GYŐZŐ-NÉ: Farsang
132 GAZDAG EDIT, GULYÁS DÁVID, KÖRMÖCZINÉ PAJOR ANETT: Úrrally, avagy versenyautóval a csillagok között
134 GYÖMBÉR CSABA: Az élményszerű természettudományos oktatásért
136 LÉVAI LEVENTE GÁBOR, WELTHER-MÁTÉ HANNA: Történelmi emlékek nyomában
138 GAÁL MÁRTON: Jutalomkirándulás Komáromba
139 JÁMBOR ZSOLT: Hang nélkül a kórusokról
139 ZAJACZ LAJOS: Energetikai „arany”

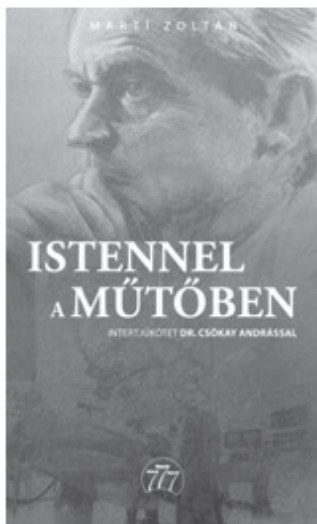
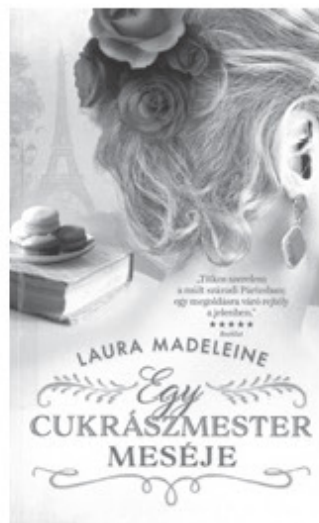
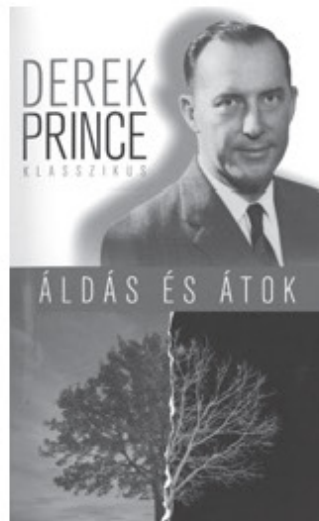
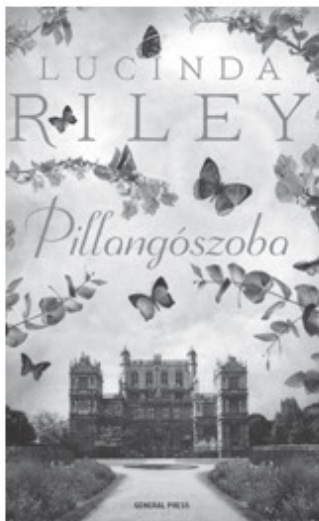
MÓZESKOSÁR

- 141 FARKAS DÓRA, KORMÁNYOSNÉ MAKAI ESZTER: Olvasóvá nevelés

KÖNYVAJÁNLÓ

- 143 VARGA MIKLÓSNÉ: Könyvajánló

MDCCCXXX

REFORMATUS ÓRAKERÉK